

Chiêu Tuyết

Contents

Chiêu Tuyết	2
1. Chương 1: Gia Môn Kịch Biến	2
2. Chương 2: Tự Khí Phong Trần	4
3. Chương 3: Tái Ngộ Cổ Nhân	6
4. Chương 4: Sơ Nhập Vương Phủ	9
5. Chương 5: Thân Hãm Lang Huyệt	11
6. Chương 6: Cái Gọi Là Duyên Phận	13
7. Chương 7: Mưa Gió Sắp Đến	16
8. Chương 8: Sắc Thụ Hồn Cùng	18
9. Chương 9: Tâm Tự Thành Tro	20
10. Chương 10: Hộ Quốc Tướng Quân	22
11. Chương 11: Vô Ái Chi Dục	25
12. Chương 12: Sứ Thần Liêu Quốc	28
13. Chương 13: Lộ Ra Manh Mối	31
14. Chương 14: Thỏ Tử Hồ Bi (giống Như Một Con Ngựa Đau Cả Tàu Bỏ Cỏ)	33
15. Chương 15: Mười Lăm Chi Ước	36
16. Chương 16: Tiên Hoàng Băng Hà	38
17. Chương 17: Cắt Bào Đoạn Nghĩa	42
18. Chương 18: Túy Lý Mộng Lung	45
19. Chương 19: Hoa Lạc Hữu Kỳ	47
20. Chương 20: Tương Phùng Bất Thúc	50
21. Chương 21: Trầm Oan Giải Tội	52
22. Chương 22: Bích Họa Nơi Mật Thất	55
23. Chương 23: Tàn Gia Cổ Trạch	60
24. Chương 24: Trở Lại Chốn Cũ	63
25. Chương 25: Thiên Lao Tương Đối	66
26. Chương 26: Muốn Nói Lại Thôi	68
27. Chương 27: Trăng Phủ Hồ Sen	71
28. Chương 28: Nguyệt Hạ Mỹ Nhân	74
29. Chương 29: Thị Phi Đột Chuyển	76
30. Chương 30: Thu Hậu Vấn Trầm	79
31. Chương 31: Khúc Cuối Phân Ly	84
32. Chương 32: Dứt Bỏ Tiền Trần	86
33. Chương 33: Hồn Hề Trở Về	89
34. Chương 34: Tình Đế Liên Hoa	92
35. Chương 35: Công Chúa Liêu Quốc	96
36. Chương 36: Trầm Thủy Đàm Hoa	99
37. Chương 37: Giác Mộng Nam Kha	102
38. Chương 38: Như Thực Như Ảo	104
39. Chương 39: Đạp Tuyết Tầm Mai	107
40. Chương 40: Hoàng Hôn Tiệm Lạc	109

Chiêu Tuyết

Giới thiệu

Những năm đầu Đại Nghiệp vương triều, hiệu An Bình. Thuyền xuôi dọc theo kênh đào về phía Bắc, đã gần tới kinh đô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chieu-tuyet>

1. Chương 1: Gia Môn Kịch Biến

Những năm đầu Đại Nghiệp vương triều, hiệu An Bình.

Thuyền xuôi dọc theo kênh đào về phía Bắc, đã gần tới kinh đô Trường An.

Tần Tổ đứng bên mạn thuyền, thần tình lạc mịch bi thương. Hắn đang trên đường trở về nhà a, nhưng mà hiện tại nhà cũng đã không còn...

Chỉ trong một đêm, Tần gia ba mươi bảy mạng người táng thân trong biển lửa, không một ai sống sót. Tại nạn bất ngờ dị thường như vậy bảo hắn làm cách nào chấp nhận? Còn có đại ca Tần Lam của hắn...

Tính tình đại ca xưa nay kiêu ngạo quật cường, sao có thể chịu nổi nỗi nhục đó, chỉ sợ giờ phút này cũng đã chẳng còn trên thế gian nữa. Như vậy, Tần gia cũng chỉ còn lại một mình hắn...

Giải oan cũng tốt, báo thù cũng tốt, chỉ có một mình hắn đi hoàn thành.

Mặc dù dọc đường đi mỗi đêm hắn đều âm thầm rơi lệ, thế nhưng lúc này vẫn không tìm được nước mắt...

“Huynh đài giống như có tâm sự.” Thanh âm trầm thấp vang lên bên tai.

Tần Tổ mạnh ngẩng đầu, thấy một cảm y công tử diện mạo bất phàm khẽ nhíu mày, vẻ mặt ân cần, trong mắt ẩn chứa lo lắng.

“Ân... Gia môn bất hạnh, cố ai.” Tần Tổ không biết vì sao lại bật thốt ra với một người xa lạ. (cố ai: chuyện rủi ro, không may.)

“Huynh đài xin cố nén bi thương mà vượt qua.” Người kia nhẹ giọng nói.

“Đa tạ.” Tần Tổ gượng cười.

“Thiếu gia...” Một thị tòng chạy nhanh đến bên người kia, kề sát tai hắn thấp giọng nói vài câu, có vẻ như có việc gì gấp.

“Đã biết.” Người nọ hơi chau mày, gật đầu đáp.

“Tại hạ Lý Kỳ, không biết huynh đài tục danh.” Người kia bẻ quyền nói.

“Tại hạ... Từ Thanh Thư.” Tần Tổ hơi chần chờ một lát mới nói ra. Bây giờ hắn đã không thể tự nhiên kết giao bằng hữu mà phải mai danh ẩn tích. Nghĩ nghĩ hay là theo họ mẹ, đem danh tự ẩn trong tên giả. Cái tên đó cũng là nhất thời nhớ tới, khi hắn đi ra ngoài tâm sự học đạo đích xác có quen biết một người tên là Từ Thanh Thư, khi đó còn cảm thấy tên của hai người gần giống nhau, rất có duyên phận, đáng tiếc người kia bạc mệnh, không bao lâu đã mắc bạo bệnh qua đời, hắn không có thân nhân, đều do Tần Tổ lo liệu tang sự cho hắn.

“Thanh Thư? Tên rất hay.” Lý Kỳ cười cười lại bẻ quyền.

“Thiếu gia!” Thị tòng một bên tựa hồ rất sốt ruột, chỉ kém không có dậm chân.

“Tại hạ còn có chuyện quan trọng, hữu duyên tái kiến.” Lý Kỳ cười cáo lỗi, rồi nhanh chóng cùng thị tòng rời đi.

Vài ngày sau đó, Tần Tổ không còn gặp lại hắn.

Thuyền rất nhanh đã đi tới phụ cận thành Trường An, xuống thuyền ngồi xe ngựa thêm ít ngày nữa là đến kinh đô.

Đứng dưới cổng thành, Tần Tổ trước mắt một mảnh mơ hồ lẫn lộn. Đến cuối cùng, chỉ còn một mình hắt đứng ở nơi này, tất thấy tất thấy đều đã thay đổi...

Đi vào đồng tàn tích trước đó là Tần gia, Tần Tổ yên lặng đứng thật lâu. Đồng đổ nát này chính là nơi hắt đã sinh ra và lớn lên.

Tuy Tần gia đến thời phụ thân hắt đã lụn bại rất nhiều, chỉ còn chút ít điền sản, nhưng vẫn có thể duy trì cuộc sống, một nhà an vui hòa hợp. Hắt cùng với ca ca Tần Lam tuy là đồng phụ dị mẫu, nhưng không chút nào ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai người.

Trời đột nhiên đổ mưa, mưa bụi lất phất dột thành một mảnh mờ mịt u ám càng khiến lòng người thêm buồn bã ưu thương.

“Tần nhị công tử, là Tần nhị công tử sao?”

Tần Tổ quay đầu lại, là tên khất cái ngồi ở góc tường, thanh âm hắt khàn khàn.

“Người là?” Tần Tổ cảm thấy giọng hắt có phần quen tai, nhưng cũng có đôi chút lạ lẫm.

“Tiểu nhân là Thành Nhi a.”

Tần Tổ bỗng nhiên nhớ tới, Thành Nhi là thư đồng của Tần Lam, khó trách thanh âm quen tai, nhưng giọng nói trong veo ngày nào giờ lại thành khàn khàn...

“Người còn sống?” Tần Tổ ngây ngốc hỏi.

Thành Nhi cơ hồ là bò tới bên chân Tần Tổ, cổ nín vạt áo hắt nói: “Nhị thiếu gia, Đại thiếu gia bị chết thật thê thảm a...”

Thân mình Tần Tổ lung lay, gần như không nói ra lời.

“Đại thiếu gia lén đưa phong thư này ra ngoài, nói nhất định phải giao cho người, vì Tần gia báo thù a!” Thành Nhi run rẩy lấy trong áo ra một phong thư nhăn nheo bụi bẩn, nhét vào tay Tần Tổ.

“Ta biết, ta nhất định sẽ vì Tần gia trên dưới đòi lại công đạo!” Tần Tổ hàm lệ cắn răng nói.

Thành Nhi thê nhiên cười, trên khuôn mặt lấm lem bùn đất ẩn hiện một điều gì đó sâu xa khó hiểu.

Một tiếng rên khê, thân thể hắt gục xuống.

“Thành Nhi!” Tần Tổ ngồi xuống dìu hắt, lại cảm thấy bàn tay ẩm ướt.

Là máu.

“Thành Nhi không thể cứu được Đại công tử, mắt thấy người Tần gia chết trong biển lửa cũng không thể đi cứu, đã sớm không còn mặt mũi sống trên đời...Sống tạm đến hôm nay cũng chỉ vì Đại công tử...ừy thác...Khái khái...”

“Thành Nhi, người đừng nói, đừng nói nữa...” Tần Tổ nghẹn ngào nói.

“Nhị thiếu gia, Tần gia...Khái...Đành nhìn người đó...” Thành Nhi vừa kho han, vừa dứt quãng nói.

“Ta biết, ta biết.” Mối hận diệt môn nhất định phải báo, cho dù là kẻ đạ mạc như hắt, cũng bị dồn đến chỗ không thể không báo.

Thành Nhi mỉm cười rạng rỡ, thân thể dần mềm nhũn, không một tiếng động.

Tần Tổ ôm hắt, im lặng quỳ trên mặt đất.

Mưa vẫn rơi, tựa như vĩnh viễn không bao giờ dừng lại.

Mối hận này, cũng sẽ không bao giờ dừng lại...

Vương Tông Viêm, ta chẳng những muốn người phải thân bại danh liệt, còn muốn cả nhà người đều vì Tần gia chôn cùng!

2. Chương 2: Tự Khí Phong Trần

Trời mưa rả rích, Tần Tổ cầm tán dù màu thiên thanh đứng trước cửa Túy Xuân lâu, thần sắc bi thương mà kiên định.

Đọc xong thư của Tần Lam, chôn thi thể của Thành Nhi, hắn cô độc quỳ trước mộ một ngày một đêm.

Vương Tông Viêm là ai? Là đương triều quốc cữu, muội muội của y là Lam phi được Hoàng đế sủng ái nhất, ca ca Vương Tông Liệt là Hộ quốc Đại tướng quân, một nhà tại đế đô quyền thế vô cùng, có thể nói là một tay che trời. Hắn – Tần Tổ, dòng tộc xuống dốc, giờ lại cửa nát nhà tan, cơ khổ không nơi nương tựa, làm cách nào đầu lại nhà họ Vương?

Hắn tận lực nghĩ suốt một ngày một đêm, cuối cùng nghĩ ra một cách nhưng ngay cả chính hắn cũng bị dọa đến.

Hoàng thượng tuy sủng ái Lam phi, Vương gia cũng nhờ đó mà quyền thế ngập trời, nhưng dù sao Hoàng đế tuổi cũng đã cao, mấy năm gần đây long thể bất an, chỉ sợ không lâu nữa sẽ quy thiên; đến lúc đó Thái tử kế vị, tất không dung được Vương gia lộng quyền, khi ấy, chỉ cần có tội chứng, Hoàng thượng chắc chắn sẽ xử lý Vương gia.

Chứng cứ phạm tội...Thông đồng với địch phản quốc có tính không, ha ha. Vì cản trở Thái tử đăng cơ, ý đồ ngầm kết minh với Liêu quốc ký kết hiệp định bán nước, các người sẽ không sợ sự tình bại lộ sao... Mạng của Tần Lam, chỉ là vì đổi lấy một cái manh mối như thế...Ca ca...

Đây cũng là cơ hội báo thù duy nhất của hắn.

Nhưng hắn làm cách nào để tiếp cận được Vương Tông Viêm? Hơn nữa còn phải vào được trong phủ đệ của y, xuất nhập nội viện không bị hoài nghi.

Ngồi trước gương đồng, hắn nhìn chằm chằm thật lâu gương mặt giống mẫu thân như đúc của mình, cười thầm.

Mẫu thân của hắn – Từ thị xuất thân phong trần, đến từ Giang Nam, về sau lưu lạc tới Trường An, năm đó cũng là mỹ nữ nổi tiếng kinh đô, hoa khôi của Túy Xuân lâu – Từ Cơ. Có thể thấy được mỹ mạo của nàng cũng không phải tầm thường.

Tần Tổ kế thừa mỹ mạo của nàng, không nói tuổi nhỏ đã dễ thương, hiện giờ lớn hơn chút ít, lại càng thêm vẻ thiếu niên tuấn tú, phong thái thanh nhã, tư dung tuyệt mỹ.

Đến cuối cùng, khuôn mặt này lại trở thành lợi thế duy nhất của hắn...

“Vị Tiểu công tử này rất lạ mặt, không lẽ là lần đầu tới Túy Tiên lâu?” Quy công ân cần chào đón.

“Ta tìm Tứ nương của các người.” Tần Tổ lãnh đạm nói.

...

“Công tử tìm Tứ nương chính là có chuyện gì?” Một mỹ nhân tuy có tuổi nhưng vẫn không mất đi vẻ thướt tha yêu kiều ỷ vào lan can, ôn nhu hỏi, thanh âm tô mỹ tận xương.

Tần Tổ đi đến thang lầu, nhẹ giọng nói với nàng: “Người còn nhớ Từ Cơ?”

Tứ nương thu hồi vẻ thản nhiên xa cách: “Công tử là—”

“Tứ nương có nơi nào có thể nói chuyện?”

Tứ nương trầm mặc hồi lâu: “Công tử mời đi theo ta.”

Tần Tổ đi sát theo sau, theo nàng đi vào một gian nhã phòng.

“Công tử có thể cho biết thân phận.” Tứ nương tỉnh nhìn hần, chợt nhoẻn miệng cười, “Kỳ thật ngài không nói Tứ nương cũng đoán được, gương mặt giống nhau đến thế, Tứ nương há lại không đoán ra thân phận của công tử.”

Tần Tổ gật gật đầu, có thể không nói thẳng ra là tốt nhất.

“Lần này công tử tới đây, không sợ Tứ nương tiết lộ thân phận của ngài.”

“Thanh Thư tứ cố vô thân, cùng người lại không oán không thù, tại sao phải sợ Tứ nương tiết lộ thân phận của Thanh Thư.” Tần Tổ lãnh đạm đáp.

“Công tử họ gì?” Tứ nương phượng mâu thâm trầm, hỏi.

“Họ Từ, danh Thanh Thư.” Tần Tổ nói.

“Từ Thanh Thư? Tên rất hay.” Tứ nương thản nhiên cười.

“Quá khen.”

“Tứ nương cùng Từ Cơ là tỷ muội kết nghĩa kim lan, tuy thân đều tại phong trần, nhưng đối nhau một mảnh chân tình chưa từng thay đổi. Không lâu nghe nói Từ Cơ một nhà gặp nạn, cũng là bi thương không thôi...” Tứ nương cúi đầu nói, “Công tử nếu là hậu nhân của Từ Cơ, Tứ nương tất sẽ chiếu ứng.”

“Tạ ơn Tứ nương.”

“Tứ nương mặc dù là phong trần nữ tử, nhưng cũng biết hai chữ tình nghĩa.”

“Tứ nương thâm minh đại nghĩa như vậy, quả thực làm cho Thanh Thư cảm động.”

“Vậy có chuyện gì Tứ nương có thể giúp được?”

Tần Tổ im lặng. Giúp mình, thì sẽ phải đối nghịch với Vương Tông Viêm, tuy sự tình nếu có bại lộ cũng không nhất định sẽ tra đến nòng, nhưng không phải người nào cũng dám mạo hiểm như vậy. Tứ nương lặn lội phong trần nhiều năm, sao có thể không biết những điều đó, nhưng vẫn không chút do dự đáp ứng, điều này thật khiến hần cảm khái ngàn vạn.

“Thanh Thư không muốn liên lụy Tứ nương, chỉ là...”

“Ta hiểu, công tử thỉnh không cần phải lo lắng cho Tứ nương, Tứ nương tiếp quản Túy Xuân lâu cũng đã hơn chục năm, tất phải có phương pháp bảo vệ mình.”

Tần Tổ cúi đầu xuống, nhìn chăm chăm lá trà xanh trong chén, yên lặng thật lâu.

Hần muốn tìm cho mình một lý do không thể không làm.

“Chỗ của Tứ nương cũng có nam hài a.” Tần Tổ chuyển đề tài.

Tứ nương ngẩn người, gật gật đầu.

“Thanh Thư thỉnh cầu Tứ nương cho Thanh Thư trụ lại trong lâu một thời gian, cũng thỉnh Tứ nương phái người điều giáo Thanh Thư.” Tần Tổ đứng dậy phất vạt áo, quỳ rạp xuống trước mặt Tứ nương.

Tứ nương tựa hồ là bị dọa đến, ngồi yên không có phản ứng.

Tần Tổ quỳ trên mặt đất, mặc không lên tiếng.

“Ngươi tội gì phải tự làm khổ mình...” Tứ nương thở dài, sâu kín nói.

“Thanh Thư đã không còn đường lui.” Hai tay hần nắm chặt vạt áo, một chữ một chữ nói.

“Ngươi còn nhỏ, việc này ngươi không cần gánh vác.” Tứ nương nhẹ khuyên.

“Tần gia chỉ còn một mình ta, ta sao có thể không đếm xỉa gì đến mối thù diệt gia?!” Tần Tổ ngẩng đầu, lệ tuôn đầy mặt. Khuôn mặt tuyệt sắc quá giống cố nhân, giờ đắm nước mắt u thương, sao có thể không khiến người đau lòng?

“Nếu hôm nay ta đáp ứng ngươi, chỉ sợ có một ngày ngươi sẽ hận ta.”

Tần Tổ lắc đầu, chậm rãi mà kiên định.

“Người bây giờ còn nhỏ, có một số việc người không hiểu. Đã bước qua cánh cửa này, chỉ sợ cả đời cũng không ra được.”

“Có một số việc ta thực sự không hiểu, nhưng ta không cần phải hiểu, ta chỉ biết, mối hận diệt gia, không đội trời chung, huống chi Tần gia vô tội lại phải chịu liên lụy. Nếu để cho kẻ thù nhờn nhợt ngoài vương pháp, ta sống chỉ thẹn với thiên địa, thẹn với lương tâm, cả đời này đều tự oán trách, chết càng không có mặt mũi đối diện với tổ tông Tần gia!” Tần Tổ nghẹn ngào nói, từng chữ đều từ tận tâm huyết.

Tứ nương than nhẹ, trang sức tinh xảo trang nhã điểm tô gương mặt đẹp của nàng cũng không thể che hết một nỗi buồn bất đắc dĩ.

“Lau khô đi, làm công việc của chúng ta, chỉ có thể cười, không thể khóc.” Tứ nương đưa cho hắc khăn quỳn, nhàn nhạt nói.

Tần Tổ lau khô nước mắt, nghiêm trang lạy ba lạy.

“Một lạy này, là thay mặt mẫu thân đa tạ tình nghĩa của ngài.”

“Một lạy này, là thay mặt trên dưới Tần gia đa tạ ngài giúp đỡ.”

“Một lạy này, là Thanh Thư đa tạ ngài thành toàn.”

“Người đứng lên đi.” Tứ nương thân thủ đỡ hắc dậy.

“Tự mình nghĩ cái danh tự a.” Tứ nương đảo mắt phượng lướt qua mặt hắc, nói.

“Tên Thanh Thư không được sao?”

“Thiếu vị phong trần, bất quá cũng được, y đại khái cũng yêu mến dạng này.” Tứ nương nói.

Người kia, bọn họ ngầm hiểu trong lòng là ai.

“Cuộc sống sau này sợ là không tốt qua, người kia tính tình cổ quái, yêu ghét khó dò, chẳng qua nếu là uốn mình theo người, hắc là không đến mức chịu quá nhiều khổ.” Tứ nương nhìn hắc, trong mắt nói không nên lời là buồn bã, là thương xót.

“Thanh Thư hiểu.”

“Người hiểu thì tốt, trước nghỉ ngơi một ngày a, ngày mai ta lại tới.” Tứ nương đứng dậy định rời đi.

“Ta phải đợi bao lâu?” Tần Tổ hỏi. Chờ lâu một ngày chính là để mặc kẻ thù nhờn nhợt thêm một ngày, hắc một khắc cũng không muốn chờ lâu.

“Nhanh thì ba tháng, chậm thì một năm. Hài tử mười ba, mười bốn tuổi điều giáo là tốt nhất, người đã qua tuổi, học được nhiều ít, còn tùy xem người có bao nhiêu quyết tâm học tập.”

Năm nay Tần Tổ mười sáu, còn chưa cập quan, đúng là niên kỷ phong nhã hào hoa, lại phải lưng đeo nặng gánh gia hận, khiến người không đành lòng nhìn hắc chịu khổ. Nhưng hắc lại cố chấp báo thù như thế, không giúp hắc chỉ sợ hắc hội bí quá hóa liều, giúp hắc, vậy đại khái cũng là phương pháp duy nhất nàng có thể làm để duy trì lựa chọn của hắc. (cập quan: lễ đội mũ. Ngày xưa, con trai hai mươi tuổi thì làm lễ đội mũ, cho nên con trai mới hai mươi tuổi gọi là nhược quán, chưa đến hai mươi tuổi gọi là vị quán.)

3. Chương 3: Tái Ngộ Cổ Nhân

Những ngày như ác mộng đã qua hơn một tháng, cả người luôn trong trạng thái mông mông lung lung.

Hắc tựa như đã mơ một giấc mơ rất dài rất dài, trong mộng hắc vì báo thù mà cam nguyện chìm thân vào chốn phong trần lạc ai.

Tỉnh lại sau giấc chiêm bao, đang nằm trong phòng tại Túy Xuân lâu, ngoài cửa là tiếng khách nhân trêu chọc cùng cô nương vui cười hờn dỗi.

Có một ngày hắn cũng sẽ biến thành như vậy sao? Không cảm thấy thẹn mà đi trêu ghẹo nam nhân, thậm chí...

“Đây không phải nhất định sao?” Tần Tổ đưa tay che mắt, lặng lẽ nhủ thầm.

Nếu như đã không thể tránh né, thì ít nhất hắn cũng phải giữ lại cho mình chút kiêu ngạo cùng tự tôn cuối cùng. Dù cho điều đó có lẽ sẽ chỉ đổi lại càng nhiều thê lương.

Mặt trời dần lên cao, những tia nắng lấp lánh xuyên thấu qua ô cửa sổ, trong lâu cũng dần trở nên yên ắng, toàn thân hắn mệt mỏi bị thương, căn bản không ngủ được.

“Thanh Thư, nên dậy đi.” Là Tứ nương.

Thanh Thư thoáng hé mắt, ngồi dậy.

“Người làm sao vậy? Sắc mặt kém như thế?” Tứ nương đứng ở cửa, cau mày hỏi.

“Không có gì, ngủ không ngon.” Thanh Thư một tay day day trán, khàn giọng nói.

Hôm qua điều giáo không ngờ lại là cho hắn uống xuân dược, sau đó trực tiếp dùng roi quật, nói là để hắn thành thói quen. Người đánh hiển nhiên là cao thủ, có thể không đánh tróc da, mà làm dập nát thịt bên trong. Như vậy sau khi thương thế tốt lên cũng không hề lưu lại vết sẹo, nhưng đau đớn lớn gấp bội so với bình thường, hắn kêu thảm thiết, hôn mê mấy lần, chịu hình xong đã không còn đi nổi, chỉ đành để người dìu về phòng.

“Đau sao.” Tứ nương vào nhà, nhìn vết thương sưng đỏ hơi lộ ra dưới vạt áo hắn, nhin không được hỏi.

“Khá tốt.” Thanh Thư nói.

“Hôm nay thôi đi a, coi như nghỉ ngơi một ngày, còn tiếp tục như thế, ta sợ không được vài ngày người đã phát bệnh, đến lúc đó chỉ sợ thiệt nhiều hơn lợi.” Tứ nương đậm đậm nói.

Tần Tổ vốn muốn cự tuyệt, nhưng vừa nghe nàng nói lý do, cảm thấy có lý, mới không phản đối.

Nghỉ ngơi một ngày cũng tốt, hắn đích xác có điểm không chịu được.

“Hiện tại cũng chỉ để ngừa vạn nhất người không quen thôi, từ nay về sau không nhất định sẽ như vậy...Ta giúp người đốt an thần hương, người ngủ tiếp một giấc, khi nào đói bụng hãy dậy.” Tứ nương an ủi một hồi, đốt hương, đóng cửa rời đi...

Tần Tổ vô lực không nói gì, ngửi mùi an thần hương cũng cảm thấy đau đớn giảm đi ít nhiều, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Lại mộng một hồi, trong mộng hắn và ca ca đang ngồi chơi cờ, hắn thua liền ba ván liền thẹn quá hóa giận, gạt đổ bàn cờ chạy đi. Nhưng thấy ca ca bị bàn cờ đập trúng vào đầu, máu chảy ra. Khuôn mặt tràn đầy máu, không cách nào ngừng lại được.

Tần Tổ sợ hãi hét to, vội vàng che miệng vết thương cho hắn: “Ca ca người đừng làm ta sợ, đừng làm ta sợ a...”

Tần Lam trợn mắt, hung dữ nhìn hắn, đuổi đôi tay nhuốm đầy máu níu lấy vạt áo hắn: “Tần Tổ, Tần Tổ, người phải báo thù cho Tần gia a!”

Tần Tổ sợ tới mức hét to lên như hải tử, đẩy hắn ra muốn chạy trốn, nhưng quay đầu lại, chỉ thấy một biển lửa đỏ rực.

“Tần Tổ, cứu ta, cứu ta!” Tiếng kêu thảm thiết của phụ thân, mẫu thân và muội muội truyền ra từ biển lửa.

“A—” Tần Tổ bật dậy, đầu đau không ngừng.

Là ác mộng a...

Đẩy cửa sổ ra, đã là buổi chiều, mặt trời đã chuyển về Tây.

Vết thương trên người ngược lại tốt hơn nhiều, chỉ còn có chút mệt mỏi vô lực, nhưng không hề thấy đói bụng.

Tần Tổ đứng dậy mặc y phục chỉnh tề, chậm rãi ra khỏi phòng. Bước chân có chút không vững, nhưng còn có thể cố gắng.

Đột nhiên muốn đi ra ngoài một lát, liền nói với Tứ nương một tiếng, một mình đi ra Túy Xuân lâu.

Đi trên đường, chợ còn chưa tan, người qua người lại vô cùng náo nhiệt.

Không lâu trước kia, hắn vẫn cùng ca ca đi hội chùa ở Tướng Quốc tự, hai người bọn họ mỗi tháng luôn thừa dịp như vậy để ra ngoài dạo chơi. Tướng Quốc tự một tháng chỉ tổ chức hội hai lần, vào ngày mùng một và mười lăm, các tiểu thư khuê nữ thường xuyên tới đây dạo hội chùa, những lúc đó, Tần Lam sẽ giả vờ công tử phong lưu tiếp cận cô nương nhà người ta, cũng may hắn thiếu niên mỹ mạo, thường thường khiến các tiểu thư kia đỏ bừng mặt. Nhưng hắn cũng chỉ trêu đùa chọc cười các cô nương thôi, theo lời hắn nói, mấy tiểu thư kia đều chỉ ở trong nhà, chưa thấy qua mỹ thiếu niên bao giờ, hắn đây là vì giải tịch mệnh cho người ta nên mới tới. Tần Tổ mỗi lần nghe xong đều xì một tiếng khinh thường.

Tiếp cận chính là tiếp cận, còn biện lý do, nhảm chán.

Tần Tổ hồi tưởng lại những tháng ngày tươi đẹp đã xa, không dần được bi thương dồn lên, một người ngây ngẩn mặc đám đông xô đi.

Dần dần ra khỏi khu chợ, người qua lại cũng thưa thớt hơn. Trời tối dần xuống, đến lúc đó sẽ là chợ đêm đi.

Trong nhà có gác cổng, cho nên hắn và ca ca trước đây ít có cơ hội đi dạo chợ đêm, hôm nay đạt được ước muốn, nhưng lại là cảnh còn người mất.

“Người là — Từ huynh?” Thanh âm do dự vang lên phía sau, dường như chưa xác định.

Tần Tổ quay đầu lại, là một cấm y công tử, ưng mục mày kiếm, phi thường tuấn mỹ.

“Lý huynh?” Tần Tổ có chút ngạc nhiên.

Ngày ấy từ biệt Lý Kỳ sau liền không có tin tức, hắn còn tưởng sẽ không bao giờ gặp lại nữa...

“Một tháng trước từ biệt, lại vẫn có thể ở Trường An tái ngộ, đúng là duyên phận a.” Lý Kỳ cười nói.

“Àn.” Tần Tổ ân một tiếng, có phần miễn cưỡng lấy lệ.

Không biết tại sao, hắn cũng không muốn gặp lại người này, hắn thậm chí không muốn gặp lại bất cứ ai từng quen biết hắn. Hắn hiện tại....Ai, không bằng đừng gặp.

“Từ huynh cũng đến dạo chợ đêm sao?” Lý Kỳ không để ý hắn qua loa lấy lệ, đi tới cạnh hắn ân cần hỏi han.

“Không, ta đang chuẩn bị quay về.” Tần Tổ nghĩ nghĩ, hay là nói không thì tốt hơn, nếu dây dưa thêm nữa, có lẽ sẽ bại lộ thân phận của hắn.

“Thật không, không biết nhà của Từ huynh ở nơi nào?” Lý Kỳ hỏi.

“..... Ta không có nhà.” Tần Tổ trầm mặc hồi lâu, khe khẽ nói. Xoay người rời đi.

Tay áo bị người kéo lại.

“Thật xin lỗi, ta không biết...”

“Không sao.” Tần Tổ lãnh đạm nói, kéo lại vạt áo của mình.

“Vậy người hiện tại...” Lý Kỳ quan tâm hỏi.

“Ở tạm nhà của bằng hữu, tạ ơn Lý huynh quan tâm. Tại hạ còn có việc, không thể phụng bồi.” Tần Tổ cúi đầu, bước đi. Người vừa len vào dòng người, đã không còn thấy thân ảnh.

Lý Kỳ đứng ngoài nhìn hắn rời đi, nhưng không ngăn cản, không phải không nghĩ, là không thể.

Bọn họ bất quá chỉ gặp nhau có một lần, hắn lấy lý do gì để giữ người lại?

Đột nhiên, một loại cảm giác man mác buồn thương như mất đi thứ gì đó dậy lên trong lòng. Người kia, tựa hồ rất không hạnh phúc.

Lần đầu tiên gặp hần, hần đứng bên cạnh mạn thuyền, nhìn xuống mặt sông, thần sắc đau thương lạc mịch, giống như muốn khóc lên thật to, lại quật cường kìm nén nước mắt, làm cho người ta không tìm được muốn an ủi hần. Lần thứ hai gặp lại hần, hần đứng giữa dòng người, ngơ ngác nhìn quanh, bóng lưng cô độc đến cực điểm, so với lần đầu tiên càng thêm bi thương, tựa như tất cả thế gian đều ruồng bỏ hần, chỉ có một mình hần yên lặng đứng ở nơi đó, không ai quan tâm, không ai tiếp nhận.

Hần có vẻ càng gầy, hơn một tháng không thấy, dáng người vốn mảnh khảnh lại gầy đến không còn mấy lượng thịt, thần sắc càng thêm vài phần tịch mịch bi ai. Xem ra một tháng qua bọn họ đều có chuyện không vui.

Lần trước nghe hần nói gia môn bất hạnh, hiện tại cũng không còn nhà để về, sợ là người thân gặp chuyện, nên chỉ còn lại một thân một mình. Cũng khó trách hần sẽ có thần sắc đau thương như vậy.

Không biết còn có...cơ hội gặp lại hay không, quên đi, bây giờ hần cũng là được hôm nay lo ngày mai, nơi chốn đề phòng nguy hiểm, gặp lại thì như thế nào, chỉ sợ cũng không giúp được hần a...

Hai người khi đó, một cái chán nản, một cái gian nan.

Hai người khi đó, cũng không biết đoạn duyên hội ngộ ngắn ngủi này, lại là vĩnh viễn một đời một kiếp.

Hai người khi đó, cũng không biết, phần mất mát buồn bã vô cớ ấy, là yêu, là đau.

4. Chương 4: Sơ Nhập Vương Phủ

Ba tháng dày vò, đôi lấy vỏ bọc con hát ngự trang gần như hoàn mỹ.

Tần Tổ ngồi trước gương đồng, một lần cuối cùng xem xét kỹ bản thân.

Thiếu niên tươi cười xinh đẹp trong gương kia là ai?

Vì cái gì lại có khuôn mặt y hệt như hần?

Vì cái gì.....Ánh mắt của hần lại trong trẻo đến như thế, mang theo một chút thủy vụ, tưởng chừng như chưa bao giờ biết đến nhân gian khổ đau, không biết.....

Chính mình cũng không đành lòng nhìn thẳng vào tương lai phía trước.

“Bây giờ ngươi có tính toán gì không? Muốn ta giúp giới thiệu cho người gặp y sao?” Tứ nương ngồi trên ghế dài, thần sắc buồn bã.

Nàng tựa hồ ngửi được hương hoa sen nhẹ nhàng trên người hần, thoang thoảng, như có như không, khiến người mê luyến.

Trên người hài tử này, có hương vị của Từ Cơ.

Khẽ rủ mi mắt, nét sầu bi tự oán mơ hồ, câu hồn đoạt phách.

“Không cần, ta sẽ tự đi tìm hần, ta không muốn liên lụy đến ngươi.” Tần Tổ dùng lược chải mái tóc dài, nhẹ nói.

“.....Người chính là quá thiện lương, có đôi khi, nên lợi dụng thì lợi dụng, bất chấp người đó là ai.” Tứ nương nhìn hần nói.

“Ngươi có ơn với ta, ta không nghĩ vì thế mà hại người gặp nguy hiểm. Bất luận về sau ta có ra sao, tất cả chuyện này cũng không liên can tới ngươi, xin đừng lo lắng cho ta, ngươi làm đã quá đủ bốn chữ ‘có tình có nghĩa.’”

“Thanh Thư.....Bảo trọng a, những gì nên nói ta cũng đã nói hết, còn có, có chuyện gì khó xử cứ tới tìm ta a, đừng lúc nào cũng một mình gánh lấy.” Tứ nương xoa xoa đầu hần, nhẹ giọng nói.

Tần Tổ gật đầu, nhưng không nói cảm ơn.

Hai chữ cảm ơn chỉ sợ cả đời hần nói không đủ, thà rằng không nói, cứ ghi nhớ trong lòng thôi.

“Ta đi.” Tần Tổ đứng ở cửa, mở cửa.

“Thật sự không cần phải mang gì đi sao?” Tứ nương hỏi.

“Không cần.”

“Không cần”, Tần Tổ ngoái đầu nhìn lại, cười, “Ta mang theo quyết tâm này là đủ rồi.”

Nụ cười kia, không phải hoàn toàn giả dối, mà là quyết tuyệt như con thuyền dập dềnh trên tuyết lộ, cũng bởi vì thế mà càng thêm vẻ thê thảm.

Trong nháy mắt đó, nàng tựa hồ đã nhìn thấy cổ hương xa xôi, Giang Nam quanh năm khắp hồ đều là một màu trắng liên hoa, còn có.....tiếng ca ngày nào phiêu phiêu trong gió.

Hài tử này, nếu có thể được tự do tùy hứng, định là yêu nghiệt họa nước a.....

Rời khỏi Túy Xuân lâu, hần đi dọc con đường, thần tình lãnh đạm, giống như rảnh rỗi dạo bước, nhưng trong lòng cũng không thể bình tĩnh. Không thể nói đó là cảm giác gì, là bi tráng của tráng sĩ một đi không trở về, hay là thương cảm cho tương lai mờ mịt.

Tất thấy hần cũng đã tính toán cẩn thận, chỉ chờ người nên tới đến đây.

Bỏ đi lớp vỏ che bên ngoài, là quyết tuyệt thấu xương cùng hận ý ẩn tàng đã lâu.

Ca ca, phụ thân, mẫu thân, muội muội, xin hãy phù hộ ta thành công.

Rất xa có một con tuấn mã phi đến như bay, đằng sau còn có vài hộ vệ, hoàn toàn không đếm xỉa gì đến người qua đường. Người xung quanh chừng như đã rất quen, vội tránh ra để khỏi bị thương. Vương Tông Viêm quả nhiên kiêu ngạo, hoàn toàn không xem lệnh cấm cưỡi ngựa chạy trong thành để vào mắt, người như vậy, còn có thể kiêu ngạo bao lâu? Ha ha.

Người chung quanh tránh ra, chỉ mình Tần Tổ cố ý chậm một bước, đợi khi đã thấy rõ mặt người cưỡi ngựa, hần mới giả bộ như bị kinh hãi, ngơ ngác đứng bất động ở đó.

“Hu_____” Thuật cưỡi ngựa của người nọ cũng không tồi, kịp thời dừng ngựa lại. Tần Tổ thoáng cái ngã ngồi trên mặt đất.

“Người muốn chết?” Từ trên cao nhìn xuống, sáng giọng quát to.

Tần Tổ ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh hoảng nhìn y, trong đôi mắt to thậm chí còn ửng vài giọt nước.

“Đối.....Thực xin lỗi.....Ta...” Tần Tổ khẽ cắn chặt đôi môi đỏ mọng, vẻ mặt vô tội hoảng sợ. Phối hợp với thanh âm sợ hãi thấp nhu, mang theo một điểm ghen ngạo, khiến người nghe không thể tức giận.

Hộ vệ vốn quá hiểu rõ tính tình công tử nhà mình, không khỏi thảm than trong lòng: vưu vật như vậy để cho thiếu gia nhìn thấy, chỉ sợ là có mạng đến mà không có mạng về.

“Người tên là gì?” Quả nhiên, ngữ khí của Vương Tông Viêm mềm hẫng xuống, ánh mắt mang theo điểm tà tứ đánh giá Tần Tổ.

“Tiểu nhân.....Từ Thanh Thư.” Tần Tổ hạ mi, không dám nhìn y.

“Thanh Thư? Tên rất hay.” Người kia thờ ơ nói.

Những lời này làm Tần Tổ có chút kinh ngạc. Giống như thật lâu trước kia cũng có người nói với hần như thế.....Là Lý Kỳ a, chỉ một câu nói giống nhau, nhưng cảm giác lại hoàn toàn khác biệt. Lý Kỳ là thật tâm thực lòng, còn người kia, chỉ là qua loa dụ hống thôi.

“Có làm bị thương không?” Vương Tông Viêm hỏi.

“Không có.....Không có việc gì.” Tần Tổ gắng gượng đứng lên, giả bộ như chân nhuễn.

“Cùng ta trở về để đại phu nhìn xem a.” Nói xong cũng không cần biết Tần Tổ có đồng ý hay không đã kéo người ngồi lên ngựa, rồi lại giục ngựa chạy đi.

“Đại nhân, tiểu nhân thật sự không có việc gì.....” Tần Tổ làm bộ bối rối, không dám tựa vào ngực Vương Tông Viêm.

“Có bị thương hay không còn xem đại phu nói thế nào đã.” Mỗi ngon đến miệng sao có thể để vụt mất, Vương Tông Viêm liếc mắt liền hợp ý người này, là loại y yêu thích, đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Đến Vương phủ, y thật đúng là mời đại phu đến xem.

“Không có bị thương, chỉ là chịu chút kinh hãi.” Đại phu đã nhiều tuổi, râu tóc đều bạc trắng.

Vương Tông Viêm sai hần đi bốc thuốc, rồi quay qua hỏi Tần Tổ: “Nhà của người ở nơi nào, là người Trường An?”

Tần Tổ lắc đầu, một bộ lã chã chực khóc: “Ta không có nhà, mấy năm trước huyện Đông Hải ở quận Đông xảy ra dịch bệnh, bọn họ cũng không còn, lúc đó ta ở bên ngoài tầm sư học đạo mới may mắn tránh khỏi một kiếp.....” Đây cũng không phải là hần nói bừa, nếu không chỉ cần tra hỏi nhất định sẽ lộ. Người tên Từ Thanh Thư kia, xác thực ở huyện Đông Hải, người nhà cũng đích xác chết do dịch bệnh, huyện Đông Hải nhiều người chết như vậy, e là chỉ có thể tra trong hộ tịch, về phần hần là thật hay giả, không có thân thích bằng hữu, sẽ không có người có thể đối chứng.

“Vậy người có nơi để ở sao, ân?”

Tần Tổ lắc đầu, “Ta tới Trường An để tìm việc, còn chưa kịp tìm chỗ trọ.”

“Chi bằng ở lại nhà ta, xem như bồi tội?” Ngự khí Vương Tông Viêm tuy là hỏi, nhưng lại ần ần mang theo bá đạo không cho phép phản kháng.

“Sẽ không quá phiền toái sao?” Trong mắt Tần Tổ có do dự, mắt hạnh mang theo vài phần nhu thuận, sợ hãi.

“Không, ta chính ít người có thể nói chuyện.” Vương Tông Viêm thấy con mồi mắc câu, không khỏi sắc mặt vui mừng, làm khuôn mặt vốn anh khí bức người của y lộ ra vài phần tà tứ.

“Cám ơn người, người thật là một người tốt.” Tần Tổ vẻ mặt thụ sủng nhược kinh nhìn y, một đôi mắt hạnh lộ ra mừng rỡ. Bởi vì còn trẻ, thần sắc đó còn thêm phần thanh tú đáng yêu.

Có điều hai chữ “Người tốt” kia, người nói ra thật sự là cảm thấy chán ghét đến cực điểm, còn người nghe thì không biết có cảm tưởng gì.

5. Chương 5: Thân Hãm Lang Huyệt

Vào Vương phủ mấy ngày, Tần Tổ lại cảm thấy càng không thể hiểu được Vương Tông Viêm, vốn hần tưởng y chẳng qua là y vào quyền thế của ca ca, muối mè ở kinh thành mà làm xằng làm bậy, cho dù đáng về bề vệ kiêu ngạo hơn người, cũng chỉ là có chút thế lực thôi. Nhưng qua mấy ngày lại cảm thấy người này thâm sâu không lường được.

Y ham thích nam sắc là chuyện thế nhân đều biết, còn ưa thích dụ hống không biết bao nhiêu thiếu niên không rành thế sự, lừa gạt bọn họ chân tình tương hứa, rồi sẽ tàn nhẫn vứt bỏ. Nếu thuận theo thì khá tốt, không thuận theo chỉ sợ sẽ phải chịu không ít khổ sở. Tần Lam cũng bởi vì liều chết không theo mới phải chịu khổ, cuối cùng không chịu nổi hành hạ mà tự sát thân vong.

Đối với sự ân cần mấy ngày nay của Vương Tông Viêm, Tần Tổ không hề tỏ thái độ, còn hơi chút ám chỉ, vừa cự tuyệt lại vừa thuận theo, nhưng cũng không để cho Vương Tông Viêm dễ dàng có được, lại càng không thể để y nản chí.

Có điều.....

Người này, vì sao lại làm hần cảm thấy.....

Quanh thân y tràn đầy khí tức cô độc lạnh lùng.

Không sai, là cô độc.

“Thanh Thư, còn chưa dùng bữa a, cùng một chỗ?” Vương Tông Viêm đẩy cửa bước vào.

Tần Tổ đang ngăn người ngắm hoa ngoài cửa sổ, nghe thấy thanh âm của y, ánh mắt nhất thời hiện lên hận ý, lại tức khắc rũ xuống mi mắt, thu hồi hết thấy tâm tình, xoay người lại.

“Đại nhân không phải còn có công vụ sao?” Tần Tổ mỉm cười, rực rỡ như hoa đào.

“Không có việc gì, chỉ trong chốc lát mà thôi.” Vương Tông Viêm khoát khoát tay, một loạt thị nữ nối đuôi nhau bắt đầu bày món ăn lên bàn.

Tần Tổ.....chỉ thăm cười lạnh, có che dấu thế nào cũng chẳng thể dấu nổi tính cách bá đạo ngang ngược của y.

Tần Tổ cùng Vương Tông Viêm ngồi đối diện nhau, cầm đũa cùng ăn.

“Món ăn không hợp khẩu vị sao? Ăn ít như vậy, àn?” Vương Tông Viêm ân cần hỏi.

“Không phải, là không có khẩu vị.” Tần Tổ ngẩng đầu, khẽ mỉm cười, trong mắt đã có vài phần cô đơn.

“Như thế nào? Nhìn bộ dáng ngươi không phải rất vui vẻ.”

“Không, chỉ là có điểm nhàm chán thôi.” Tần Tổ nhẹ nói.

“Muốn ra ngoài đi dạo một chút sao? Ta cùng ngươi.” Vương Tông Viêm nói.

“A, cái này không cần, đại nhân sự vụ bận rộn, tự ta tùy tiện đi một chút là được rồi.” Tần Tổ vội vàng cự tuyệt, hẳn cũng không muốn bị người nhìn thấy.

“Mấy ngày nay sự tình tương đối nhiều, ngươi tự đi ra ngoài đi dạo một chút a, chờ thêm mấy ngày nữa rảnh rồi ta lại cùng ngươi đi đi.” Vương Tông Viêm cười nói.

“Hảo.” Tần Tổ cười thật tươi, ngọt ngào mà thuần khiết.

“Ngươi vui vẻ là tốt rồi. Đến, ăn nhiều một chút, ngươi rất gầy.” Vương Tông Viêm gấp cho Tần Tổ một miếng thịt kho tàu.

Tần Tổ cố nén chán ghét gấp lên, nuốt vào miệng, dạ dày cuộn cuộn khó chịu, nhưng mặt vẫn không đổi sắc nuốt xuống.

Thế gian này đại khái không có miếng thịt nào khó ăn hơn cái này, không chỉ là khó ăn, mà càng là chán ghét.

Vì cái gì muốn hắn ăn đi? Thật sự là chán ghét đến cực điểm. Vừa nghĩ tới đôi đũa y vừa dùng, bên trên còn dính nước miếng.....

Lập tức dạ dày Tần Tổ lại một hồi phiên giang đào hải, cố gắng duy trì tươi cười: “Chờ.”

Nói xong thông thả đi vào phòng (WC =.) , lập tức ới lên ới xuống, chỉ kém điểm ới ra mật.

Ới xong lau miệng, rửa mặt lại thông thả quay trở lại.

“Đến, ăn nhiều một chút.” Vương Tông Viêm lại gấp một miếng thịt gà béo ngậy cho Tần Tổ.

Trong bụng hắn giờ đã không còn gì, miễn cưỡng cười: “Ta không thích lắm thức ăn mặn gì gì đó, ngươi ném thử.” Đồng thời gấp thịt gà quay về bát Vương Tông Viêm.

Cũng may người kia vẻ mặt vui mừng, một miếng ăn vào.

Tần Tổ không còn cảm giác nào khác ngoại trừ chán ghét, chỉ chú tâm ăn cơm của mình.

Một bữa cơm dù sao cũng qua nhanh, may là y không hay đến, bằng không hắn sớm muộn sẽ mệt mỏi quá độ mà chết mất.

Bất quá trả giá còn có hồi báo, ít nhất hắn được phép đi ra ngoài, nếu tiếp tục ngồi không trong Vương phủ chỉ sợ hắn sẽ buồn chết.

Dĩ sắc thị nhân, cũng không phải chuyện dễ dàng a.....(dĩ sắc thị nhân: dùng sắc đẹp hầu hạ người khác, như làm kỹ nữ, nam sủng)

Xuân sang, tiết trời dần dần ấm lên.

Trong Vương phủ đủ loại hoa đào, nở bừng từng mảnh đỏ rực, tựa như cảnh đẹp trong mộng.

Tần Tổ đứng dưới tán đào hoa, lặng lẽ ngắm nhìn vẻ đẹp của chúng.

“Thanh Thư thật hào hứng.”

Tần Tổ quay đầu lại, là Vương Tông Viêm đứng trong lương đình, xa xa đối hân mỉm cười. (lương đình: đình nghỉ mát)

“.....”

“Tại sao không nói chuyện?” Vương Tông Viêm đi đến gần, ân cần hỏi.

“Không, chỉ là hiện tại có điểm mất hứng.” Tần Tổ lãnh đạm nói.

“Thanh Thư chính là trách ta quấy rầy nhã hứng của người?”

“.....Không dám.” Tần Tổ u oán liếc y một cái, xoay người sang chỗ khác.

“Thật đúng là trách ta.” Vương Tông Viêm cười nhẹ, đột nhiên ôm lấy hân từ phía sau, gác cằm lên vai Tần Tổ.

“Người _____” Tần Tổ hơi hơi giãy dụa.

“Đừng nhúc nhích, ta chỉ muốn ôm ôm người thôi.” Thanh âm từ tính hấp dẫn vang lên bên tai, mang theo hơi thở ấm nóng.

Tần Tổ đỏ mặt, thậm chí cả lỗ tai cũng đỏ.

“Ha ha, không đùa người, xem làm người lúng túng rồi.” Vương Tông Viêm lại đột nhiên buông tay, coi như chỉ là vui đùa nho nhỏ mà thôi.

“Đại nhân, người_____” Tần Tổ quay mặt đỏ bừng “hung dữ” trừng y, khề hừ một tiếng nhanh chóng chạy mất.

Lúc chạy đi thoáng liếc mắt ngược lại có vài phần hàm giận phong tình, khiến người nhìn trong nội tâm đột nhiên run lên.

Không uổng công y nhẫn nại đợi hân mắc câu, vưu vật như vậy nhất định phải hảo hảo nhắm nháp mỹ vị mới mẻ.

Vương Tông Viêm nhìn bóng hân dần khuất, lộ nét cười như có như không.

Con cá cắn câu đi.

Có điều không biết, đến tết cùng ai mới là con cá kia.

6. Chương 6: Cái Gọi Là Duyên Phận

Hôm nay là mười lăm, vừa vặn có hội chùa ở Tướng Quốc tự.

Tần Tổ ra ngoài đi dạo, Vương Tông Viêm vốn nghĩ phái hai hộ vệ đi cùng hân, lại bị Tần Tổ nhã nhận từ chối, vì thế một mình xuất môn. Thân phận Tần Tổ đã được xác nhận không có vấn đề, lúc này mới làm cho tất cả mọi người đối hân mất đi cảnh giác.

Một mình đi trên đường, Tần Tổ có điểm không yên lòng. Ở trong Vương phủ thì cố tìm mọi cách được đi ra ngoài, đi ra rồi lại cảm thấy không có chỗ để đi. Một người, ở đâu chẳng giống nhau.

Cuối cùng vẫn là theo dòng người đi tới Tướng Quốc tự.

Ký ức đã qua, tựa như kiếp trước. Lúc đó ấm áp vẫn còn, hôm nay lại chỉ là nhất phái thê lương.

Người đến người đi, người cũng không phải là người hấn muốn gặp.....

“Từ huynh?” Thanh âm mang theo chút kinh ngạc vang lên.

Tần Tổ quay đầu lại, lại là hấn.....Lý Kỳ.

“Thật sự là nhân sinh hà xử bất tương phùng a.” Lý Kỳ mỉm cười nói.

“.....” Vì cái gì mỗi lần đi ra đều gặp phải hấn.

“Như thế nào, Từ huynh không muốn gặp lại tại hạ sao?”

“Không phải, chỉ là cảm thấy rất khéo.”

“Không khéo không thành thư a. Đây là duyên phận đi.” Lý Kỳ dùng gương mặt lãnh tuấn nói ra những lời như vậy.....Thật làm cho người ta cảm thấy.....Quái dị.

Không biết vì sao, Tần Tổ đột nhiên bật cười. Không thể trách hấn được, là do lời nói của Lý Kỳ phối hợp với nét mặt của hấn thật sự là rất buồn cười.

“Người.....” Lý Kỳ nhìn người trước mắt tươi cười như hoa, nhất thời không chuyển tầm mắt.

“Thật....Thật có lỗi.” Tần Tổ xoa xoa khoe mắt cười ra nước mắt, “Chỉ là đã lâu không vui vẻ như vậy, cũng đã lâu không cười như thế.”

“Người vui vẻ là tốt rồi.” Lý Kỳ không rõ vì cái gì hấn cười vui đến thế, lại không thể hỏi thành lời, đành phải nói một câu ứng với.

Tần Tổ mỉm cười, nhìn mặt hấn nghiêm trang, lại không nhịn được muốn cười. Cười lần thứ nhất đó là ngoài ý muốn, lại cười nữa thì thật là quá không lễ độ.

Tần Tổ nghiêm mặt nói: “Lý huynh cũng đến dạo hội chùa sao?”

Lý Kỳ gật gật đầu: “Ta cũng là khó có dịp đi dạo một chuyến, liền gặp được người.”

Tần Tổ sau khi cười xong tâm tình rất tốt, không khỏi mời: “Chi bằng cùng đi đi?”

“Cầu còn không được.” Lý Kỳ vội vàng đồng ý. Lần trước gặp mời Tần Tổ đi dạo chợ đêm lại bị cự tuyệt, hấn đích thực thất vọng cực kỳ. Hôm nay Tần Tổ lại chủ động mời hấn, đúng là vui không tả siết.

Hai người vừa đi vừa ngắm nhìn xung quanh, Lý Kỳ hiển nhiên rất ít ra ngoài, đối đồ vật bày bán ven đường rất có hứng thú, Tần Tổ liền nhất nhất giải thích cho hấn.

“Cái kia là chè vừng, mùi vị không tồi. Người không qua sao?” Tần Tổ kỳ quái hỏi Lý Kỳ.

“A, trong nhà không quá cho ta ăn những này....bên ngoài gì gì đó.” Lý Kỳ nói.

“Ách.....cái này rất không tốt, đừng thấy nó đen thui, kỳ thật hương vị rất không tồi.” Tần Tổ mỉm cười, “Lão bản, cho hai bát a.”

Vì vậy, hai người ngồi bên đường ăn đen sì sì gì đó.

“Rất thơm a.” Lý Kỳ ăn xong chặc lưỡi nói.

“Nếu thích lần sau còn có thể đến ăn, bất quá lần sau cho người mời khách, nhớ rõ mang một ít bạc vụn đi a.” Tần Tổ cười cười nói. Vốn là Lý Kỳ muốn trả tiền, kết quả ngân phiếu mang theo quá lớn, người ta làm buôn bán nhỏ không có tiền trả lại, thành ra từ Tần Tổ mời.

Lý Kỳ ngượng ngùng cười cười, ăn một tiếng.

Tiếp tục dạo hội chùa, nhìn xem mãi nghệ (múa võ, ca hát), Lý Kỳ có vẻ cảm thấy rất mới lạ, nhìn thật lâu mới rời đi, kết quả người ta đến thu bạc vẫn là do Tần Tổ giúp hấn trả tiền....

“Thiếu người không ít bạc, nếu không chúng ta đến Duyệt Lai lâu dùng cơm trưa? Ta mời.” Lý Kỳ nói.

Tần Tổ nghĩ nghĩ, gật đầu.

Hai người ngồi gần cửa sổ vừa ăn vừa trò chuyện, gia cảnh Tần Tổ tuy rằng sa sút nhưng vẫn được đọc đủ thứ thi thư, còn Lý Kỳ cũng có kiến thức khá sâu, vì vậy tranh luận rất hứng thú. Tranh luận xong có cảm giác như gặp được tri kỷ, vì thế hiểu ý cười.

Tranh luận dần dần dừng, Lý Kỳ nhìn ngoài cửa sổ, thần sắc nhưng lại dần cô đơn.

“Đó là loài chim gì?” Lý Kỳ đột nhiên hỏi.

“Đó là chim khách.” Tần Tổ nhìn con chim đậu bên mái hiên đối diện, nói. (chim khách hay còn gọi là hỉ thước: người xưa cho rằng chim khách báo tin vui.)

“Nghe nói gặp nó sẽ có chuyện tốt.” Lý Kỳ đậm đậm nói.

“Àn, tuy rằng cũng không chắc chắn sẽ linh nghiệm, nhưng mọi người đều tin như vậy.”

“Đúng vậy, có chuyện tốt. Hôm nay gặp người, đương nhiên là có chuyện tốt.” Lý Kỳ miễn cưỡng cười cười.

“Lý huynh dường như có tâm sự.” Tần Tổ nhin không được hỏi.

“.....Có lẽ a, ta có lẽ phải làm một chuyện sẽ khiến mình hối tiếc cả đời.....”

“Sẽ hối tiếc cả đời, nhưng lại không thể không làm sao?”

“Đối, bởi vì nếu không làm, có lẽ ta cũng không còn có cách nào cùng người ngồi đây tán gẫu.”

“.....” Tần Tổ im lặng. Chuyện không làm không được, mỗi người đều có a, hấn sao lại chưa từng trải qua.

“Kỳ thật, chỉ cần không thẹn với lương tâm, hối hận thì như thế nào. Nếu không làm, chỉ sợ ngay cả cơ hội hối hận cũng sẽ không có....” Tần Tổ trầm tĩnh nói, “Huống hồ, không thẹn với lương tâm nói thật dễ dàng, ai lại có thể chân chính làm được, chúng ta cũng chỉ là phàm phu tục tử, chỉ cần cầu cho không quá hổ thẹn cũng đã đủ rồi.”

“Đúng vậy, không làm chỉ sợ ngay cả cơ hội hối hận cũng sẽ không có.” Lý Kỳ lẩm bẩm nói.

“Từ huynh, nếu hiện tại có thứ gì đó người một mực khát vọng đạt được, nhưng muốn đạt được nó phải giẫm lên xương cốt của vô số người, khiến mình đầy thương tích, thậm chí còn bị người đời khinh thường, nhạo báng. Người, sẽ làm sao?” Lý Kỳ nghiêm mặt hỏi.

“Ta sẽ làm.” Tần Tổ mỉm cười, nét cười trông rộng mờ ảo. Bởi vì, hấn hiện tại đang làm một chuyện như thế a, Bất luận lý do dễ nghe thế nào, hấn đều phải nằm dưới thân kẻ thù, đây cũng là cái giá hấn phải trả.

Lý Kỳ ngạc nhiên nhìn hấn, không thể tưởng được hấn đáp lời dứt khoát đến thế.

Tần Tổ mỉm cười, gật đầu: “Ít nhất hôm nay nói những lời này, khiến ta tin người có nỗi khổ tâm, cho nên, chỉ ít ta tin người.”

“Đa tạ.” Lý Kỳ nhắm mắt lại, nói.

Một hồi trầm mặc lan ra, mang theo một điểm ấm áp, một điểm đậm bạc.

“Kỳ quái, rõ ràng cùng người chỉ có duyên phận gặp qua vài lần, lại có cảm giác rất quen thuộc.” Hồi lâu sau, Tần Tổ mở miệng nói.

“Đây là duyên phận a, gặp được Từ huynh mới biết được cái gì là tri kỷ.” Lý Kỳ cười cười nói.

Tần Tổ cũng mỉm cười: “Nếu là tri kỷ, ta có thể gọi thẳng Lý huynh là Lý Kỳ đi.”

“Ta đây cũng có thể gọi người một tiếng Thanh Thư đi.”

Tần Tổ bỗng nhiên ngây người.

Thanh Thư, Thanh Thư.....Đây không phải tên của hấn a. Hấn là Tần Tổ a, Tần Tổ.

Hấn sao có thể quên, hiện tại hấn đã chẳng còn tự do....Sao có thể cùng người không kiêng nể gì mà kết giao? Dù cho người kia là tri kỷ bình sinh khó gặp.

Ánh mắt Tần Tổ trầm xuống.

“Không còn sớm, ta cần phải quay về, Lý huynh, phải bảo trọng.” Tần Tổ đứng dậy, đăm mực nói.

Hai chữ “Lý huynh” thức tỉnh Lý Kỳ. Hắn kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tần Tổ. Bọn họ không phải....

“Không biết còn có....hay không cơ hội gặp lại.” Lý Kỳ nhẹ nói.

“Còn sống, thì còn có hy vọng.” Tần Tổ đáp.

“Đúng vậy, còn sống mới có hy vọng, cho nên ta nhất định sẽ cố gắng sống sót.”

“Ta cũng vậy.” Tần Tổ nhìn ngoài cửa sổ, nói, “Bảo trọng.”

Nói xong, đi nhanh xuống lầu.

“Thanh Thư!” Lý Kỳ gọi với theo, “Một tháng sau ngày này giờ Ngọ, nếu ngươi và ta đều còn sống, có thể đến đây gặp nhau sao?”

Tần Tổ ngoái đầu nhìn lại, mỉm cười: “Hảo.”

Nhất định, phải sống sót, ngươi cũng vậy, Lý Kỳ.

7. Chương 7: Mưa Gió Sắp Đến

Ngày lại ngày nối tiếp trôi qua. Có điều Tần Tổ lại cảm giác như đó chỉ là khoảng thời gian tĩnh lặng trước khi cơn bão đổ về.

Mấy ngày nay trong phủ giảng đèn kết hoa, Tần Tổ đoán có việc gì đó, nhưng không hỏi, suốt ngày tránh ở nội viện vờ như không biết.

“Thanh Thư, ngươi biết hôm nay là ngày gì sao?” Vương Tông Viêm sáng sớm đã tới tìm Tần Tổ, cực kỳ hứng khởi hỏi.

“Àn? Ta thấy trong phủ ngày gần đây giảng đèn kết hoa, chẳng lẽ là ngươi muốn thú thê?” Tần Tổ giả bộ như không biết, còn trêu chọc nói.

“Không, là sinh thần của ta.” (sinh thần = sinh nhật)

“Sinh thần của ngươi? Hôm nay?” Tần Tổ ra vẻ kinh ngạc, vẻ mặt ngờ ngàng hỏi.

“Àn.” Vương Tông Viêm đáp.

“Nhưng mà ta còn chưa có chuẩn bị....”

“Ngươi không cần chuẩn bị.” Vương Tông Viêm cười vuốt ve mái tóc dài của hắn, ôn nhu nói.

“Nhưng sinh thần của ngươi ta nhất định phải tặng quà, ngươi có thích cái gì? Chỉ cần ta có thể, nhất định sẽ tặng cho ngươi.” Tần Tổ ngậm cười lạnh, Vương Tông Viêm, chủ ý của ngươi không phải là cái này sao, hiện tại ta cũng đã làm đúng như mong muốn của ngươi, không sợ ngươi không mắc câu.

Quả nhiên, Vương Tông Viêm nhẹ nhàng dựa sát gần, tại bên tai Tần Tổ nhẹ giọng nói: “Ngươi đương nhiên có thể.”

“Cái.....cái gì?” Tần Tổ lắp bắp hỏi.

“Ngươi.....” Vương Tông Viêm ôm lấy Tần Tổ, hôn lên đôi môi non mềm của hắn.

Tần Tổ nhắm mắt lại, trức trặc phản ứng. Hắn biết rõ y thích nhất là như vậy.

Tương cứu trong lúc hoạn nạn, nói thực ư, thật không tốt. Đặc biệt là khi người cùng người tương cứu trong lúc hoạn nạn lại là kẻ ngươi hận không thể rút gân lột da vứt vào vạc dầu.

Tần Tổ cơ hồ là cố kìm chế cảm giác chán ghét. Hiện tại hắn không thể không lo lắng đêm nay hắn có thể không nhin nổi mà nôn ra....

“Thanh Thư, ta thích ngươi.” Người kia nói.

Tần Tổ cúi đầu, im lặng.

“Thanh Thư?”

“Ta.....Ta.....” Tần Tổ cúi đầu, ánh mắt lưỡng lự, gò má ửng đỏ.

Y nâng mặt Tần Tổ lên, nói: “Nhìn ta, Thanh Thư, nói người thích ta.”

Tần Tổ không dám nhìn thẳng y, hạ mi mắt, dùng thanh âm gần như không thể nghe thấy nói: “Ân.....Thích.....Người.....”

Thích người, thích đến mức hận không thể nghiền xương cốt người thành tro.....

Vương Tông Viêm lại ôm chặt lấy Tần Tổ, duyên liếm vành tai hắn.

“Đừng.....Rất ngứa.” Tần Tổ vừa thở dốc vừa hơi giãy dụa. Người kia nhìn không thấy, người bị y ôm vào lòng khi nói ra những lời đó có vẻ mặt gì.

“Thanh Thư, từ lần đầu tiên nhìn thấy người ta đã thích người.....Thật sự, khi người ngã nhào trên đất ngất đầu lên nói không đứng dậy được, hình dáng đó, giống như trích tiên không biết thế sự, khi đó ta đã cảm thấy, là ta yêu người.” Vương Tông Viêm trầm nhẹ nói. (trích tiên: tiên giáng trần.)

Tần Tổ run rẩy, giống như vì thế mà chấn động. Kỳ thật....là do chán ghét.

Thật xấu hổ, nếu người biết “Trích tiên” của người tại Túy Xuân lâu điều giáo ba tháng mới thành bộ dáng hiện tại, sẽ có biểu tình như thế nào. Tần Tổ ác ý nghĩ.

Những ngày qua vừa cự tuyệt vừa thuận theo, còn tùy biến theo sở thích của người. Trăm phương ngàn kế, chính là vì thuận lý thành chương được người sủng ái, chiếm lấy lòng tin của người, kế tiếp sẽ bò lên giường của người.

Những thứ có thể trí người vào chỗ chết, một tại thư phòng, hai tại ngoại thất (phòng ngủ), nếu không làm người của người, chỉ sợ không có cơ hội đi vào.

Ta từ đầu tới cuối đều là lừa người, mà người, lại không hề biết.

“Thanh Thư.....” Vương Tông Viêm còn muốn nói điều gì, ngoài cửa đã có kẻ không biết tốt xấu đi cắt đứt.

“Đại nhân, Thái tử cầu kiến.”

“Thái tử? Hắn tới làm gì?” Vương Tông Viêm chau mày, buông Tần Tổ, “Buổi tối qua chỗ ta, ân?”

Tần tổ cúi đầu ngượng ngùng ân một tiếng.

Vương Tông Viêm đẩy cửa rời đi.....Tần Tổ một mình ngồi trong phòng, nhìn ra ngoài cửa sổ, thần tình lãnh đạm.

Chính là đêm nay sao.....Ha ha.

Cách ngày chết của người lại tới gần một bước.

Tần Tổ đứng dậy, đẩy cửa sổ.

Thái tử sao, thật đúng là muốn nhìn thấy hắn, đáng tiếc, bây giờ không phải lúc.....Hiện tại trên triều đình Vương gia một tay che trời, có thể đối chọi với y chỉ có phe cánh của Thái tử, nhưng Hoàng thượng đã tuổi cao sức yếu, chỉ sợ không còn sống được bao lâu, nếu Thái tử có thể thuận lợi đăng cơ, thẩm án của Tần gia mới có cơ may được lật lại. Ngược lại nếu là Vương gia thắng.....chỉ sợ hắn không thể không ám sát Vương Tông Viêm.

Vương Tông Viêm a, cái ta cần không chỉ là mạng của người, mạng của người thật rất không đáng giá. Ta chẳng những muốn người thân bại danh liệt, còn muốn cả nhà người vì Tần gia chôn cùng.

Sinh thân của đương kim quốc cữu, ai dám không đến.

Yến tiệc linh đình, ca vũ thanh bình, khách và chủ cùng tận hưởng cuộc vui.

Tần Tổ giả như xấu hổ không chịu đi ra ngoài, không tham dự yến tiệc. Vạn nhất đụng phải người quen, chuyện này tất không nhỏ. Ngộ nhờ tên Tần Tổ bị ai đó nói ra.....Hậu quả thật sự không thể lường được.

Tần Tổ đứng trong nội viện cách nơi tổ chức yến tiệc không xa, còn nghe được tiếng đàn tiêu cùng tiếng ca vũ. Cảm thấy có chút khó chịu, hắn bèn ra ngoài đi dạo loanh quanh.

Ánh trăng thật đẹp, cho dù không phải là trăng rằm nhưng lại có điểm phong tình khác biệt.

Ước hẹn mười lăm tháng sau, không biết hắn còn có thể tuân thủ hay không. Mỗi một ngày hắn đều như đang đi trên một phiến băng mỏng, sai một bước sẽ không còn đường quay đầu.....

“Thanh Thư?” Một thanh âm quen thuộc vang lên.

Tần Tổ khẽ giật mình, vờ như không nghe thấy, bước nhanh rời đi.

“Chờ một chút, là người sao? Thanh Thư?”

Tần Tổ không dám quay đầu lại, bởi vì khi đã quay đầu lại, người kia sẽ hỏi hắn vì sao lại ở trong này.....Phủ quốc cữu đầy điều tiếng dèm pha.....Hơn nữa còn hoàn toàn không phải là trang phục của tân khách.....

Rất xa tựa hồ có người tới, ngăn người kia lại.

Tần Tổ nhanh chóng chạy đi, một đường vội vã quay về tiểu viện của mình.

Tựa vào cửa, hắn vẫn không ngừng thở gấp. Hắn đang làm cái gì a.....Chẳng qua là gặp phải người quen mà thôi.....Huống hồ người kia vốn dĩ không hề biết mình là Tần Tổ.

Lý Kỳ a Lý Kỳ.....Gặp gỡ hôm nay, chỉ sợ ước hẹn ngày mười lăm ta thật sự không dám ứng.....

Chúng ta hôm nay, có tính là gặp lại thà rằng không gặp.....

Vì cái gì, sẽ cảm thấy khổ sở....Có lẽ là vì.....tri kỷ khó cầu đi, ngày hôm nay, ta chỉ sợ đành phải mất một tri kỷ rồi.....

8. Chương 8: Sắc Thụ Hồn Cùng

Tần Tổ đứng ngoài ngọ phòng của Vương Tông Viêm, vô thức nắm chặt vạt áo.

Trốn không thoát được a, nhất định đi đến một bước này.....Chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Hắn cũng không phải nữ nhân, cần gì phải so đo một đêm phóng túng.

“Thanh Thư, không vào sao?” Người kia đẩy cửa ra, tựa tiêu phi tiêu nhìn về mặt nguyệt ngừng của hắn.

Tần Tổ cúi đầu, bước nhanh vào phòng.

Vừa vào cửa, hắn đã nhanh chóng quét nhìn một lượt. Không quá lớn, có lẽ sẽ có mật thất.

“Thanh Thư, người có thể tới, ta thật cao hứng.” Vương Tông Viêm tại yến tiệc uống khá nhiều rượu, nói chuyện đều thoang thoảng tản ra mùi rượu.

Tần Tổ cúi đầu không nói.

“Muốn uống một chút không?” Vương Tông Viêm giơ lên bầu rượu trong tay.

Uống chút rượu có lẽ sẽ làm hắn qua đêm nay dễ dàng hơn một chút, nhưng hắn sợ say rượu sẽ nói điều gì không nên nói, vì thế lắc đầu.

“Ta là sợ người chịu không được a.” Vương tông viêm tà mị cười, điểm nhẹ môi Tần Tổ.

Tần Tổ ngượng ngùng nói không nên lời, càng không dám nhìn y, nhất nhất cúi đầu.

“Trên mặt đất chính là có vàng, ân?” Vương Tông Viêm trêu chọc nói, nâng lên cầm hắn.

Tần Tổ đỏ mặt, không dám nhìn y.

“Thanh Thư thật là rất đáng yêu, chỉ sợ thánh nhân cũng sẽ không nhận được.” Nói, liền hôn lên đi.

Trong miệng đầy vị rượu, còn có đầu lưỡi trơn ướt. Tần Tổ không kháng cự, cũng không ngêngh hợp, chỉ cứng ngắc đứng tại chỗ. Không phải ba tháng học vứt đi, mà vì hắn biết rõ, đối với nam nhân này, trúc trắc có lẽ là phản ứng tốt nhất. Đây cũng là phản ứng có thể bảo vệ hắn nhất. Xem tại lần điều tiên của hắn, Vương Tông Viêm chắc hắn sẽ không quá mức.

Hôn hôn, Tần Tổ đột nhiên cảm giác trời đất xoay chuyển, lúc phục hồi tinh thần thì đã bị ôm đến trên giường.

“Đại nhân.....Người.....” Tần Tổ đỏ mặt, ngượng ngùng mà mê người.

“Còn gọi ta đại nhân? Ân? Phải phạt.” Vương Tông Viêm vừa nói vừa cởi bỏ đai lưng cùng vạt áo Tần Tổ, bắt đầu khẳng phệ xương quai xanh của hắn.

“.....Tông.....Ân.....Tông Viêm.” Tần Tổ vừa khinh suyễn, vừa dứt quãng gọi.

“Ngoan, đây là ban thưởng.....”

“A.....Đừng.....” Nụ hoa trước ngực bị người duyên cấn, Tần Tổ ‘nhịn không được’ ‘thở gấp’. Thân thể cũng không ngừng run rẩy.

“Thanh thư, người thật mẫn cảm.” Vương tông viêm cười nhẹ, vừa khai phá thân thể hắn.

Y phục nửa cởi để lộ ra một phần thân thể trắng nõn, cùng hai điểm hồng hồng vừa được yêu thương kia, cộng thêm vẻ mặt mờ mịt hoang mang, có vẻ chọc người đến cực điểm.

“Thanh thư, người đẹp quá.....” Vương tông viêm cởi xiêm y của hắn ra, vuốt ve thân thể hắn, lưu lại dấu hôn đỏ thắm ở khắp nơi.

Tần Tổ nhẹ giọng rên rỉ, trong mắt nhưng lại một mảnh thanh minh. Vì vậy nhắm mắt lại, không nhìn tới, không nghĩ nữa.

“Ân.....Không.....Đau.....” Dị vật đi vào trong cơ thể, loại cảm giác này, rất không thoải mái.

“Thả lỏng, bằng không sẽ càng đau.”

Tần Tổ miễn cưỡng thả lỏng chút ít, lại thêm một ngón tay.

“Ngô.....” Tần Tổ vui mặt vào ngực người kia, lặng lẽ chịu đựng.

Có dịch thể lạnh lẽo chảy vào người hắn, là nhuyển cao gì đó a.

“Cái kia.....Là cái gì.....” Tần Tổ biết rõ nhưng vẫn hỏi, thanh âm còn mang theo run rẩy, khiến người thương tiếc.

“Là chút ít gì đó sẽ làm người thoải mái.” Vương Tông Viêm cấn vành tai của hắn nói.

Ngón tay cấn quấy trong thân truyền đến cảm giác không tốt, mặc dù có nhuyển cao, nhưng...vẫn rất khó chịu. Hắn không thể không chịu qua loại huấn luyện này, nhưng đều chỉ có một chút liên ngừng lại, cũng không miễn cưỡng như hiện tại.

“Ân..... Thật kỳ quái.....” Tần tổ hơi ngẩng đầu, đôi mắt ửng hơi nước mông lung. Nhuyển cao kia ắt hẳn còn có chút thôi tình được.

“Không có việc gì, chỉ là một điểm gì đó cho người dễ chịu thôi.” Vương Tông Viêm ôn nhu hôn lên môi hắn, mắt hắn, rút ngón tay ra.

Có chút hư không, còn có.....Tâm chìm đến vực sâu tuyệt vọng.

Thân thể Tần Tổ hơi thả lỏng, tâm lại trầm xuống. Hắn đương nhiên biết rõ sắp tới sẽ là gì.....

“A_____Đau, dừng, đi ra.....” Tần Tổ khóc nức nở. Lần này cũng không phải giả vờ.....

“Rất nhanh sẽ không đau, thả lỏng.” Vương tông viêm cau mày nói. Chết tiệt, hảo chặt, giáp đến y cũng đau.

Tần Tổ không dám động, vùi mặt vào ngực y nức nở, tiếng khóc trầm thấp càng làm cho huyết mạch kẻ khác sục sôi.

.....Nhịn không được.

Vương Tông Viêm giữ chặt thắt lưng Tần Tổ từ từ luật động. Tần Tổ cố nén khó chịu, đem kêu đau dè dặt thành rên rỉ cùng thở dốc.

“Nhẹ.....Điểm nhẹ.....” Thân thể dần thích ứng nhịp ra vào, có lẽ là được hiệu phát huy tác dụng, cuối cùng không còn quá đau đớn, thậm chí.....Còn có loại khoái cảm làm hần xấu hổ, nhục nhã muốn chết....

Từng đợt tê dại dọc theo sống lưng lan tràn khắp cơ thể, từng chút một đánh tan hồn phách của hần.

Linh hồn hần tựa hồ cứ như vậy rời bỏ thân thể, nhìn bản thân dưới tay kẻ thù đùa bỡn không chịu được mà trở nên *** đáng như thế, lại vẫn phải uốn mình theo người, thật sự là thực tức cười.....

“Từ bỏ.....Ngô.....Đừng.....” thanh âm cầu xin mang theo kiêu mỵ phiến tình xa lạ, ngược lại khiến người càng thêm hưng phấn.

Mặc kệ hần cầu xin thế nào, Vương Tông Viêm vẫn giống như chưa nếm được mỹ vị, càng ra sức chế trụ vòng eo mảnh khảnh của hần, phân thân nóng rực mãnh liệt tiến vào tiểu huyết nhanh trất.

“Tông Viêm.....Đừng.....Ngô.....Ân....” Tần Tổ đứt quãng rên rỉ, lại vừa phải kìm nén cảm giác buồn nôn.....

Nức nở cầu xin cùng rên rỉ kéo dài đến hơn nửa đêm mới dừng lại.....

9. Chương 9: Tâm Tự Thành Tro

Trời đã sáng rồi sao?

Tiếng chim hót véo von ngoài cửa sổ, giục Tần Tổ mở mắt.

Trời đã sáng rồi.

Cuối cùng sống đến hôm nay. Ngoại trừ một thân đau nhức, thật cũng không có gì khó chịu.

Ha ha, vốn tưởng rằng chính mình qua không nổi cửa ải này, cũng bất quá như thế. Tiết hạnh của nam nhân a, thật sự là không đáng tiền.

Tần Tổ lấy tay áo che mặt, ngăn ánh mặt trời, Rõ ràng không thương tâm, lại không hiểu vì sao rơi lệ. Tốt lắm, chí ít có bắt đầu từ nay về sau sẽ dễ dàng nhiều hơn.....

Trong phòng trống không, chỉ có một mình hần. Đây đúng là thời cơ tuyệt vời để tra tìm chứng cứ, đáng tiếc hiện tại một chút khí lực hần cũng không có, đành phải tiếp tục nằm. Quên đi, nhất định sẽ có cơ hội. Bây giờ hần hay là vẫn giả vờ mệt mỏi đi, để tất cả mọi người quen với việc hần dậy muộn, như vậy mới có thời gian truy tìm chứng cứ.

Hần trăm phương ngàn kế như vậy, rốt cuộc có đáng hay không, nếu thất bại, chỉ sợ kết cục sẽ không đơn giản chỉ là chết mà thôi.

Chẳng hiểu tại sao lại nhớ tới Lý Kỳ. Nếu người kia biết “tri kỷ” của hần là như thế nào, không biết sẽ có phản ứng gì? Ha ha, chỉ sợ sẽ hối hận vì đã kết giao với hần a.....

Vì báo thù, hần cam nguyện từ bỏ tất cả, thậm chí cả bằng hữu duy nhất đó, e rằng cũng phải từ bỏ rồi.

Thật có lỗi, ước định kia, có lẽ ta sẽ không thực hiện.

Cửa đột nhiên bị mở ra.

Tần Tổ từ từ mở mắt, một bộ vừa mới tỉnh ngủ.

“Tỉnh?” Vương Tông Viêm dựa vào cửa, tựa tiểu phi tiểu hỏi.

Tần Tổ mê mang nhìn y, lại mê mang nhìn bốn phía, giống như không rõ tại sao mình lại ở chỗ này.

“Không nhớ rõ? Chuyện tối hôm qua, à?” Vương Tông Viêm ngồi xuống bên giường, cầm lấy một lọn tóc dài của hắn đưa lên mũi nhẹ ngửi.

Tần Tổ giật mình, đỏ mặt mà nghiêng đầu.

“Thanh Thư then thùng?” Vương Tông Viêm cúi xuống chăm chú nhìn Tần Tổ.

“Người.....” Thanh âm hắn có chút khàn khàn.

“Đến, uống nước a.” Vương Tông Viêm dịu hẳn đứng dậy, uy hắn uống nửa chén nước.

Tần Tổ nhu thuận ý tại trong ngực y, nho nhỏ nho nhỏ uống từng chút một.

“Thanh Thư, làm người của ta.”

Tần Tổ sững sốt, bị sắc tới rồi. Vất vả khự qua, mặt trướng đến đỏ bừng.

“Thanh Thư.” Người kia nâng cầm hắn lên, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Tần Tổ quay đầu. Đáp ứng quá nhanh ngược lại sẽ khiến người ta cảm thấy vô vị. Dù sao đi nữa bây giờ y đang cao hứng, ham thích mới lạ còn chưa giảm xuống, không thuận theo y cũng không thành vấn đề.

“Không muốn, à?”

“Không phải.....” Tần Tổ nhẹ nói, “Chỉ là Thanh Thư ở tại Vương phủ mấy ngày nay, nhiều ít nghe được chuyện phong lưu của đại nhân....Lúc đại nhân yêu thích một người, có thể đem hắn sủng đến tận trời, nhưng đến khi không còn hứng thú.....Chỉ sợ kết cục Thanh Thư chịu không nổi.”

“.....Ta đối với người là khác biệt, Thanh Thư, ta là thật tình.”

“Ta tin ngài đối mỗi người đều là thật tình, có điều thật tình đó đến cũng nhanh đi cũng nhanh.....Ha ha, biết rõ là thiêu thân lao đầu vào lửa, nhưng Thanh Thư lại vẫn cứ đâm vào.....” Tần Tổ cười khổ nhắm hai mắt.

Người kia cẩn thận nâng lên mặt hắn, ôn nhu khẽ hôn.

“Đại nhân.....”

“Không nhớ rõ tối hôm qua người gọi ta như thế nào? Hay là muốn ta phạt người?” Người kia cười hỏi.

“Tông Viêm.....”

“Nhớ kỹ, chỉ có người có thể gọi như vậy.” Người kia kề sát tai hắn nhỏ giọng như mê hoặc.

“.....”

“Ta sẽ chờ, cho đến khi người cam tâm tình nguyện làm người của ta.”

Hắn không tin, lời của nam nhân kia, không thể tin được.

Thế nhưng.....

Đáy lòng tựa như có thứ gì đó khẽ xoa lên vết thương.

Chỉ là thoáng qua mà thôi.

Dịu dàng, ôn nhu.

Nhắm mắt lại, không hề nhìn y, nếu còn nhìn thêm nữa, hắn có lẽ sẽ tin cảm tình trong mắt người kia.

Vì cái gì, người kia sẽ dễ dàng nói yêu như thế?

Yêu, rõ ràng là một việc thống khổ như vậy a.....

Vương tông viêm, ta không tin người, bởi vì ta không muốn, cũng không dám.

Đi trên đường nhỏ trong hoa viên, Tần Tổ không yên lòng.

Sinh thần của Vương Tông Viêm đã qua nửa tháng, hắn đã quen với việc thỉnh thoảng cùng người kia trên giường, quen với cách đối đãi ân cần của y, quen với việc bọn hạ nhân thuận theo những ánh mắt lại ẩn chứa khinh thường.

Những việc đó hắn cũng có thể không quan tâm, không quan tâm.....

Thế nhưng, việc tìm kiếm chứng cứ lại không hề có tiến triển, khiến hắn ít nhiều có điểm nôn nóng, trong trong ngoài ngoài ngọ thất hắn đã tìm khắp mọi chỗ nhưng vẫn không thấy đâu.

Như vậy, chắc hắn là ở thư phòng. Thư phòng a.....đó cũng không phải là nơi dễ dàng lui tới.

Có lẽ, còn phải bán vài phần nhan sắc.....Ha ha, nhan sắc, đáng giá mấy lượng bạc, đã lên giường một lần còn vờ thanh cao nổi gì. Tần Tổ dưới đáy lòng càng thêm khinh bỉ chính mình, khóe miệng cong lên thành một nụ cười âm ỉ.

Tối đến, Vương Tông Viêm tới phòng Tần Tổ dùng bữa. Tần Tổ ngoan ngoãn ăn cùng y, lại cúi đầu không nói một lời, bộ dáng rầu rĩ không vui.

Vương Tông Viêm rất nhanh đã phát hiện giai nhân hôm nay như buồn bã, quan tâm hỏi làm sao vậy.

“Kỳ thật cũng không có cái gì....Có chút nhàm chán, muốn đọc sách một chút, có điều ở đây cũng không có loại ta thích.” Tần Tổ nhỏ giọng nói ra, nửa như làm nũng nửa như oán trách.

“Muốn đọc sách? Việc này còn không dễ dàng, thích loại gì?” Tông Viêm mỉm cười, nói.

“Àn.....” Tần Tổ dừng một chút, thư phòng của thế gia vọng tộc thường thường đều có sách sử, vì vậy nói, “Thích giảng sử.” (giảng sử: kể chuyện lịch sử.)

“Giảng sử, cái này nhiều hơn, buổi tối ta dẫn người đi thư phòng nhìn xem, loại này ta có không ít, từ nay về sau người có thể tùy thời đi mượn đọc.” Vương Tông Viêm cười cười nói. Chỉ là một việc nhỏ như vậy, giai nhân nho nhỏ yêu cầu sao có thể không đáp ứng.

“Thật sự?” Tần Tổ vẻ mặt kinh hỉ, mắt hạnh rực sáng mở to, càng thêm phần thanh tú đáng yêu.

Vương Tông Viêm cười nheo nheo mũi hắn, nói: “Thật. Nhanh ăn cơm đi, ăn xong ta dẫn người đi.”

Tần Tổ nhăn nhó cái mũi, gật gật đầu ra sức ăn cơm.

Nếu người kia biết mục đích của hắn, còn có thể sảng khoái như thế sao.....Vương Tông Viêm a Vương Tông Viêm, người nghĩ Tần Tổ ta là ai, là thiếu niên ngu ngốc bị quyền thế cùng vẻ anh tuấn của người mê hoặc sao.

Một ngày nào đó, người chắc chắn sẽ hối hận vì tất thấy hôm nay.

Người nhất định sẽ hối hận.

10. Chương 10: Hộ Quốc Tướng Quân

Ngủ trong phòng Vương Tông Viêm đến tận khi mặt trời lên cao mới dậy tựa hồ đã thành thói quen của hắn.

Gượng nâng thân thể mỗi một, Tần Tổ dựa vào thành giường, nhắm mắt lại.

Tối hôm qua theo Vương Tông Viêm vào thư phòng, việc này xem như một khởi đầu tốt, tuy nhiên hắn chỉ là mượn một vài quyển sách sử bình thường về đọc, nhưng dấu sao chí ít cũng đã được phép tự do ra vào.

Như vậy có thể tìm cơ hội ở trong thư phòng tìm chứng cứ, theo di ngôn của ca ca, chứng cứ xác thực tội thông đồng với địch phản quốc.

“Từ công tử, ngài đã dậy chưa?” Tỳ nữ bên ngoài gõ cửa hỏi.

Hôm nay cư nhiên lại thức dậy hắn? Trước đó chỉ có đến bữa trưa mới có người tới gọi.

“Vào đi.” Tần Tổ nói.

“Từ công tử, chủ nhân gọi ngài đến đại sảnh một chuyện.”

“Chuyện gì?” Tần Tổ trong lòng cả kinh, sau đó là âm thầm cười khổ, cái này xem như có tật giật mình sao.

“Nô tỳ không biết, hình như là Hộ quốc tướng quân đã quay về đế đô, hiện giờ đang ở quý phủ.” Nô tỳ cúi đầu, giúp Tần Tổ thay y phục, nói. (đế đô: kinh thành, kinh đô)

Dưới lớp áo trong là thân thể trắng nõn tràn đầy dầu vết dục tình, nhợt nhạt hờn ngán, làm cho thị tỳ nhỏ tuổi ngượng ngùng không dám ngẩng đầu nhìn Tần Tổ.

Thị tỳ này là do Vương Tông Viêm phái đến chăm lo sinh hoạt hàng ngày của hần, lanh lợi nhưng không lão luyện, có thể thấy được Vương Tông Viêm đối hần, cũng không quá mức cảnh giác.

“Di Nhi.....” Tần Tổ đột nhiên gọi tên thị tỳ.

“Công tử có gì sai bảo?” Thị tỳ cúi đầu vừa giúp Tần Tổ sửa sang lại đai lưng, vừa hỏi.

“Không.....Không có gì.....”

Trong một khắc đó, Tần Tổ rất muốn hỏi: Bộ dáng của ta.....có phải rất đáng khinh.

Nhưng cuối cùng vẫn không hỏi ra lời. Nói như vậy, là hỏi không được.....Ở nơi đây, hần cẩn trọng tiến hành từng bước một, sao có thể có một khắc lơ là, huống chi, Di Nhi là người của Vương Tông Viêm.....

Bạch sắc y phục che đi thân thể đầy thanh ngân, lại giấu không được sự thật hần là kẻ dĩ sắc thị nhân.

Mà thôi, ô uế chính là ô uế, chờ tất thấy kết thúc, liền đi cùng phụ mẫu, huynh muội đi thôi....

Thế gian này, thật không còn gì để lưu luyến.....

Không biết sao, trong đầu chợt lóe lên hình ảnh Lý Kỳ cùng hần ăn trưa tại Duyệt Lai lâu.

“Từ huynh, nếu hiện tại có một thứ người khát vọng có được, nhưng vì nó lại nhất định phải giẫm lên xương cốt của vô số người, khiến mình đầy thương tích, thậm chí còn phải chịu người khinh thường, nhục báng. Người, sẽ làm sao?” Người kia hỏi như thế.

Khinh thường, nhục báng....Ha ha.

Thì tính sao, những người kia biết cái gì? Sa vào ý niệm, chìm trong lời đồn đãi.....Nhạo báng ư, gánh liền gánh a, khinh thường thì thế nào, hần đã sớm không còn đường lui.....

Còn ước hẹn ngày mười lăm, hần thật sự không dám đến.....

Chỉ có người kia.....Chỉ có người kia là tri kỷ đầu tiên và có lẽ là duy nhất trong cuộc đời.....Hần không muốn thấy người kia khinh thường.

Khiến cho hình dáng hần khi đó lưu lại trong lòng Lý Kỳ a, sau này dù có ra sao, cũng sẽ không quay lại lần nữa.

“Công tử, được rồi.”

Bất tri bất giác, đã thay xong y phục. Sau khi rửa mặt, Tần Tổ đi theo Di Nhi đến đại sảnh.

Vào đại sảnh liền thấy Vương Tông Viêm đang cùng một võ tướng nói chuyện gì đó, thấy Tần Tổ tới, đứng dậy cầm tay hần đến trước mặt người nọ nói: “Đại ca, đây là Từ Thanh Thư.”

“Thảo dân Từ Thanh Thư, bái kiến tướng quân.” Tần Tổ nghĩ hần chính là Vương Tông Liệt, hành lễ nói.

“Từ Thanh Thư_____” Vương Tông Liệt lặp lại tên hần, sau đó nói: “Tên rất hay, Viêm, ánh mắt của người có tiền bộ.”

“Đại ca người cũng đừng nói như vậy, miễn cho Thanh Thư nghe xong lại giận ta.” Vương Tông Viêm khoát tay nói.

“Người chừng nào thì biết sợ như vậy? Sách, không thuận ý, dùng thủ đoạn của người sao phải sợ hần không ngoan ngoãn tuân theo. Nếu không được, nhiều kiểu thê mi thiếp như thế còn sợ không có một cái vừa ý?” Vương Tông Liệt liếc nhìn Tần Tổ, căn bản không buồn che dấu ý khinh thường.

Kể như hần, xem thường luyến đồng nam sủng cũng là bình thường. Tần Tổ cúi đầu, thật cũng không có gì để ý. Bất quá, vẫn cứ phải giả bộ a.....

“Thanh Thư, đại ca ta nói, người cũng đừng để trong lòng.” Vương Tông Viêm ôm lấy Tần Tổ, ghé vào tai hần nói, tiếp liền quay qua nghiêm mặt, “Đại ca, ta là nghiêm túc, Thanh Thư hoàn toàn khác biệt.”

“A.” Âm điệu hơi cao tỏ rõ chủ nhân không quan tâm.

“Thanh Thư, người trước quay về đi, đợi lát nữa ta tới tìm người, ần?”

“Hảo.” Tần Tổ trầm thanh dẫn theo một điểm ảm đạm, còn có.....Một chút, gần như là nghẹn ngào khóc âm.

“Thanh Thư.....” Vương Tông Viêm tựa hồ còn muốn nói gì nữa, nhưng Vương Tông Liệt ở đây cũng không nên nói thêm gì, chỉ là xoa xoa đầu hần.

Tần Tổ xoay người rời đi, ở lâu khó chắc sẽ không để lộ sơ hở.

Quay về phòng, việc đầu tiên chính là cố sức dụi mắt, nếu có quả ớt thì tốt hơn nhiều, đáng tiếc bây giờ không nên đi trừ phòng. (trừ phòng: phòng bếp.)

Không được, nhất định phải khóc lên mới tốt. Tần Tổ đối diện gương đồng, chăm chú xem xét chính mình xong thâm nghĩ.

Dựa vào thành ghế, nhắm mắt lại, hồi tưởng thân nhân, hồi tưởng lại những ngày cắn cắn dục dục, còn nhớ.....Đã từng hồn nhiên hạnh phúc, nước mắt cứ như vậy một giọt một giọt rơi xuống. Có cổ lãnh tỉnh đến thế nào, chẳng qua vẫn chỉ là một hài tử mới mười sáu tuổi.

“Thanh Thư.....” Lúc Vương Tông Viêm đẩy cửa bước vào, nhìn thấy đúng là một bức giai nhân lạc lệ đồ.

Tần Tổ tựa lưng vào ghế ngồi, ngẩn ngơ nhìn trần nhà, nước mắt chảy dài theo mặt rơi xuống.

“Thanh thư, đừng khóc.” Vương Tông Viêm bỗng dừng cảm thấy ngực như bị xiết chặt, tiến lên ôm hần, nói.

Tần Tổ không nói một lời, cũng không kháng cự, chỉ tùy ý y ôm.

“Lời đại ca ta nói người đừng để tâm, hần chính là như vậy. Thanh Thư, ta thật sự thích người.”

Tần Tổ đẩy y ra, đứng dậy lui về sau hai bước.

“Ta như vậy tính là gì?” Tần Tổ cười buồn, rưng rưng hỏi, “Nam sủng của người sao? Người nói người thích ta, ha ha.....”

Ương bướng cổ tử vệ kiên cường, lại dễ khiến người yêu thương, đau xót nhất.

Vương Tông Viêm hơi cau mày, thấp giọng nói: “Thanh Thư, đừng náo loạn. Từ nay về sau ta thật sự sẽ không để người có nửa phần ủy khuất.”

“Ta không ủy khuất!” Tần Tổ lớn tiếng nói, “Ta ở lại bên cạnh người là vì ta thích người, nhưng mà.....Nhưng mà.....” Nói không hết câu đã che mặt ngồi bệt xuống đất, khóc không thành tiếng.

Vương Tông Viêm thở dài, ngồi xổm xuống bên cạnh hần, nói: “Ta biết người không tin ta, bất quá cũng không sao, nhất định có một ngày người sẽ tin ta thật tình thích người. Có lẽ ngay từ đầu ta chính là ý định chơi đùa, thế nhưng càng ở bên người lại càng cảm thấy người không giống những người khác. Người không tham vinh hoa phú quý, cũng không quan tâm đến tiền tài quyền thế, ta cũng không biết làm cách nào mới có thể lưu lại lòng của người. Khi ta biết ta yêu người, ta quả thực không tin được, người rất cuộc thích ta ở điểm nào? Kể như ta.....”

Tần Tổ ỷ tại trong lòng y, thân mình còn đang nức nở run rẩy, nhưng trong mắt lại là một mảnh lãnh ý tàn khốc. Thích người, ha ha, thích đến nhện không được muốn giết người. Chân tình của người đáng giá mấy lượng bạc? Người nghĩ ta sẽ tin tưởng sao?

Không tham tiền tài quyền thế của người, là vì ngay từ đầu ta đã không quan tâm đến chúng, cái ta muốn, là mạng của người kia.....Không, không chỉ là của người, còn có tất cả người của Vương gia!

Một ngày nào đó người chắc chắn sẽ biết, Thanh Thư mà người ‘yêu’, Thanh Thư tình thâm ý trọng đối người, Thanh Thư ngoan ngoãn thuận theo người căn bản không hề tồn tại, hẳn cuối cùng chẳng qua là oán hận của Tần Tổ, là yêu quý huyền hóa từ oan hồn của Tần gia, hẳn ngay từ đầu chính là vì báo thù mà đến.

Cho nên..... Tốt nhất đừng yêu ta.

Đừng yêu ta.

11. Chương 11: Vô Ái Chi Dục

Ngồi trên mặt đất lạnh băng gần nửa canh giờ, Tần Tổ mới chậm rãi đứng dậy, cúi đầu như trước không nhìn Vương Tông Viêm.

“Được rồi, đừng khóc a, xem con mắt đều sưng thành quả đào.” Vương Tông Viêm trêu đùa nói.

Tần Tổ hờn dỗi một tiếng, vẻ mặt ngượng ngùng nghiêng đầu không để ý đến y. Rất giống như tiểu tình nhân đang giận dỗi. Vương Tông Viêm cũng thích bộ dáng này của hắn, lại dễ dễ dàng dàng, lúc này mới đối được giai nhân chuyển mặt, cuối cùng còn ngọt ngào tươi cười.

“Lúc Thanh Thư giận dỗi thật vô cùng đáng yêu.” Vương Tông Viêm trêu ghẹo Tần Tổ nói.

“Hừ.” Tần Tổ liếc mắt nhìn y, hừ một tiếng.

“Ngay từ đầu người luôn thản nhiên, ngoan ngoãn thuận theo như vậy, tổng khiến ta cảm thấy người cũng không thích ta.” Vương Tông Viêm vén lại những sợi tóc rối của hắn, ôn nhu nói.

Tần Tổ cả kinh, hạ mi không nói. Cùng kẻ lão luyện tình trường như Vương Tông Viêm so chiêu, chung quy vẫn là gượng gượng ít nhiều. Nếu không ở chỗ Tứ nương học được không ít, chỉ sợ sớm đã bị nhìn thấu.

“Kỳ thật người hôm nay giận ta như vậy ta thật cao hứng. Thanh Thư người cuối cùng cũng đối ta mở lòng. Hội làm nũng, hội hờn dỗi mới như là Thanh Thư của ta.”

Tần Tổ thầm nghĩ người này quả nhiên là thiếu ngược, vừa cẩn thận gương mặt, chôn dấu thật tốt tất cả tâm tình, cùng y đối diện.

“Ánh mắt của người, rất đẹp.” Vương Tông Viêm ôm eo hắn, ghé vào tai hắn nói, “Từ lần đầu tiên nhìn thấy người, ta sẽ nghĩ, trên đời này tại sao có thể có đôi mắt trong trẻo đến như thế, thật giống như tiên tử không hiểu thế sự, vô tội như vậy, thanh tịnh như vậy.....”

Đôi mắt Tần Tổ, vẫn trong suốt như xưa, đây vẻ tự nhiên. Nhìn không ra oán hận, nhìn không ra thống khổ. Thế nhưng, đáy lòng lại cứ đè nén không biết bao nhiêu đau xót cùng giằng xé.

Vành tai và tóc chạm vào nhau biến thành gợi tình, Vương Tông Viêm duyên liếm vành tai hắn, còn đem đầu lưỡi với vào trong tai.

“Đừng....Hảo dương.” Thanh âm run run của hắn lộ ra ngây thơ, cùng ả ả khiêu gợi.

“Người thật mẫn cảm.....” Vương Tông Viêm nói nhỏ bên tai giai nhân, không ngoài dự liệu cảm giác được Tần Tổ càng thêm run rẩy.

Trong mắt hắn lạnh lẽo. Đương nhiên mẫn cảm, là tận lực điều giáo ra mẫn cảm. Sớm đã không trông cậy vào việc Vương Tông Viêm yêu thích hắn, như vậy ít nhất phải khiến y yêu thích thân thể này.

“Ân.....Đừng, tối hôm qua không phải còn.....” Nửa đẩy nửa cự tuyệt cùng thở dốc đã bị nuốt hết vào nụ hôn cuồng nhiệt.

Ánh mắt hắn dần mơ màng, mờ lung nhìn Vương Tông Viêm, thỉnh thoảng phát ra tiếng thở dốc nhẹ.

Ngoại y mới mặc không lâu lại bị lột xuống, nửa cởi đến thắt lưng, lộ ra ***g ngực trắng nõn, còn có dấu hôn mờ nhạt.

Cái gì cũng không muốn nghĩ, không cần phải nghĩ. Tần Tổ nói với chính mình.

Bị điều giáo lâu như vậy, không có khả năng không ném được khoái cảm, huống chi Vương Tông Viêm lại là tay lão luyện như vậy. Thế nhưng mỗi một lần Tần Tổ vẫn cứ sẽ thống khổ, thân thể càng vui thích, nội tâm sẽ càng thống khổ.

Lại bởi kẻ thù khiêu khích mà cảm nhận được khoái cảm, đối với hắn chính là tội nghiệt, là sỉ nhục.

Thân thể này, thật sự là quá.....

Tần Tổ nhắm mắt lại, không hề nghĩ nữa, chỉ là ngênh hớp phát ra rên rỉ mị nhân.

“Lạnh.....Ân.....Đừng trên mặt đất.....” Tần Tổ khẽ nói.

Vương Tông Viêm đang bận hái thù du trên ngực giai nhân, nhưng vẫn ngẩng đầu nói: “Được rồi, cảm lạnh sẽ không tốt.” Sau đó ôm lấy Tần Tổ lên giường.

Chăn đệm mềm mại đương nhiên tốt hơn nhiều so với mặt đất lạnh băng, Tần Tổ thoáng thở dốc, mở to mắt hạnh xinh đẹp nhìn Vương Tông Viêm.

“Làm sao vậy?” Vương Tông Viêm cúi xuống hỏi.

Tần Tổ lắc đầu, dịu dàng ngoan ngoãn nhắm mắt lại, một bộ người cần người cứ lấy.

Biết rõ thân thể này là mỹ hảo, Vương Tông Viêm sao có thể bỏ qua giai nhân im lặng gọi mời, hôn Tần Tổ đến đỏ thừng môi, tinh tế nhắm nháp mỹ vị của nó, cảm giác ôn nhuận mà nóng bỏng.

Theo xương sống một đường dọc xuống, tà ý đảo quanh huyết khẩu tối hôm qua còn bị quá độ sử dụng, khiến người dưới thân không ngừng thở dốc.

“Tông Viêm.....Người, người đừng chọc ghẹo ta.....Ân.....” Mùi đàn hương từ cặp môi hồng thắm tản ra cùng đứt quãng cầu xin, đôi mắt cũng càng thêm mông lung mơ màng, lệ quang yêu kiều.

Giai nhân đã mời, sao dám không theo?

“A.....Ngô.....” Tần Tổ cắn chặt chặn, kìm nén rên rỉ.

“Thả lỏng, nếu không sẽ bị thương.” Vương Tông Viêm tiếp tục đùa bỡn thân thể hắn, tự nói với mình không được quá xung động.

Tần Tổ từ từ nhắm hai mắt ô ô ngâm nhẹ, mang theo chút khóc âm nức nở: “Đau.....”

Vừa rồi nhất thời cảm giữ không được ý muốn chiếm được Thanh Thư, xem ra vẫn là miễn cưỡng chút ít, hiện tại cung đã lập tên không bắn không được. Vương Tông Viêm nâng lên thất lưng hắn, kéo hắn tựa vào ngực mình.

Cảm thấy nơi đó truyền đến đau đớn tê dại, Tần Tổ nhất thời nghẹn tiếng, run rẩy ôm lấy cổ Vương Tông Viêm, tại trước ngực y thở dốc mị ngâm.

Hôn nhẹ lên tai Tần Tổ, thổi hơi, khiến thân thể hắn run rẩy không thôi, đợi hắn thoáng thả lỏng mới bắt đầu luật động.

“Ân.....Ân.....Ngô, người chậm một chút.....A!”

Ước chừng là chạm đến điểm mẫn cảm, Tần Tổ nhịn không được cắn y, để lại nửa vòng dấu răng nho nhỏ.

“Sách, Thanh Thư nhà ta lại điêu ngoa không ít.” Vương Tông Viêm trêu ghẹo giai nhân đang động tình.

Tần Tổ vô lực liếc nhìn y, tựa hồ oán trách, lại như thẹn thùng, khiến người dục động.

.....

Hoan ái xong, Tần Tổ nhuỷ thân trong lòng Vương Tông Viêm, trầm thấp thở gấp, ngay cả khí lực để trợn mắt cũng không có.

“Thanh Thư chính là một mối?” Vương Tông Viêm biết rõ còn có ý hỏi.

Tần Tổ chẳng buồn nhìn y, từ từ nhắm hai mắt không nói.

Tối hôm qua làm đến nửa đêm, bây giờ còn chưa ăn bữa trưa lại bị làm hồi lâu, quả nhiên là không còn sức lực. Tiếp tục như vậy không biết đến khi nào mới có thời gian tìm manh mối a.....

“Trước dùng qua bữa trưa rồi hãy ngủ tiếp a.” Vương Tông Viêm cúi người ghé vào tai hắn nói.

“Không cần, ta muốn đi ngủ!” Tần Tổ rúc vào trong chăn, cũng không quan tâm người, dáng vẻ thẹn thùng không tự nhiên.

Chỉ nghe thấy người bên cạnh trầm thấp cười nhẹ: “Ta sai người mang đồ ăn tối, ăn trước một chút a, ăn xong lại ngủ tiếp.” Nói rồi sai người đưa bữa trưa tới.

Đẩy chăn lòi được Tần Tổ xấu hổ đến đỏ bừng hai má ra, Vương Tông Viêm vẫn không quên trêu chọc một phen: “Sách, Thanh Thư chính là thẹn thùng?”

Tần Tổ nghiêng đầu không để ý đến y.

“Được rồi, đừng giận đừng giận, là lỗi của ta.” Vương Tông Viêm cười nói, bưng cháo gà lên uy hắn.

Tần Tổ tuy không thích người uy, nhưng vẫn cố chịu, hé miệng nho nhỏ nho nhỏ ăn cháo.

Sáng nay ngủ dậy vẫn chưa ăn cái gì, lại thêm vừa rồi làm qua làm lại, đã sớm đói bụng, vì vậy mặc Vương Tông Viêm uy cháo.

“Còn muốn sao?” Uy xong một bát, Vương Tông Viêm hỏi.

Tần Tổ lắc đầu.

“Người nên ăn thêm nhiều chút mới tốt, nhìn người xem, gầy đến thấy cả xương, người ta còn tưởng rằng ta ngược đãi người đâu.” Vương Tông Viêm cầm lấy cổ tay mảnh khảnh của hắn, yêu thương nói.

Phiền muộn lo nghĩ, còn phải gắng sức lao động, có thể không gầy sao.....

Bất quá cũng may bây giờ cùng ăn với Vương Tông Viêm không đến mức chán ghét như trước, chỉ cần y không gấp thức ăn cho hắn. Bằng không, chỉ sợ hắn đã sớm chết đói.....

“Đại nhân, mặt tướng có việc bẩm báo.” Ngoài cửa có người cầu kiến.

“Vào đi.” Vương Tông Viêm vừa lấy khăn lụa giúp Tần Tổ lau khóe miệng, vừa nói.

Người vào là một võ tướng, giống như không hề nhìn thấy Thanh Thư, hướng Vương Tông Viêm hành lễ một cách tự nhiên. Trong phòng tràn đầy hương vị hoan ái, võ tướng tất biết rõ hắn là ai, chẳng qua có vẻ như không phải lần đầu tiên nhìn thấy cảnh như vậy, xem ra là có huấn luyện.

“Chuyện gì?”

Võ tướng liếc qua Tần Tổ, ý tứ rõ ràng.

“Ta đây đi ra ngoài trước.” Tần Tổ nói.

“Không cần, đây vốn là phòng của ngươi, sao có thể để người đi ra ngoài, huống hồ, người giờ có thể đi được sao?” Vương Tông Viêm tà cười điểm nhẹ bên hông hắn, làm cho nơi vốn đã đau nhức đó lại thêm một hồi ê ẩm tê dại.

Tần Tổ tức giận nhéo nhẹ y một cái, sau đó hừ một tiếng.

“Có việc gì cứ nói đi, Thanh Thư là người của ta, không cần cố kỵ hắn.” Vương Tông Viêm quay đầu nói với võ tướng.

“Sứ thần đến đây.” Võ tướng có lẽ vẫn không yên tâm, hàm hồ nói.

“Ta biết rồi, người trước lui xuống đi.” Vương Tông Viêm nghiêm mặt trả lời, ý bảo võ tướng lui xuống trước.

Sứ thần? Sứ thần nào? Tần Tổ ngẫm nghĩ, hiện tại hắn biết được quá ít, có lẽ vẫn không nên đa thảo kinh xà thì hơn. Vì vậy lại co người nằm xuống ngủ.

Vương Tông Viêm đứng dậy xuống giường, mặc y phục tử tế, lại ngồi xuống bên giường.

Tần Tổ mở to mắt nhìn y, mang theo chút lưu luyến.
“Ta đi trước, nghỉ ngơi cho tốt.”
Tần Tổ gật gật đầu, mỉm cười, hai mắt nhắm lại.
Cửa chi một tiếng bị mở ra, rồi lại nhẹ nhàng khép lại.

12. Chương 12: Sứ Thần Liêu Quốc

Lúc tỉnh lại, mặt trời đã ngã về tây. Tần Tổ đứng dậy, quả nhiên, thân mình càng đau nhức.
Nhẹ nhàng xoa xoa thắt lưng, ngồi ở trước giường, nhìn ráng chiều ngoài cửa sổ.
Tần Lam đã từng nói, khi nhìn hoàng hôn, rất dễ đa cảm. Người thích nhìn hoàng hôn, hơn phân nửa là có sầu muộn trong lòng.
Tỷ như Tần Tổ bây giờ.
Khi người ta chấp nhất đối một việc thường thường sẽ quên đi ước nguyện ban đầu, chỉ một đường đi thẳng tới, đến cuối cùng cũng không biết tại sao phải làm thế, chỉ là máy móc tiếp tục.
Giống như là hận, đến cuối cùng thường thường đã quên đi lý do tại sao đi hận.
Đường như.....Chán nản.
Nhìn ánh tà dương, sẽ dần dần cảm thấy buồn chán. Báo thù cái gì, tựa như gánh nặng trầm trọng, luôn luôn khiến hấn không được vui vẻ.
Nếu có một ngày, đại thù được báo, như vậy.....Hấn nên làm cái gì?
Lý tưởng đã từng có, hạnh phúc đã từng có, đều đã bị phá hủy rồi a, rốt cục không thể quay trở lại.....Như vậy hấn nên làm cái gì bây giờ?
Cái gì cũng không có.....Đã không có.....Chỉ còn lại một thân xác trống rỗng, hành động hoàn toàn theo hận ý.
Thân xác như thế, có lẽ chỉ có nước sông Nại Hà nơi Minh giới u tối kia mới có thể rửa sạch đi.
Vượt qua con đường tăm tối, đi qua cầu Nại Hà, uống hết Mạnh bà thang, sau đó quên đi tất cả kiếp này.....Dù sao đã không còn gì để lưu luyến, như vậy cũng sẽ không còn gì thương tổn được lòng hấn.....
Có lẽ.....Người kia sẽ có một chút a.
Lý Kỳ, không biết khi hấn biết mình chết đi, có thể hay không có điểm đau lòng.
Tựa hồ cũng là bởi vì có người kia, hấn mới đối thế gian này còn nửa điểm lưu luyến.
Đứng dậy, mặc y phục chỉnh tề, đi ra đại môn.
Nói với thủ vệ mình muốn đi ra ngoài một lát, sau đó liền một đường đi đến bờ sông.
Hiện tại vẫn đang là mùa xuân, dương liễu rủ xanh bờ.
Tà dương phía tây xa xa, tản ra một màu đỏ rực rỡ. Mặt sông cũng vì thế nhuộm sắc đỏ lấp lánh, mỹ lệ tựa cảnh trong mơ.
Đắm chìm trong ánh hoàng hôn, thật giống như có được tân sinh.
Nếu như có thể vứt bỏ tất cả ân oán cừu hận, hấn không phải có thể đạt được tân sinh?
Nếu như chết.....Hấn cũng có thể có được giải thoát?
Vì cái gì hấn muốn ra ngoài học đạo? Nếu như khi đó hấn ở nhà, cùng thân nhân táng thân trong biển lửa sẽ tốt hơn biết bao nhiêu, cái gì cũng không cần phải gánh chịu, cứ như vậy chết đi.....sẽ tốt hơn nhiều.
Tại sao phải nhận được lá thư ấy? Nếu như hấn hoàn toàn không biết gì cả, thật là tốt biết bao.

Hắn cuối cùng chẳng qua chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi, cuối cùng vẫn không thể kiên cường đến mức không còn yếu đuối. Tần Tổ, chẳng qua cũng chỉ là một phạm nhân thôi.

Thế nhưng.....Hắn còn sống, chính vì để gánh chịu tất cả hận thù, mang theo hận ý của hơn mấy chục oan hồn Tần gia, đi báo thù, cho dù thống khổ, cho dù yếu đuối, cho dù tuyệt vọng, cũng không thể lùi bước.

Trên lưng hắn, là hy vọng cuối cùng của Tần gia.

Mặt sông gợn sóng, phản chiếu đôi mắt hắn.

Nếu như nhảy xuống đó, vậy có thể giải thoát rồi a.....Không cần phải vùng vẫy a.....Nếu như chết đi.....

Thật tốt biết bao.

Như bị thứ gì mê hoặc, Tần Tổ chậm rãi đi về hướng bờ sông, từng bước một, đi vào vầng tịch dương.

“Từ huynh!” Cao giọng gọi lời về thần trí của hắn.

Lý Kỳ, lại là hắn.

“Người đang ở đây làm cái gì?” Lý Kỳ cầm chặt tay của hắn, trong mắt tràn đầy lo lắng.

“Ta đang làm cái gì.....” Tần Tổ thì thào tự hỏi, “Làm cái gì.....Ta cũng không biết a, ha ha.”

Cười cười, nhưng đáy mắt vẫn là thống khổ.

“Thanh Thư, người làm sao vậy?” Lý Kỳ dùng sức nắm chặt tay hắn, lo lắng hỏi.

“Thanh Thư là ai?” Tần Tổ ngẩng đầu, ánh mắt trống rỗng khiến người kinh tâm, “Ta là ai? Người sao, Lý Kỳ, người là ai?”

Lý Kỳ bỗng nhiên trầm mặc, hắn là ai? Bỏ đi cái tên Lý Kỳ, hắn còn lại cái gì.

Một thoáng trầm tư, Tần Tổ đã rút tay về, xoay người rời đi.

“Đợi đã.” Lý Kỳ kéo hắn lại.

Tần Tổ quay đầu lại, thản nhiên nhìn hắn, trong mắt một mảnh lạnh lùng.

“Theo ta đi a.” Lý Kỳ nói.

“Thứ người khát vọng, chiếm được sao?” Tần Tổ còn nhớ rõ lời hắn nói hôm đó ở Duyệt Lai lâu, thứ hắn khát vọng lại khó có thể đạt được, việc khiến hắn nếu không làm sẽ mất đi tính mạng.

“Không lâu nữa.” Đôi mắt Lý Kỳ sáng ngời nói.

“Chúc mừng.” Tần Tổ thật lòng mỉm cười, nói.

“Cùng ta đi thôi, ta cảm giác được, người bây giờ rất không hạnh phúc. Có thể trong thời gian ngắn ta khó có thể bảo hộ người chu toàn, nhưng thật sự sẽ không để người có nửa phần ủy khuất.” Lý Kỳ cầm tay hắn chân thành nói.

Tần Tổ khẽ giật mình. “Từ nay về sau ta thật sẽ không để người có nửa phần ủy khuất.” Người kia cũng nói như thế a.....

“Được chứ?” Lý Kỳ nhìn Tần Tổ, hỏi.

Mà Tần Tổ, chỉ là bi ai lắc đầu, chậm rãi, buồn bã.

“Ta cũng có việc ta không thể không làm, cho dù thống khổ, cho dù gian nan, cho dù phải chịu khinh thường, ta vẫn muốn đi làm.” Tần Tổ ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn mỹ của hắn, nhẹ giọng nói.

“Ta giúp người.”

“Người không giúp được ta. Huống hồ, ta không muốn mất đi bằng hữu như người, thật sự.” Tần Tổ hạ mắt, trầm tĩnh nói.

Trời dần dần tối, Tần Tổ cuối cùng nhìn thoáng qua ráng chiều, lại nhìn Lý Kỳ, nói: “Không cần phải giúp ta, cũng đừng hỏi ta. Để cho ta một mình tiến tới, cho dù là đi đến tận nơi đen tối nhất, ta cũng sẽ không hối hận.”

Lý Kỳ trầm mặc, gật gật đầu.

Tần Tổ cười tươi, xoay người bước đi.

“Nhớ rõ ước định của chúng ta.” Lý Kỳ nói.

Tần Tổ dừng một chút, gật đầu, nhưng không quay đầu lại.

Có một số việc, ngay từ khi bắt đầu đã không thể quay lại.

Nhìn bóng dáng Tần Tổ biến mất trong ánh tà dương, Lý Kỳ mới từ từ phục hồi tinh thần.

Người kia, tựa hồ so với trước càng không vui vẻ. Gương mặt tuyệt sắc đó ngoại trừ thê lương, còn có thêm vài phần mỉa mai.

Vừa này hẳn, thật sự muốn nhảy xuống đi.

Trong lòng Lý Kỳ phát lạnh, nghĩ mà sợ. Nếu hẳn không đúng lúc ngang qua.....Thanh Thư có phải sẽ cứ như vậy vô thanh vô tức biến mất.

Có nên phái người điều tra thân phận của hẳn? Lý Kỳ hơi do dự. Thôi bỏ đi, hiện tại một bước không cẩn thận, đi thăm dò Thanh Thư ngược lại sẽ mang đến nguy hiểm cho hẳn, hay là chờ thêm chút nữa a. Chờ mọi chuyện kết thúc, nhất định phải giữ lấy hẳn.

Trở lại Vương phủ cũng là lúc đèn hoa châm sáng rực, Tần Tổ cảm thấy có chút đói bụng, trở về phòng chuẩn bị dùng bữa rồi, lúc đi ngang qua hoa viên, xa xa nhìn thấy Vương Tông Viêm.

Cái này không có khác lạ, lạ là vài người đi phía sau y.

Người Liêu.

Tuy bầu trời tối đen, nhưng dưới ánh đèn mờ mờ, Tần Tổ vẫn nhìn thấy diện mạo những người đó khác biệt, ngũ quan thâm thúy.

Tần Tổ đoán mấy người đó có thể là sứ thần võ tướng nhắc đến lúc chiều, vì vậy nhanh tránh đi, lẩn vào phía sau cây.

“Đã như vậy, chuyện kết minh đành phiền quốc cữu lưu tâm.” Một người Liêu nói tiếng Trung Nguyên không chuẩn lắm.

“Đó là đương nhiên, đến lúc đó kính xin quốc quân quý quốc tuân thủ lời hứa.” Là giọng Vương Tông Viêm.

“Đương nhiên, nghe nói hiện tại phe cánh của Thái tử cũng không dễ đối phó, quốc cữu đại nhân cũng nên cẩn thận.”

.....

Tần Tổ nghe tiếng bọn họ dần xa, mới từ sau cây bước ra.

Kết minh, xem ra là mục đích đến đây của Liêu quốc sứ thần.

Kỳ quái chính là quan hệ giữa Đại Nghiệp quốc và Liêu quốc hiện đang rất căng thẳng, mấy Liêu sứ này đến tột cùng là dùng cách nào đi vào kinh thành.....

Vừa đi vừa nghĩ, Tần Tổ đã về tới phòng.

Dùng qua bữa tối, cầm sách đọc hồi lâu.

Hay là trước đem mấy cuốn sách mượn được ra đọc a, xem xong rồi chọn lúc Vương Tông Viêm không có trong thư phòng đi điều tra xem. Tóm lại nhất định không được nôn nóng, nếu không sẽ rất dễ lộ sơ hở.

Tần Tổ thở dài, nhìn ngoài cửa sổ, nhu nhu huyệt thái dương.

Hết thấy cần phải tính toán thật kỹ.

13. Chương 13: Lộ Ra Manh Mối

Trời đã sáng.

Tần Tổ tỉnh lại, không cần quay đầu cũng cảm giác được hơi thở nhẹ nhàng bên cạnh. Chán ghét co lại thân mình dịch ra xa. Thê thiếp luyến đồng đầy hậu viện đều để bài trí sao? Làm gì cứ quẩn luyến hẩn không buông.

“Tĩnh?” Vương Tông Viêm không mở mắt hỏi.

“Ân.” Tần Tổ thấp giọng, giống như then thùng đáp.

“Sách, xem ra tối hôm qua còn không chưa có ép khô người, lần sau không cho cầu xin nữa.” Vương Tông Viêm mở mắt ra, trêu chọc nói.

Tần Tổ xấu hổ, hơn nửa mặt đều vùi vào trong chăn, chỉ để lại một đôi mắt vẫn còn ngái ngủ, chỉ nhìn xung quanh mà không dám nhìn Vương Tông Viêm.

“Ta có việc phải vào cung một chuyến, buổi chiều trở về cùng người.” Vương Tông Viêm cúi người hôn nhẹ lên trán hẩn, Tần Tổ lại nhanh như chớp vùi đầu vào trong chăn.

“Ngoan, ngủ tiếp một giấc, ân.”

Trong chăn truyền ra tiếng đáp buồn buồn.

“Gần nhất nhiều chuyện, qua này một hồi mới hảo hảo cùng người.”

Quên đi, ta ước gì người bận đến mức không đếm xỉa tới ta. Tần Tổ oán thầm.

Người nọ đi.

Lúc này Tần Tổ mới chui ra khỏi chăn, trên mặt cũng không còn vẻ then thùng vừa nãy, mà là lãnh ý run người.

Bây giờ còn sớm, hay là lại nghỉ ngơi tiếp a, hôm nay chính là có không ít việc phải làm.

Khi tỉnh lại đã gần tới trưa, gần đây thân thể càng ngày càng mệt mỏi, không muốn đứng dậy. Tần Tổ cũng biết thân mình chỉ sợ đã có vấn đề gì, nhưng hẩn cũng chẳng quan tâm, chỉ cần có thể chống đỡ đến khi mọi chuyện kết thúc là được rồi.

Huống hồ, chiếu theo hàng đêm đều như thế, nghĩ không có chuyện cũng khó.

Dùng qua cơm trưa, cầm sách lần trước mượn tới thư phòng của Vương Tông Viêm. Thị vệ canh cửa đã được Vương Tông Viêm dặn dò trước, vì vậy dễ dàng cho hẩn đi vào.

Đem sách cất về chỗ cũ, tùy ý chọn lấy hai quyển. Sau đó bắt đầu chú ý tra tìm.

Những thứ đó, có lẽ là được giấu trong mật thất a.

Tần Tổ cẩn thận đi về hướng cách gian nối liền với thư phòng.

Thư phòng rất yên tĩnh, sau giờ Ngọ dương quang xuyên thấu qua ô cửa sổ rơi vào, có cảm giác thanh tịnh đến kỳ lạ, lại càng khiến người ta thêm căng thẳng.

Cách gian chỉ có một chiếc giường lớn sạch sẽ cùng vài ngăn tủ, còn có đôi ba ghế dựa. Kiểm tra gầm giường, cũng không có hốc tối, đến tận cùng là ở nơi nào.....

Lư hương trong phòng huân đến hẩn có chút choáng đầu, tựa hồ là Long Tiên Hương. Tần Tổ cúi đầu nhìn, là lư hương đặt trên ghế dựa chính giữa điểm Long Tiên Hương, khói trắng lượn lờ bốc lên.

Đi lòng vòng quanh lư hương, không dịch chuyển, xem ra không phải cơ quan.

Thời gian quá dài, Tần Tổ đành dần xuống lo lắng đi ra cách gian, rời khỏi thư phòng.

“Từ công tử mượn những sách gì?” Một thị vệ thấy Tần Tổ đi ra, hỏi.

Tần Tổ mỉm cười: “Một quyển Chiến quốc thư, một quyển Đông Chu Liệt quốc chí. Hai vị đại ca còn phải gác, vất vả rồi.”

Thị vệ cười cười, gật gật đầu.

Tần Tổ ôm sách, ung dung rời đi.

Đi được vài bước, Tần Tổ đột nhiên nghĩ tới điều gì, dừng chân một chút, thiếu chút nữa lại quay trở về.

Không thể gấp, lần sau sẽ không như vậy. Tần Tổ tự an ủi.

Hắn rốt cục nghĩ ra chỗ không đúng là chỗ nào, là lư hương kia. Bây giờ thư phòng căn bản không có người, cần điểm hương sao? Mấu chốt nhất định là trong lư hương kia.

Nghĩ tới đây, Tần Tổ thở dài, thôi, lần sau vậy.

Đang nghĩ ngợi, trước mặt liền thấy Di Nhi vội vàng chạy tới.

“Làm sao vậy, vội vội vàng vàng.” Tần Tổ đỡ lấy Di Nhi hỏi.

“Công tử, người mau tìm chỗ nào tránh tránh một chút a, bọn họ.....Bọn họ tới tìm người.....Khụ khụ.”

“Người từ từ nói, không nên gấp.” Tần Tổ vỗ vỗ lưng giúp nàng thuận khí, ôn nhu nói.

“Là Liễm Diễm công tử bọn họ, là vài cái trước kia chủ nhân rất sủng ái, bọn họ.....” Di Nhi nhớ lại hốc mắt đều đỏ.

Tần Tổ vừa nghe liền hiểu rõ, nói cho cùng trốn một lần đầu trốn được lần hai, cũng tốt.....

“Di Nhi, người trước tránh đi một chút, cứ để ta ứng phó.” Tần Tổ nháy mắt đã có chủ ý, đúng lúc, hắn còn muốn đến thư phòng lần nữa, mượn việc này làm cớ lại đến một chuyến a.

“Ta không đi!”

“Ta là cho người đi tìm tổng quản.” Tần Tổ tìm lý do đuổi đi Di Nhi.

Di Nhi do dự, nhưng cũng hiểu tốt nhất là chạy nhanh tìm người, vì vậy gật gật đầu: “Công tử người cũng phải cẩn thận a.”

Tần Tổ mỉm cười, gật đầu.

Di Nhi vừa đi, vài vị “Công tử” đã đến rồi.

Gọi là công tử, nhưng mọi người trong lòng biết rõ, chẳng qua chỉ là nam sủng thôi.

“Từ Thanh Thư?” Trong đó có một người thoát nhìn là dẫn đầu hỏi.

“Đúng là.” Tần Tổ liếc mắt đánh giá mấy người. Dung mạo không tồi, người vừa nói – Liễu Như Mi tên cũng như người, thật như một đóa phù dung diễm lệ, tuổi có vẻ cũng không lớn, có khi còn nhỏ hơn Tần Tổ.

Vung tay chính là một cái tát.

Tần Tổ không tránh, không chịu chút ít, đến lúc đó lấy gì cáo trạng.

Ba một tiếng, trên mặt lại thêm năm dấu tay hồng hồng.

Cùng bọn họ chơi đùa có việc gì, dù sao hiện tại hắn đang được sủng ái. Tần Tổ dưới đáy lòng cười lạnh.

Giương mặt, kinh hoảng nhìn bọn họ: “Các người, các người làm gì a?”

“Làm gì, dạy dạy cho người biết quy củ ở đây!”

Tần Tổ cắn răng, ứa nước mắt nhìn mấy người.

“Nghe nói gần nhất người rất được sủng ái a, sách sách, cũng không biết còn có thể sủng bao lâu.”

“Ta còn tưởng rằng là mỹ nhân quốc sắc thiên hương gì, mê đắm chủ nhân vui đến quên cả trời đất, thì ra chẳng qua cũng chỉ như thế.”

“Xem tuổi của hần, đại khái ngang ngược không được vài năm.”

Tần Tổ bưng mặt, lệ rơi như mưa, dùng sức ném sách về phía bọn họ, xoay người bỏ chạy.

Không đến vài bước đã tới thư phòng.

“Các người mở ra!” Tần Tổ khóc đẩy cửa ra, rầm một tiếng liền đóng lại, khóa trái.

“Từ công tử, ngài đây là làm sao vậy?” Một thị vệ gõ cửa hỏi.

Cái khác nhỏ giọng nói: “Không thấy dấu tay trên mặt hần, chắc là bị nam sủng khác trong nội viện khi dễ rồi.”

“Hần như vậy ở trong thư phòng không có việc gì a.”

“Không có việc gì, chờ chủ nhân đến nói sau.”

Tần Tổ phát tay áo, lạnh lùng cười.

“Các người mở cửa, ta thấy hần tiến vào!”

“Liễm Diễm công tử a, chủ nhân có lệnh người không được cho phép thì không thể vào phòng.”

“Vậy hần thì sao?!”

“Từ công tử thích đọc sách, chủ nhân cho phép hần tùy thời vào đây mượn đọc.”

.....Bên ngoài còn đang giằng co không rõ, Tần Tổ ỷ vào cửa đã khóa trái, thật cũng không sợ.

Bàn tay này xem ra đáng giá, phỏng chừng ở đây đến trưa cũng không có người dám nói gì. Hần chính là vừa mới bị người ta khi dễ a, đang ở trong này sinh hờn dỗi, ha ha.

Tần Tổ lần nữa đi vào cách gian, lư hương còn đốt.

Tần Tổ kiểm tra nó thật kỹ, nhìn không ra có chỗ nào khác biệt, dịch chuyển, không có phản ứng, ần ần, vẫn không có phản ứng.

Nghĩ nghĩ, Tần Tổ cầm nắp lư hương lên, bên trong vòng hương Long Tiên Hương còn đang cháy.

Ấn xuống giá đỡ hương, phía dưới tựa hồ có cơ quan gì đó, chỉ nghe cách gian ‘thử lạp’ một tiếng, một cái tủ di động, lộ ra cánh cửa.

Tần Tổ mừng rỡ, đẩy cửa vào.

14. Chương 14: Thỏ Tử Hồ Bi (giống Như Một Con Ngựa Đau Cả Tàu Bỏ Cỏ)

Trong mật thất rất tối, chỉ có vài viên dạ minh châu trên tường tản ra ánh sáng lạnh lạnh.

Tần Tổ cố gắng bình ổn tâm tình, đi vào mật thất, chú ý tìm kiếm.

Mật thất không lớn, vậy ngăn tủ duy nhất kia hẳn chính là thứ hần muốn tìm.

Mở hộp gấm ra, rõ ràng là hiệp nghị thư cùng Liêu quốc, xem bút kí là cách đây vài ngày, có lẽ chính là ngày đó Liêu quốc sứ thần cùng Vương gia lên hiệp định. Tần Tổ đọc nhanh, càng đọc càng kinh hãi.

Nếu như Vương gia giúp đỡ Nhị hoàng tử đăng cơ, Đại Nghiệp vương triều tự động cắt Bắc Lâm khẩu tranh đoạt bảy năm qua, đổi lấy an bình tạm thời. Nếu như Thái tử đăng cơ.....

“Liêu quân có thể dẫn quân trực hạ, đợi Hộ quốc đại tướng quân Vương Tông Liệt giành được binh quyền, đưa Nhị hoàng tử đăng cơ, tất theo điều trên.”

Tần Tổ run rẩy khép lại minh thư, quyết không thể để bọn họ thành công.

Đội Thái tử dâng cơ tuần du, liền đem minh thư này cùng cả những thứ khác giao cho Thái tử.

Cẩn thận cất thư về chỗ cũ, Tần Tổ chuẩn bị rời khỏi mật thất. Khoảnh khắc thoáng nhìn bức họa treo trên tường, tức thì cứng người.

Đó là.....Hắn.

“Thanh Thư, ta vẽ người có được không?” Vương Tông Viêm hỏi.

“Vẽ?” Tần Tổ cầm sách hỏi, “Người biết vẽ tranh?”

“Xem thường ta?” Vương Tông Viêm nhắc bút lông, chấm nước điểm lên trán Tần Tổ.

Tần Tổ lau lau nước trên trán, bĩu môi khề hừ một tiếng, chọc Vương Tông Viêm cười cười.

Vốn nghĩ chẳng qua là thủ đoạn phong lưu, cũng không nghĩ y quả thật có vài phần bản lĩnh.

Người trong bức họa cầm sách mà đọc, thần sắc chăm chú, thần nhiên, phong thái thoát tục tựa tiên giáng trần.

“Tranh này a, ta nhất định phải tự tay giữ gìn.” Vương Tông Viêm cười cười nói.

Không ngờ lại treo ở đây.

Vương Tông Viêm a Vương Tông Viêm, người đến tột cùng coi ta là gì?

Người nói yêu ta, ta không dám tin, cũng không thể tin. Thế nhưng nếu nói đối người vô tình, ta lại không lừa được chính mình.

Bức họa treo trong mật thất, thần thái người nào vô ưu vô phiền một lòng sa vào biển sách, chỉ sợ là mỹ lệ cả đời ta chẳng thể quay về.

Dù cho....đây chẳng qua là giả vờ hồn nhiên.

Âm đạm cúi đầu, Tần Tổ đi ra mật thất, khép cửa lại, đem cơ quan khôi phục nguyên trạng.

Nhiệm vụ đã hoàn thành hơn phân nửa, còn lại, chỉ là chờ đợi.

Dựa sát vào lư hương, để khói xông vào mắt, sinh sinh bức ra vài giọt lệ, vành mắt cũng bởi vì hun khói mà đỏ lên. Diễn trò, đương nhiên phải chuẩn bị thật tốt, nếu không chẳng phải là phụ sự chỉ dạy của Tứ nương.

Yên lặng ngồi xổm ở góc tường, ôm đầu gối vùi mặt vào trong.

Yếu ớt như thế, chỉ có một nửa mới là giả bộ, vì vậy trở nên chân thật.

“Từ công tử, ngài ở trong sao?” Thanh âm của tổng quản truyền đến, Tần Tổ không để ý tới.

“Thanh Thư, là ta, người mở cửa!” Là giọng của Vương Tông Viêm, Tần Tổ vẫn không để ý tới.

Cửa bị phá, Tần Tổ run lên, tiếp tục không lên tiếng lui vào góc tường, cố gắng chớp mắt rơi lệ.

“Thanh Thư!” Vương Tông Viêm đi vào trong, trông thấy Tần Tổ ôm đầu gối mà ngồi, đau lòng khôn xiết.

“Thanh Thư, là ta không tốt.” Ôm Tần Tổ vào lòng, nhỏ giọng xin lỗi.

“Người không hề không tốt, là ta không tốt.” Thanh âm hần đầy khốc âm khiến Vương Tông Viêm thương tiếc.

Mặt bị nâng lên, để lộ con mắt sưng đỏ, nước mắt đầy mặt, còn có dấu tay hằn đỏ.

“Ai đánh người?!” Vương Tông Viêm giận dữ hỏi.

Nhưng Tần Tổ chỉ nghiêng đầu, từ từ nhắm hai mắt lặng lẽ rơi lệ.

“Là Liễm Diễm công tử.” Tổng quản đứng bên nói, “Tiểu nhân đã đưa mấy người đó đến, chờ chủ tử xử lý.”

“Trước đánh mỗi người năm mươi trượng!”

Tần Tổ mạnh mẽ mở to mắt, giữ chặt tay áo Vương Tông Viêm: “Đừng!”

“Vì sao không? Bọn họ đánh người!” Vương Tông Viêm đau lòng vuốt ve gò má sưng đỏ của hắn hỏi.

Tần Tổ chỉ lắc đầu, nước mắt lại rơi.

“Ta đây nhân tiện phân phát bọn họ rồi, từ nay về sau tuyệt không ai dám khi dễ người.” Vương Tông Viêm ôm Tần Tổ nói.

Tần Tổ vẫn là lắc đầu.

“Thanh Thư a Thanh Thư, người chính là quá thiện lương.” Vương Tông Viêm thở dài, “Nhưng bây giờ nhất định phải nghe lời ta. Vương tổng quản, cho bọn hắn bạc, tất cả đều phân phát a.”

Tần Tổ kéo áo y, vội vàng nói: “Không cần phải như vậy, bọn họ cũng rất đáng thương, nếu rời nơi này, căn bản không sống nổi a.”

Vương Tông Viêm nhìn Tần Tổ khóc đỏ mắt vẫn còn cầu xin cho những người vừa khi dễ mình, cau mày nói: “Người không cần đồng tình bọn họ, kẻ nào dám thương tổn người, một người ta cũng sẽ không tha, ta nói rồi, sẽ không để người ủy khuất.”

Kẻ tổn thương ta, là người a. So với người, một cái tát, vài câu nói xỏ của những người kia có là gì? Ta thiện lương? Người đây là đang nói giỡn sao? Ta đang gài bẫy người a.....Tần nhẫn mà gài bẫy người!

Người giúp ta làm cái gì?

Người cho tới bây giờ cũng không biết người chung giường với người là ai!

Người chưa bao giờ biết rõ, Tần Tổ ta là ai.....

“Ta không phải đồng tình bọn họ.....Ta chỉ là nhớ đến một....Từ.” Mắt hắn trầm xuống.

“Cái gì?”

“Thở tử hờ bi.” Tần Tổ buồn bã cười, nước mắt mới dừng lại rơi xuống.

“.....Thanh Thư!” Vương Tông Viêm ôm chặt Tần Tổ, trầm trầm nói: “Chỉ cần có ta một ngày, tuyệt đối không có ngày này!”

“Chuyện sau này, ai ngờ đến.” Tần Tổ khẽ nói, “Theo người, ta luôn coi mỗi một ngày như ngày cuối cùng mà sống qua, nếu có một ngày người chán ghét ta, ta cũng không thể nói gì hơn. Từ Thanh Thư ta tính cái gì? Ha ha.....”

Đúng vậy, chuyện sau này ai ngờ đến. Có lẽ là người chết ta sống, có lẽ là ta chết người sống, ai có thể nói trước được.

“Thanh thư, ta không cho phép người nghĩ như vậy!”

Nhưng Tần Tổ chỉ mở to đôi mắt rơi lệ, lặng im không nói.

“Thôi, người tin cũng tốt, không tin cũng được, chờ khi chúng ta bên nhau đến đầu bạc, sắp chết, khi đó người không tin cũng phải tin.” Vương Tông Viêm xóa đi vệt nước mắt trên má hắn, ôn nhu nói, “Giờ đi thượng chút được, ăn?”

Tần Tổ gật gật đầu, tùy y ôm đến trên giường.

Bên nhau đến răng long đầu bạc? Đó chỉ sợ sẽ là giấc mộng thoáng qua của người mà thôi.

Tần Tổ nhắm mắt, không đành lòng nhìn thẳng vào thâm tình trong đôi mắt y.

“Người xem người, thật sự gầy đến không có mấy lượng thịt, nên hảo hảo bồi bổ.” Vương Tông Viêm nhìn nhẹ mũi hắn, cười nói.

Tần Tổ gượng cười một cái, cúi đầu lặng im.

“Thanh Thư, vừa rồi người đóng cửa thư phòng còn không lên tiếng, ta thật sự rất sợ....” Vương Tông Viêm ôm lấy Tần Tổ nói.

Sợ, sợ cái gì? Ta sẽ tự sát?

Ta vẫn chưa thể chết được a, chết, Tần gia làm sao bây giờ?

“Thanh Thư của ta đơn thuần như vậy, ngây ngô như vậy, quật cường như vậy, sao có thể chịu được ủy khuất như thế.” Vương Tông Viêm tỉnh tể hôn lên mắt hắn, nhẹ giọng nói.

“Thanh Thư, ta thật sự yêu ngươi.”

Yêu, yêu thì sao. Yêu thật, yêu giả, không phải đều là vui thích sao? Chỉ cần người không biết, cho dù là giả thì thế nào. Người chỉ biết yêu của ta là thật mà thôi.

Dấu tay hắn trên mặt được bôi cao mát lạnh, không bao lâu sẽ tốt.

Có nhiều thứ có thể bù đắp, có thể quay trở lại, nhưng có một số thứ lại không thể được.

Có một số người, một số việc, có chút cảm tình, khi đã vĩnh viễn rời xa, sẽ không thể có được nữa.

15. Chương 15: Mười Lăm Chi Ước

Sau đó, quả thật như lời Vương Tông Viêm, cơ thiếp luyện đồng trong phủ đều bị phân phát.

Tần Tổ biết việc đó khi đang đọc sách, Di Nhi đối Vương Tông Viêm khen không ngớt, nói y đối hắn tình thâm ý trọng như thế nào.

Tần Tổ chỉ là thần nhiên a một tiếng. Tình thâm ý trọng sao? Chân tình ý khắc thì thế nào? Bọn họ ngay từ đầu đã không có khả năng. Đa tình của y, thâm tình của y, chẳng qua cũng chỉ là cát nắm trong tay mà thôi.

Chẳng qua cũng chỉ là.....khiến hắn có nửa điểm hồ thẹn mà thôi.

Vương Tông Viêm, y chưa từng có lỗi với hắn, lại ngàn vạn lần có lỗi với Tần gia. Hắn thân là người của Tần gia, có lỗi với Tần gia cũng chính là có lỗi với hắn.

“Từ công tử mất hứng sao?” Di Nhi kỳ quái hỏi.

Tần Tổ bỗng nhiên phát hiện phản ứng của mình không đúng, vì thế cười cười: “Ta chỉ đang nghĩ, ta có hay không một ngày nào đó cũng sẽ thành một trong số những người bị phân phát đi.”

“Mới sẽ không, chủ nhân trước kia cho dù yêu thích ai, cũng chưa từng phân phát những người khác.” Di Nhi vội vàng vì chủ tử của mình mà biện hộ.

Tần tổ chỉ cười mà không nói.

Phân phát thì thế nào, tỏ vẻ quyết tâm của y sao? Đáng tiếc a, quyết tâm của người ra sao ta cũng không muốn lĩnh.

Vẫn là không nên phân phát thì tốt hơn, đỡ phải người mỗi ngày đều tới tìm ta, người không thấy phiền nhưng ta thì có a.

Thế nhưng....Nghĩ như vậy, lại cảm thấy có một chút điểmCảm giác không rõ.

Vương Tông Viêm, người vì ta làm đến như thế, cuối cùng có một ngày sẽ phải hối hận, chắc chắn sẽ hối hận!

Ánh mắt hắn buồn bã. Không biết đến lúc đó, người có hay không sẽ ân hận.

Thôi, chuyện sau này, hà tất phải suy nghĩ nhiều, ai chết dưới tay ai còn chưa biết được.

“Hôm nay là ngày bao nhiêu?” Tần Tổ lãnh đạm hỏi.

“Mười ba.” Di Nhi ở một bên kính cẩn trả lời.

Không biết vì sao, nàng có chút sợ Tần Tổ. Tần Tổ đối nàng rất tốt, cũng không hề trách móc nàng, càng không có thói quen tùy ý sai khiến, đánh chửi hạ nhân như những công tử khác. Chỉ là tính tình có chút đậm

mặc lạnh lùng. Nhưng chính vì thế, mỗi lần nhìn hần lảng lạng ngồi một chỗ, cảm giác người này.....lạnh lẽo vô cùng.

Không phải là lạnh lẽo bề ngoài, mà là lạnh lẽo tỏa ra từ cốt tủy.

Còn có một chút chán chường lúc có lúc không, giống như đối thế gian hờ hững.

Sợ nhìn đến đôi mắt lạnh băng của hần, nghe được thanh âm thanh thanh lạnh lùng kia.

Kỳ quái a, công tử rõ ràng là một người tốt như vậy, nhưng không hiểu vì sao lại khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

“Mười ba a....” Tần Tổ nhẹ giọng lẩm bẩm.

Khóe môi mỏng nhợt nhạt hơi nhếch, thoáng lộ vẻ vô tình. Hoàn toàn nhìn không thấu hần đang nghĩ cái gì, khiến người ta cảm thấy thâm sâu khó dò.

“Người tạm lui xuống đi.” Tần Tổ nói.

“Là.” Di Nhi thu hồi ánh mắt vụng trộm đánh giá Tần Tổ, nhanh chóng đáp lời, ra cửa.

Tần Tổ buông sách, nhấp một ngụm trà. Mười ba a.....

Mười lăm chi ước dần đến, không biết, người kia sống có tốt hay không.....

Tần Tổ vẫn luôn do dự, có hay không nên tuân thủ ước hẹn này.

Hần không nên đi. Hiện tại hần căn bản không thể tự do kết giao bằng hữu, hướng hồ.....Dù cho có thì sao, có một ngày khi hần biến mất trên đời này, không phải sẽ thêm một người vì thế mà đau lòng sao.

Thế nhưng, vẫn rất muốn gặp hần.

Người này, ít nhất ở trước mặt hần, hần không cần phải giả bộ nhiều như vậy.

Mỗi khi yếu đuối, sẽ luôn gặp được hần, duyên phận như thế, liền cứ vậy chặt đứt sao.

Trong lúc do dự, người đã đứng dưới Duyệt Lai lâu.

Ô cửa sổ kia chính là nơi bọn họ đã ngồi hôm ấy. Không biết.....Lý Kỳ đã ở đó hay chưa.

Chuyện của hần, có hay không đã hoàn thành. Nếu không thành, chỉ sợ hần đã chết a.....

Không làm, chính là chết.

Ngày đó tại bờ sông nghe hần nói sự sắp thành, hần là có tin tốt. Như vậy....Bước đi a.

Tần Tổ ngẩng đầu, đối diện con người sáng ngời như ưng mâu kia của Lý Kỳ, trong lòng run lên.

Hần vẫy tay ý bảo Tần Tổ đi lên. Tần Tổ nhìn hần hồi lâu, mỉm cười.

Mỉm cười, rồi lại chậm rãi lắc đầu. Giống như ngày đó bên bờ sông, chậm rãi, bị ai lắc đầu.

Tái kiến. Tần Tổ mấp máy môi, không phát ra thanh âm nói, lách người biết mất trong con hẻm nhỏ.

Lúc Lý Kỳ chạy xuống, Tần Tổ sớm đã không thấy bóng dáng.

Hần lẩn tránh, tại sao phải tránh? Hay là, hần có điều gì khó nói, không cách nào đến gặp mặt. Trong đầu Lý Kỳ trăm ngàn vạn chuyển đủ loại ý nghĩ, lại nhất nhất phủ quyết. Muốn hay không đi tìm hần? Nhưng bây giờ đúng là thời khắc mấu chốt, chỉ sợ tìm được rồi cũng khó có thể giúp hần.

Còn có.....Ngày ấy tại Vương phủ nhìn thấy người kia, đến tận cùng có phải là Thanh Thư hay không.

Có lẽ, chỉ là hình dáng giống nhau thôi.....

Quên đi, cứ chờ thêm một thời gian nữa a.

Tại sao phải tránh? Ngay cả Tần Tổ cũng không rõ, chỉ là trực giác không nên tiếp tục. Thật giống như.....Lại đợi thêm một giây, sẽ là vạn kiếp bất phục.

Chỉ cần biết hắc còn sống là tốt rồi.

Thế nhưng thân ảnh người kia, lại giống như một mực đuổi theo.

Lần đầu tiên nhìn thấy hắc, là trên con thuyền xuôi dòng về bắc. Phong thái người ấy khí vũ hiên ngang, chỉ thoáng qua đã biết không phải người tầm thường, Tần Tổ nhin không được đem khổ sở trong lòng nói cho người ấy. Nhưng còn chưa nói được vài câu, người đó đã vội vã rời đi, lưu lại cho hắc, chỉ là một loại cảm giác mất mát, lạc lõng.

Lần thứ hai nhìn thấy hắc, là khi Tần Tổ ở Túy Xuân lâu, ngày hôm đó gặp lại hắc trên đường. Hắc mời đi dạo chợ đêm, Tần Tổ lại cự tuyệt. Khi đó, Tần Tổ cũng không ngờ, hai người còn có thể gặp lại một lần nữa.

Lần thứ ba, lại tại hội chùa ở Tương Quốc tự, hai người cùng nhau đi dạo phố, ăn những món hàng rong, dùng cơm trưa, còn trò chuyện với nhau thật vui, nhưng tất thấy lại chẳng được bao lâu. Tần Tổ đã sớm thân bất do kỷ, chỉ có thể buồn bã rời đi. (thân bất do kỷ: bị ràng buộc vì một điều gì đó, không thể tự ý làm theo ước muốn của bản thân.)

Lần thứ tư, là lúc Tần Tổ tuyệt vọng nhất, đứng bên bờ sông nhìn hoàng hôn buông xuống, sau đó gặp hắc. Khi ấy, hắc xác thực muốn tự sát. Người đó nói muốn dẫn hắc đi, trong khoảnh khắc, hắc thật sự nghĩ cùng người ấy rời đi, trốn tránh tất cả trách nhiệm cùng gánh nặng, thế nhưng cuối cùng hắc vẫn lựa chọn không đi. Thân bất do kỷ.

Lần thứ năm, chính là mười lăm chi ước giữa hai người.

Lúc nào cũng tại thời khắc yếu đuối nhất gặp được hắc a.....

Từ nay về sau, sẽ không còn có thể gặp lại....

Duyên phận rồi sẽ có ngày kết thúc, có lẽ chính là hôm nay.

Lý Kỳ, xin hẹn không gặp.

“Công tử, chủ tử nói buổi tối có việc, sẽ không thể tới.” Di Nhi cẩn thận nói với Tần Tổ.

“Không đến sao....” Tần Tổ cúi thấp đầu, vẻ thất vọng.

“Chủ tử gần đây bận rộn sự vụ, cũng không phải ý lạnh nhạt với công tử.” Di Nhi cuống quýt giải thích.

“Ta biết.” Tần Tổ cười cười như an ủi, ý bảo Di Nhi lui xuống.

Y đương nhiên bề bộn, cho dù hắc không quan tâm đến thể sự, ít nhiều cũng biết phe cánh Thái tử cùng Vương gia đang giằng co gay gắt, hơn nữa bệnh tình lão hoàng đế cũng ngày càng trầm trọng, chỉ sợ lần này sẽ không qua khỏi.

Thành bại lúc này chỉ trong gang tấc, sao có thể không vội vàng.

Thái tử điện hạ a, ngài nhất định không được thua a, nếu ngài thua dưới tay Vương gia, ta đây chính là sắp thành lại bại.

“Khụ, khụ khụ.” Tần Tổ che miệng ho nhẹ vài tiếng, nhấp một ngụm trà nhuận nhuận cổ họng.

Tiết xuân se lạnh, thật đúng là không thể xem thường. Năm nay, tựa hồ lạnh hơn rất nhiều.

Ôm trà nóng dựa cửa sổ, Tần Tổ đưa mắt nhìn về phía xa.

Đêm tối mệnh mang, đâu mới là bờ là bến. Ánh bình minh hắc mong chờ, đến tột cùng đang ở phương nao.

16. Chương 16: Tiên Hoàng Băng Hà

Thời gian lặng lẽ trôi qua, ngẫu nhiên đi ra ngoài một chút, cũng không hề gặp lại Lý Kỳ.

Quả nhiên, là duyên phận đã hết rồi sao.

Tri kỷ duy nhất của hắc, cũng đã mất rồi sao.

Người không thể quá tham lam a, còn sống, tìm được chứng cứ, hẳn đã rất may mắn. Nhân sinh vốn là khó cầu tri kỷ, từng có được đã là vạn hạnh. Hà tất phải chấp nhất.

Tự an ủi mình, Tần Tổ miễn cưỡng gấp sách.

Mấy ngày nay Trường An giới nghiêm, ban đêm còn cấm đi lại. Tần Tổ cũng không ra ngoài.

Nghe hạ nhân trong Vương phủ bàn tán, nói là Trường An hiện giờ nội loạn, khắp nơi đều có binh sĩ tuần tra, cũng không biết đến khi nào thì mới có thể dỡ bỏ lệnh cấm.

Tần Tổ thầm nghĩ lẽ nào hai phe đã đấu đến hồi cuối đi.

Chẳng lẽ, bây giờ là đang tiến hành một lần tranh đoạt cuối cùng.

Vài ngày không thấy Vương Tông Viêm, Di Nhi nói y không hề hồi phủ, nếu vậy hẳn là ở trong cung. Xem ra sự tình thật không đơn giản.

Có lẽ đến lúc phải thay đổi a.

Chỉ mong không phải trở nên tệ hơn.

Cửa bỗng nhiên bị đẩy ra, đúng là Vương Tông Viêm đã vài ngày không thấy.

“Làm sao vậy?” Tần Tổ đứng dậy, thấy vẻ mặt y âm trầm, không vui, hỏi.

“Không có việc gì.” Vương Tông Viêm tiến đến, ôm lấy Tần Tổ.

Tần Tổ không rõ nên cũng vòng tay ôm y, không nói lời nào.

“Ta thua.” Vương Tông Viêm đột nhiên nói, mang theo vài phần thất bại, còn có mệt mỏi.

“Thua cái gì?” Tần Tổ biết rõ nhưng vẫn hỏi.

“Bại bởi Lý Ký. Ha ha, quả nhiên vẫn không đấu nổi hẳn.” Vương Tông Viêm thở dài, rầu rĩ nói.

Lý Ký, Thái tử. Nói như vậy, Thái tử thắng? Tần Tổ đè nén vui sướng trong lòng, an ủi vỗ vỗ lưng y.

“Quên đi, chỉ là thua ván này, về sau ai chết ai sống còn chưa biết được.” Vương Tông Viêm cười lạnh một tiếng, oán hận nói, “Tạm thời cứ để hẳn đăng cơ, ta xem hẳn làm cách nào bãi bình....”

Thanh âm đã ngừng lại, Tần Tổ biết y muốn nói cái gì: Nhìn hẳn làm cách nào bãi bình đại quân Liêu quốc đi.

“Dùng qua cơm trưa rồi đến sao?” Tần Tổ khéo giải lòng người hỏi.

“Còn không có, cùng một chỗ a, ăn?” Vương Tông Viêm buông ra Tần Tổ, khôi phục bình thường, hỏi.

Tần Tổ gật gật đầu.

Vì vậy ở trong phòng hẳn cùng dùng bữa.

“Hoàng thượng băng hà.” Vương Tông Viêm vừa ăn cơm, vừa nói.

“Không thể nào, sao đột nhiên?” Tần Tổ ‘kinh ngạc’ hỏi.

“Đột nhiên? Sách, còn không phải Lý Ký hạ thủ, không thể ngờ tiểu tử kia đủ ngoan độc, biết rõ kéo dài tuyệt không tốt, dứt khoát hoặc không làm, đã làm thì làm triệt để.”

“Hắn hành thích vua?” Tần Tổ mở to hai mắt hỏi. Lần này ngược lại thực sự bị dọa đến.

Hành thích vua, còn là giết cha.

“Đại khái a, ngự y nói bệnh tình của Hoàng thượng kéo thêm mười ngày nữa tháng là không thành vấn đề, đến lúc đó đại ca của ta nhất định đã đoạt được quân quyền, dẫn binh xuất chinh, như vậy hẳn nhất định không thể lật ngược thế cờ. Đáng tiếc.....” Vương Tông Viêm hung hăng cắn miếng thịt, giống như đang cắn người nào đó.

Tần Tổ trong lòng âm thầm khen một câu làm giỏi lắm. Không thể trách hần không có tư tưởng trung quân ái quốc, nhưng nếu Thái tử không làm như vậy, chỉ sợ Vương gia sẽ đưa được Nhị hoàng tử lên nối ngôi, đến lúc đó.....Hần thật sự chỉ có thể giết Vương Tông Viêm cho hả giận.

“Các người sao biết được là do hần làm?” Tần Tổ hỏi.

“Cũng là bởi vì không biết hần ra tay như thế nào.....Ai.” Vương Tông Viêm thở dài.

“.....” Xem ra Thái tử quả thật có thủ đoạn, như vậy, Thái tử chắc chắn sẽ không dễ dàng tha cho Vương gia, nhất định phải tìm cơ hội cáo trạng.

“Tiếp qua hai ngày có lẽ sẽ có thể giải trừ lệnh giới nghiêm ban đêm, người cũng có thể đi ra ngoài hít thở không khí.” Vương Tông Viêm cười cười nói.

Tần Tổ mừng rỡ mỉm cười, than phiền nói: “Mấy ngày nay đều không được ra ngoài dạo chơi, ta cũng nhanh buồn chết.”

“Buồn chết? Ha ha, chớ không phải là vì không có ta cùng người?” Vương Tông Viêm tà cười, hôn nhẹ lên má hần.

Tần Tổ không được tự nhiên mà nghiêng đầu, không để ý tới ý.

“Thanh Thư chính là sinh khí? Trách ta không có cùng người?” Vương Tông Viêm trêu chọc hỏi.

“Ta biết rõ người có công vụ bề bộn, không phải cố ý lạnh nhạt ta.” Tần Tổ ngẩng đầu, mỉm cười nói.

“Ha ha, vẫn là Thanh Thư của ta khéo hiểu lòng người. Vài ngày không thấy nhớ người muốn chết.” Nói xong áp lên, dùng sức hôn Tần Tổ.

Tần Tổ nhắm mắt lại, khoe môi cong lên thoáng hiện một nụ cười lạnh.

Thời gian của các người không còn nhiều a.

Ha ha.

Ít ngày sau truyền đến tin tức tiên hoàng băng hà, Thái tử Lý Ký đăng cơ.

Cách ngày hoàng đạo đăng cơ còn có mất ngày, Tần Tổ cũng chỉ cố nén quyết tâm chờ đợi

Sau đó, truyền đến tin Liêu quân công phá Bắc Lâm khẩu.

Hộ quốc Đại tướng quân Vương Tông Liệt dâng tấu muốn dẫn binh xuất chinh, Thái tử lại giao quân phù cho Binh bộ Thượng thư Lê Thâm, sau đó là thánh chỉ tứ hôn Lê Thâm cùng Trưởng công chúa.

Xem ra, Binh bộ Thượng thư luôn đứng trung lập cùng Thái tử, hai bên đã sớm ‘âm thầm cấu kết’.

Hiện tại, chỉ chờ lúc Thái tử đăng cơ, một kích lật đổ Vương gia.

“Người giống như tuyệt không lo lắng.” Tần Tổ rót rượu cho Vương Tông Viêm, thản nhiên nói.

“Liêu quốc dốc hết quân lực, người cho rằng Đại Nghiệp có thể dễ dàng thắng được sao?” Vương Tông Viêm nhấp rượu, hỏi lại. Ánh tà dương chiếu lên gương mặt góc cạnh của y, hiển lộ vẻ phong lưu anh tuấn bức người.

Tần tổ lắc đầu.

Người Liêu giỏi võ, nhanh nhẹn dũng mãnh, người người giỏi cưỡi ngựa bắn cung, quân đội càng cường hãn. Đại Nghiệp lập quốc hơn ba mươi năm, an cư lạc nghiệp, đương nhiên khó có thể ngăn cản.

“Những năm cuối tiền triều, triều chính hủ bại, sưu cao thuế nặng, chiến loạn không ngừng, Nghiệp thái tổ thuận theo thiên ý, khởi binh công hãm đế đô Lạc Dương, cứu giúp dân chúng khỏi cảnh khốn đốn. Về sau dần dần thống nhất các nơi, định đô ở Trường An, quốc hiệu vi Nghiệp. Đáng tiếc Thái Tổ chí lớn chưa thành đã sớm gặp chuyện bỏ mình, không thể đánh hạ Liêu quốc. Kế nghiệp Thái Tổ là tiên hoàng lại chủ trương sinh dưỡng tức chi đạo, vô vi mà trị, nhưng dẫu sao cũng khiến cho trăm họ có thể tạm an bình, lại mất đi thời cơ tốt nhất. Liêu quốc thể mạnh, hiện giờ dần chiếm đoạt các tiểu quốc Tây Vực, uy hiếp càng

lớn. Là lúc nên diệt trừ.” (sinh dưỡng tức chi đạo, vô vi mà trị: củng cố hồi phục đất nước, thuận theo thể tự nhiên mà trị quốc.)

Tần Tổ khẽ giật mình. Y không phải cùng Liêu quốc thông đồng phản quốc sao.....Sao có thể.

Nếu như không biết những chuyện kia, có lẽ còn cho quốc cữu đại nhân có hùng tâm tráng chí, nhất mực ái quốc.

“Liêu vương tuổi tác đã cao, nếu chớp được thời cơ dẫn phát chư vị hoàng tử tranh đấu, đó là lúc Đại Nghiệp có thể bình định Liêu quốc.” Vương Tông Viêm nâng chén nhấp một ngụm, “Đáng tiếc, hiện tại bị Lý Ký làm rối loạn kế hoạch, có lẽ phải trì hoãn một thời gian.”

Tần Tổ yên lặng uống rượu.

Giống như có chỗ nào không đúng. Nghe Vương Tông Viêm nói chuyện, hẳn thật sự rất khó tin tưởng y sẽ thông đồng với địch phản quốc. Nhưng mình chưa còn đó, hẳn lại không thể không tin.

Chẳng lẽ, còn có ẩn tình?

Thế nhưng, hẳn không hỏi được.

Tần Tổ trầm mặc, muốn nói lại không thể nói.

Những ngày ở bên Vương Tông Viêm, hẳn không thể nói không biết người này.

Chỉ là.....Từ chán ghét ban đầu cho tới bây giờ.....Tán thưởng? Nếu như những lời y nói là thật, thật sự....phải tán thưởng.

Tuy y không thể coi là người tốt, nhưng cũng xứng là bậc kiêu hùng.

“Nếu như Thái tử có thể bình Liêu quốc, ta đây không tranh cũng được.” Vương Tông Viêm nói.

Tần Tổ mạnh ngẩng đầu.

“Thanh Thư a, thế nhân nói ta âm hiểm độc ác, ý thế hiếp người, giết hại trung lương, không chuyện xấu nào là chưa làm, người tin sao?” Vương Tông Viêm đặt chén rượu xuống, đôi mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào Tần Tổ.

Tần Tổ im lặng hồi lâu, chậm rãi lắc đầu.

“Trung lương, cái gì gọi là trung lương? Phần nhiều chỉ là hạng lừa đời, lấy tiền mua danh. Thanh lưu, cái gì gọi là thanh lưu, chẳng qua là kẻ không biết cách làm người còn tự cho mình thanh cao. Không biết giải nỗi khổ của dân, sa vào quan trường chìm nổi, đến cuối cùng, lưu lại chỉ là hạng như vậy. Cây già lên mặt, giết! Già vờ thông thái, giết! Ngu trung ngu tín, giết! Đây cũng là ‘Giết hại trung lương’ của ta. Ha ha a.” Cười, mang theo thất vọng không người hiểu được.

Tần Tổ đột nhiên nói không thành lời.

“Thế nhân không hiểu chính là không hiểu a, ta không cần bọn họ hiểu.” Vương Tông Viêm ôm lấy Tần Tổ, Tần Tổ ngoan ngoãn tựa vào ngực y, “Thanh Thư a Thanh Thư, ta chỉ nghĩ dùng cách của ta làm chút gì đó. Không phải lừa đời lấy tiếng, không phải dùng tiền mua danh, chỉ là muốn.....có thể làm được chút gì cho thiên hạ, người hiểu sao?”

Tần Tổ ngơ ngác nhìn y, trong mắt Vương Tông Viêm, cứ nhiên là cô độc cùng quật cường ẩn giấu nơi không ai biết đến.

Cô độc luôn vây xung quanh y, hẳn cuối cùng....

Đã hiểu.

“Người khóc cái gì?” Vương tông viêm nhú mày, mỉm cười lau đi vệt nước mắt trên mặt hẳn.

Tần tổ không trả lời, chỉ nhẹ nhàng tựa vào ngực y.

“Đừng khóc, Thanh Thư, ta không muốn nhìn người rơi lệ, coi như là vì ta.” Thanh âm của y rất ôn nhu, dẫn theo hương vị thần nhiên an tường.

Tần Tổ nhắm mắt lại.

Nhớ tới mấy năm trước, y chủ trương khơi thông Đại Vận Hà, trùng tu Trường Thành, cải cách tư pháp, nhưng không ai cho rằng y đúng. Thế nhưng, những việc y làm quả thật giúp căn cơ của Đại Nghiệp có thể trường tồn.

Đại Vận Hà; sông đào lớn; kênh lớn (công trình vĩ đại thời cổ của Trung Quốc, dài 1794 Km, là kênh đào dài nhất thế giới)

Những năm cuối thời Tiên hoàng trị vì, y chủ trương quét sạch triều đình, chém giết mấy vị khai quốc nguyên lão, càng khiến cho các đại thần trong triều kinh sợ, lại thật sự đẩy lùi được mầm mống hủ bại.

Còn chuyện nghị hòa cùng Liêu quốc, có người mắng y bán nước, nhưng khi đó Đại Nghiệp vừa mới bình định được phần quân tiền triều còn sót lại, thật sự không còn đủ binh lực địch lại Liêu quốc.

Tất cả những việc người làm, cho dù có người hiểu được, bọn họ cũng im lặng. Còn những kẻ không hiểu kia, lại có thể tùy ý mở miệng.

Ta khóc, vì thế nhân không hiểu người, vì ta không hiểu người.

Còn vì, chính ta.

Thì ra, ánh mắt của chúng ta, cho tới bây giờ cũng chỉ là nhìn thấy được bề ngoài. Chúng ta cũng chìm vào bề ngoài đó.

Ta lại, chưa từng từng hiểu được người.

17. Chương 17: Cắt Bào Đoạn Nghĩa

Ngày ấy sau khi cùng Vương Tông Viêm uống rượu, Tần Tổ cũng cảm giác được bản thân không đúng.

Vì cái gì, vốn là tràn đầy hận ý, lại nhiều hơn vài phần đồng cảm?

Vì cái gì, nghĩ đến có một ngày y sẽ bởi vì mình tố giác mà mất mạng, lại sẽ có vài phần không nỡ?

Vì cái gì....Người kia sẽ nói với hắn những lời đó?

Hiện tại hắn mới biết được, nguyên lai chính mình chưa từng dùng đôi mắt của mình nhìn kỹ người kia. Ngay từ đầu hắn đã bị thù hận che mắt.

Người kia, đích xác không phải người tốt, nhưng cũng là một kẻ tiểu nhân có đủ dũng khí. Có lẽ, còn là kẻ tiểu nhân hùng tâm tráng chí, tâm hệ thiên hạ.

Đừng do dự, Tần Tổ tự nói với mình.

Rời đi Vương phủ, Tần Tổ vô định bước trên đường.

Đi nơi nào?

Nơi nào không thể đi? Nơi nào lại là nơi có thể đi?

Đột nhiên nghĩ tới đào viên quanh Tường Quốc tự bên ngoài thành Trường An, chắc giờ đã nở rộ sắc thắm, đi ngắm cũng tốt.

Khi còn bé, mùa xuân hàng năm, luôn cùng thân nhân đến ngắm hoa đào, diễm lệ rực rỡ, khiến lòng lưu luyến.

Lúc này người đến ngắm hoa cũng không ít, Tần Tổ quyết định đi vào trong một chút.

Bất tri bất giác, đi vào tận sâu trong rừng hoa đào.

Biển hoa thắm sắc, lại thiếu du khách.

Hoa vẫn đẹp như trong ký ức. Nhưng người xưa nay còn đâu.

Mối hận diệt gia, tất phải báo!

“Từ huynh?” Thanh âm quen thuộc, có điểm không xác định.

Tần Tổ quay đầu lại, là Lý Kỳ.

“Không ngờ tới lại ở chỗ này nhìn thấy người.” Lý Kỳ nói.

“Ta cũng không ngờ đến.” Không ngờ còn có thể gặp lại người.

“Chúng ta vẫn còn sống, thật tốt.” Ánh mắt sắc bén như chim ưng của Lý Kỳ trở nên nhu hòa, nói.

“Đúng vậy....Xem ra chuyện của người đã thành.”

Lý Kỳ gật đầu, lộ ra tươi cười hiếm thấy.

“Người sao?”

“Nhanh.” Tần Tổ mỉm cười, nhưng là cười khổ.

“Sau khi hoàn thành, có thể đến chỗ ta? Ta rất muốn cùng người hảo hảo tâm sự.” Lý Kỳ mời nói. Mỗi lần cùng hắn tương kiến luôn qua rất vội vàng, khó nói được vài câu.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác, con người thoáng qua vội vã này lại luôn khiến hắn xao động.

Tần Tổ chần chờ hồi lâu.

Cuối cùng vẫn là lắc đầu.

“Lý huynh, sau này chúng ta vẫn nên không gặp lại thì hơn.” Tần Tổ tĩnh trầm nói.

“Vì cái gì?” Lý Kỳ cả kinh, vội hỏi.

Tần Tổ hạ mi, nói a, đều nói cho hắn biết a, từ nay về sau liền không cần phải gặp lại.

“Ta cũng không muốn gặp người. Ta kỳ thật.....là người chốn phong trần, vốn không xứng cùng Lý huynh tương giao, thế nhưng....” Tần Tổ gượng cười, hít sâu một hơi, nói, “Nói như vậy, ta chẳng qua chỉ là một nam sủng hèn mọn thôi, hèn hạ thấp kém....”

Lý Kỳ tựa hồ như bị kinh đến, hồi lâu không có phản ứng.

Tần Tổ hiểu rõ, cười khổ.

“Tri kỷ duy nhất của cuộc đời ta, chính là Lý huynh. Nhưng thôi.....Lý huynh hiện tại chỉ sợ hổ thẹn nhắc đến hai chữ tri kỷ a.” Tần Tổ lui về phía sau nửa bước, nói.

“Người là bị ép?” Lý Kỳ sững sờ hồi lâu, thì thào hỏi.

Trong mắt Tần Tổ tràn đầy bi ai.

“Không.....Từ đầu đến cuối, đều là ta cam tâm tình nguyện, đắm mình.” Tần Tổ nói chậm từng chữ, cười đến đau lòng.

“.....”

Lấy ra lưỡi đao sắc bén, vung lên cắt đứt một góc tay áo, vung vào không trung.

“Đây xem như cắt bào đoạn nghĩa đi.” Tần Tổ khẽ cười, thu hồi chủ thủ.

Vốn là chủ thủ định dùng để ám sát Vương Tông Viêm, nhưng giờ lại dùng để tổn thương tri kỷ duy nhất trong đời.

“Lý Kỳ Lý Kỳ, hẹn không gặp lại.”

Tri kỷ vốn là người qua đường.

Chúng ta ban đầu không quen biết, cuối cùng cũng không quen biết!

Vô thần về tới Vương phủ, sắc trời đã muộn. Tần Tổ đứng ngoài cửa Vương phủ, thần sắc vẫn như trước thản nhiên, mặt mũi.

Khi lần đầu tiên bước chân vào phủ, hấn có bao nhiêu phá phủ trầm chu, quyết tuyệt chí tử, hiện tại, khi nào thì bắt đầu, tâm đã dần dần thay đổi.

(Phá phủ trầm chu: đập nổi chìm thuyền; quyết đánh đến cùng (dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nổi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng))

(Quyết tuyệt chí tử: quyết chí đến chết.)

Ai nói vô tội, ai nói có tội, là ai nói..... Muốn báo thù.

Hấn cho mình cao bao nhiêu? Mang mối hận ẩn núp bên cạnh kẻ thù, thậm chí đâm mình, làm nam sủng của y.

Trong mắt người đời, hấn vẫn cứ là kẻ đáng khinh. Dù cho có một ngày sự thật được phơi bày, lại có thể như thế nào.

Làm sao, làm sao.....Phụ người nhiều đến thế.

.....

Quay về phòng, đóng cửa lại, uống rượu.

Hấn không thích rượu, nhưng lại muốn uống.

Thế gian hoàn toàn không như hấn nghĩ. Tri kỷ cũng không kiên định như hấn mơ ước.

Kẻ ác không ác như hấn nghĩ. Người tốt cũng không tốt như hấn tưởng.

Ngay cả chính hấn, cũng không kiên cường như mình tưởng tượng.

“Tại sao lại khóc?”

Tần Tổ hai mắt đầm lệ mông lung ngẩng đầu lên, lại chột nhào vào trong lòng y.

“Tông Viêm, Tông Viêm.”

“Ta tại.”

Người đang ở đây a, người vẫn luôn ở đây. Nhưng ta lại không thể nói được điều gì, không thể nói cho người biết.

Ngay cả tên của ta, cũng không thể nói.

Chúng ta quen biết, ngay từ đầu đã chỉ là một hồi âm mưu, lừa gạt. Ta nói dối tên mình, lừa người tin tưởng, lừa người sinh tình. Cuối cùng có một ngày, ta phụ người, phụ lòng tin của người, phụ tính mệnh của người, phụ cả chân tình của người.

Người có hận ta?

Tần Tổ khóc như một đứa trẻ.

Hấn vốn còn nhỏ tuổi. Nhưng thế sự vô tình, buộc hấn phải trưởng thành.

“Được rồi được rồi, đừng khóc, ân?” Vương Tông Viêm vỗ vỗ lưng hấn, ôn nhu an ủi.

Tần Tổ gạt nhẹ, lau lau nước mắt.

“Chúng ta uống rượu.” Tần Tổ giương đôi mắt đỏ hoe, nói.

“Hảo, uống rượu.”

Khi người muốn say, sẽ say rất nhanh.

“Hôm nay ai lại khi dễ người, ân?” Vương Tông Viêm thấy Tần Tổ dần bình ổn, hỏi.

Tần Tổ thuận thuận cổ họng, nói: “Lúc trở về, trông thấy một người bị đuổi ra khỏi Yên Hoa lâu. Thoạt nhìn cũng không lớn hơn ta vài tuổi....”

“Người lại đang nghĩ linh tinh cái gì.” Vương Tông Viêm bắt đắc dĩ dùng cái chén cụng trán hấn, giận dữ nói.

“.....Ta không có.”

“Hảo hảo, không có.” Vương tông viêm cười cười, “Người chỉ cần tin, một ngày ta còn sống, nhất định sẽ không buông tay người.”

Lã chã rơi lệ.

Không buông tay, cuối cùng có một ngày người sẽ không thể không buông tay. Không thể không.

Bức người buông tay, lại là người người không đành lòng buông tay.

Nước mắt được bàn tay thô ráp của ai ôn nhu lau đi.

Tần Tổ si ngốc nhìn y.

Vương Tông Viêm trêu đùa: “Chẳng lẽ là bị ta mê hoặc, à?”

Tần Tổ liếc y, hừ nhẹ một tiếng.

“Thanh Thư thật là càng ngày càng đáng yêu, sách.” Vương Tông Viêm rót chén rượu, nói, “Đến, chén này kính Thanh Thư nhà ta.”

Tần Tổ cầm lấy, một hơi cạn sạch.

“Thanh Thư hảo tửu lượng, một chén này, xem như tự kính mình.”

....Đến đến đi đi, Tần Tổ đã có chút choáng váng. Không thể uống nữa, lại uống sợ rằng sẽ say thật.

“Thanh Thư chính là say?” Vương Tông Viêm khuyh thân qua, đùa Tần Tổ.

“Ta mới không có say!” Tần Tổ thở phì phì nói, nhưng lại nhất dáng say rượu.

“Không say, không say, Thanh Thư nhà ta chính là ngàn chén không say.” Nói, ôm lấy Tần Tổ, tinh tế hôn lên cằm cổ trắng nõn.

“Tông Viêm.....” Giọng hấn hơi run.

“À?” Thanh âm người nọ vẫn như cũ mang theo vài phần khiêu khích, hơi thở nóng rực phả vào tai, khiến thân thể không nhịn được mà run rẩy.

“Tông Viêm, Tông Viêm, Tông Viêm.....” Tần Tổ dứt quãng gọi tên y, rồi lại không nói gì.

Nói không nên lời. Cái gì cũng không thể nói ra.

Nên nói, không nên nói, cái gì hấn cũng không thể nói.

Chỉ có thể một lần, lại một lần gọi tên y.

Một lần lại một lần.

18. Chương 18: Túy Lý Mông Lung

Đương người say rượu, mông lung, mông lung, như mộng như thực.

“A....Lạnh quá.....” Thanh âm Tuần Tổ mang điểm hương rượu, trầm thấp, mị tình.

“Cái gì.....Gì đó.” Tần Tổ mơ mơ màng màng muốn quay đầu lại.

“Là rượu, nữ nhi hồng thượng hạng.” Thanh âm của Vương Tông Viêm cũng mang theo vài phần khàn khàn dục tình.

“Đừng.....” Tần Tổ lắc lắc đầu, tóc dài đen như mực tung rơi trên tấm lưng trắng như tuyết, điểm phần sắc vị.

“Ngoan, đừng lộn xộn.”

Tần Tổ chống thân, mặt bàn lạnh băng khiến hân thanh tỉnh chút ít. Tinh tế duyên hôn đã rơi xuống trên lưng, dọc theo cột sống mẫn cảm xuống phía dưới, tê dại khiến cánh tay đang chống bàn của hân gần đến vô lực. Còn có tay ai kia, đùa bỡn nơi e thẹn ấy, càng khiến Tần Tổ không chịu được.

“Người..... Người không cần phải trêu đùa ta.....” Tần Tổ khóc nức nở cầu xin.

“Trêu đùa người? Có muốn ta dạy người cái gì mới thật là trêu đùa không?” Giai nhân cầu xin càng khơi dậy ham thích muốn trêu chọc hân của y, Vương Tông Viêm tà ý hỏi.

“Mới không cần....A!” Thân thể hân đột nhiên run mạnh, tay chống bàn mềm nhũn, ngã nằm sấp trên mặt bàn.

Thứ gì nhu mềm ướt át đang liếm cuối cột sống, còn dần dần dời xuống phía dưới!

“Tông Viêm, không cần phải, không cần phải.....” Tần Tổ nhuỷ cầu.

Đầu lưỡi nhu nhuận nóng rực nhẹ nhàng liếm tiểu huyết hồng phần kia khiến nó thẹn thùng co rút lại, như thâm kín đón mời, càng ý xấu trêu chọc hân.

“Ân....Ách.....Người, người.....” Tần Tổ sớm đã đầm nước mắt, thở gấp liên tục.

“Vị nữ nhi hồng.” Vương Tông Viêm cười cười, liếm liếm khoe miệng.

Tần Tổ gượng quay đầu lại, đã nhìn thấy một cảnh như vậy, càng xấu hổ đỏ bừng mặt: “Ai, ai bảo người rót rượu vào đó!”

“Thanh Thư a, đây chính là tình thú, tình thú.” Vương Tông Viêm cọ cọ mũi hân, cười thực tà tứ, “Xem ra vi phu phải hảo hảo dạy người rồi.”

Cởi bỏ đai lưng, quần tại chỗ đang hưng phấn mà ngẩng đầu của hân.

“Người làm cái gì?” Tần Tổ bất mãn giãy dụa, cắn răng cắn tức Vương Tông Viêm.

Vương Tông Viêm cười mà không đáp, trực tiếp đem một ngón tay thăm dò huyết khẩu.

Tần Tổ rên to một tiếng, lại ngã sấp xuống bàn, chỉ có thể không ngừng thở dốc.

Cần quấy bên trong nội bích non mềm, thuận tiện khiêu khích phía trước của giai nhân, Tần Tổ kiêu kiêu thở gấp liên tục, hai mắt mê ly.

“Thanh Thư, muốn sao?” Ánh mắt y u ám, mê hoặc người dưới thân.

Tần Tổ run giọng trả lời: “Mới không cần.....A.....”

Biết rõ nơi mẫn cảm của hân, Vương Tông Viêm không chút lưu tình chơi đùa thân thể bên dưới.

“Thanh thư chính là mạnh miệng, ha ha, bất quá ta rất thích.”

Chạm đến điểm mẫn cảm kia, Tần Tổ rên cao, khóc âm khàn khàn dẫn động người khác muốn hung hăng khi dễ hân.

“Muốn hay không, ân?”

Tần Tổ bị rượu cồn cùng dục vọng mê hoặc đến mơ mơ màng màng không nghĩ được bất cứ thứ gì, hàm hàm hồ hồ ân một tiếng.

“Rót cuộc là muốn, hay không muốn?”

“Muốn.....Ta muốn.” Tần Tổ lẩm bẩm nói.

“Ha ha, ngoan.”

Thân thể bị mãnh liệt tiến vào, đau đớn như muốn chết chỉ trong nháy mắt, tiếp đó là luật động vô cùng.

“A, Người.....Người chậm một chút.....”

“Ngô....Ân, người bỏ ra, bỏ ra!” Tần Tổ bị đai lưng trói buộc, khó chịu muốn cởi bỏ, lại bị dè xuống.

“Ngoan, không được lộn xộn.” Thanh âm y khàn khàn mang theo uy hiếp, Tần Tổ giãy dụa một cái, cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn bất động.

Khó chịu phía trước cùng khoái cảm phía sau như muốn bức điên người, Tần Tổ phát ra tiếng nức nở rên rỉ chọc người.

“Muốn cởi bỏ? Nên làm như thế nào, ân?” Giọng nói tà ý mê muội tiểu sơn dương.

Tần Tổ mềm nhũn nằm trên bàn, đầu mông lưng nghĩ nghĩ.

“Làm như thế nào?” Tự định không có kết quả, người nào đó đành xin giúp đỡ.

“Cầu ta.” Phát giác Thanh Thư lúc say rượu dễ dụ dỗ lại phá lệ mê người, Vương Tông Viêm đương nhiên sẽ không bỏ qua.

“Cầu người.....A a!” Đai lưng đột nhiên bị cởi bỏ, dục vọng động lại nháy mắt bạo phát, cùng lúc tiểu huyết cũng chặt lại

“Ngô.” Vương tông viêm cũng không nhịn được nữa tiết ra.

Tần Tổ thở dồn dập, nằm trên bàn không muốn động.

“Thanh Thư?” Vương Tông Viêm ôm lấy Tần Tổ, bế lên giường.

Tần Tổ còn chưa có thanh tỉnh, ân một tiếng liền xoay người muốn ngủ.

“Hiếm khi người say một lần, đừng mong ta sẽ bỏ qua người như vậy.” Vương Tông Viêm hôn xương quai xanh của hắn, thấp giọng nói.

.....

Đứt quãng rên rỉ cùng tiếng cầu xin đến canh ba mới dần dần ngừng lại.

19. Chương 19: Hoa Lạc Hữu Kỳ

Tối đến, dạo bước trong vườn hoa, anh đào lạc hạ.

Tại Vương phủ chờ đợi hơn nửa mùa xuân, hôm nay, cũng đến lúc kết thúc a.

Trò chơi nào rồi cũng đến hồi kết, thế nhưng hắn lại mang theo vài phần lưu luyến tự giễu.

Đẳng cơ đại điển ngày mai, cùng theo thông lệ tuần hành, chính là hồi kết của âm mưu này, tất thấy đều sẽ được phơi bày, tất thấy đều kết thúc.

Người kia, sẽ giống như những đóa anh hoa này, lạc mịch.

“Đang nghĩ cái gì?” Người kia từ sau lưng ôm lấy hắn.

“Hoa tàn a.” Tần Tổ khẽ nói.

“Thanh Thư của ta đây là đang thương xuân sao?” Vương Tông Viêm mang theo vài phần vui vẻ hỏi.

Tần Tổ gật gật đầu. Thương xuân, thương người, thương tâm.

“Đúng lúc làm thủ thơ?” Vương Tông Viêm tại bên tai hắn thân mật hỏi.

Tần Tổ dừng một chút, nhìn xem xung quanh một mảnh tàn hoa, trầm mặc thật lâu.

“Vị văn tầm ý lại, tịch tịch nhân dục ai. Lạc hồng oán thanh lý, nhật mộ cận lan san.” Tần Tổ nhẹ ngâm.

(cái này ta chịu thôi ko dịch được sát nghĩa nên đành tạm dịch thế này vậy: Chiều chưa tàn mà tâm đã mệt, tịch mịch bi ai. Ánh tà dương hòa tiếng oán than, ngày đã dần qua.)

“Thanh Thư, người không khai tâm.” Vương Tông Viêm vuốt lọn tóc mai của hắn, nói, “Một mực không khai tâm.”

Tần Tổ hạ mi không nói.

“Lạc hồng oán thanh lý, nhật mộ cận lan san. Không khỏi có chút bi thương.”

Còn có, một chút chán chường cùng thê lương.

Tần Tổ đề xuống nỗi lòng, than nhẹ: “Khi nhìn hoa rơi, ít nhiều thương cảm mà thôi, không có việc gì.”

“Lại làm một thủ, phải nhẹ nhàng, không được làm thủ thơ thương cảm như vậy nữa.” Vương Tông Viêm vuốt ve tóc hắn, nói.

“Nhẹ nhàng.....” Tần Tổ thì thảo tự nói.

Nhẹ nhàng, nỗi lòng hắn giờ đây có thể nào nhẹ nhàng.

“Đề điệu ai cóc vũ, trần hương hoa kỷ hứa.....” (chim khóc từ cóc vũ, trần hoa hương mấy phần.....Cóc vũ – mưa rào, một trong 24 tiết trong một năm theo lịch TQ cổ, vào khoảng 19-21/4, trần hoa ở đây ko phải là 1 loài hoa mà chỉ hoa cỏ nơi trần thế.-> hợp với ý 2 câu sau ý chỉ – theo cách hiểu của ta nhé: mưa rào qua đi, hương hoa thơm ngát, quần áo người khô ráo nên bước đi nhẹ nhàng, thoải mái.)

Thấy Vương Tông Viêm ý vị thâm trường thoáng nhìn, lập tức phát giác tâm tình của mình vẫn chưa chuyển tốt, khẽ cười, tiếp tục nói: “Xuân trứ lan san y, điểm túc khinh bộ khứ.”

Vương Tông Viêm vỗ tay cười to: “Thơ này rất hay, rất hay. Xuân trứ lan san y, điểm túc khinh bộ khứ. Linh khí mười phần, lại rất sinh động, hiếm thấy hiếm thấy.”

Tần Tổ mỉm cười, bài thơ này làm từ năm trước, dùng trong cảnh này lại khá phù hợp. Với tâm trạng hiện nay của hắn, sao có thể làm được thủ thơ nhẹ nhàng như thế.

“Hôm nay được Thanh Thư hai thủ hảo thơ, xem ra sau này thỉnh thoảng phải đòi người làm chút. Đến mùa hè, ao trong phủ nở đầy hoa sen, cảnh đó rất đẹp, đến lúc ấy nhất định phải bắt người làm vài thủ.” Vương Tông Viêm cười vỗ vỗ vai Tần Tổ nói.

Tần Tổ hơi gượng cười, chỉ sợ, rốt cục nhìn không được đi.

Cho dù mùa hè rất nhanh sẽ đến, bọn họ cũng không chắc chắn có thể thấy được.

Là do thời gian trôi qua quá nhanh, thế tình thịnh suy trăm biến, hay do lòng người.....đổi thay chỉ trong chớp mắt.

Chúng ta chẳng thể nào khiến thời gian ngừng lại, chẳng thể nào lưu giữ khoảnh khắc mùa xuân ấm áp này.

“Tông Viêm.....” Tần Tổ đột nhiên gọi tên y.

“Như thế nào?” Vương Tông Viêm cúi đầu, chuyên chú nhìn hắn.

Nhưng Tần Tổ chỉ mỉm cười, lắc đầu, chậm rãi, mang theo vài phần bi ai cô độc.

Phật viết: Không thể nói, không thể nói.

“Mấy ngày nay luôn thấy người âu sầu không vui, không lẽ là phiền muộn, ngày mai Thái tử đăng cơ, ta dẫn người đi coi chút.”

Tần Tổ cả kinh, cuống quýt lắc đầu: “Người hắn là còn việc phải làm a, Thái tử đăng cơ đại sự như vậy, người như thế nào có thể rảnh rỗi?” Nếu y đi cùng, hắn làm cách nào có thể tố cáo ngự trạng? Tuyệt đối không thể.

“Yên tâm, ta không đi hắn càng cao hứng, so với cùng một đám cáo già qua qua lại lại, còn không bằng cùng Thanh Thư nhà ta ra ngoài du ngoạn.”

Tần Tổ không dự đoán trước đến tình huống này nên có chút luống cuống, nếu ngày mai đi cùng Vương Tông Viêm, vậy hắn sao có thể lấy được minh thư với mặt tìn?

“Được rồi, quyết định như vậy đi.” Vương Tông Viêm cười nói, “Chúng ta nha, liền đứng trong đám đông, nhìn tư thế oai hùng của Thái tử điện hạ tuần hành quanh kinh thành a.”

Trong đầu hần chuyển qua trăm ngàn ý niệm. Chỉ cần đêm nay không ngủ cùng y, vẫn là có cơ hội. Vì vậy gật gật đầu.

Hơi nheo mắt lại, ngáp một cái, lắc lắc đầu.

“Sao thế?” Vương Tông Viêm lo lắng hỏi.

“Không có gì, chỉ là có điểm mệt mỏi.” Tần Tổ ngẩng mặt lên, nhỏ giọng nói.

“Ta gọi đại phu đến xem.” Vương Tông Viêm nói.

“Không cần, có lẽ là hôm qua ngủ quá muộn, hơi mệt, hôm nay nghỉ ngơi sớm chút sẽ tốt thôi.” Tần Tổ đỏ mặt, thanh âm cũng hạ thấp.

“Thanh Thư chính là tại oán ta càn quấy?” Vương Tông Viêm kè sát mặt lại gần, tà ý cười cười.

Tần Tổ hàm giận liếc y nói: “Ta còn là sớm dùng bữa tối rồi nghỉ ngơi a.”

“Là là.” Vương Tông Viêm xoa xoa đầu hần, mỉm cười đáp.

Đêm, Tần Tổ ngồi trên giường, ngơ ngác nhìn ánh đèn chập chờn hiu hắt.

Sắp kết thúc rồi.

Thế nhưng, hần lại đột nhiên không muốn kết thúc.

Nếu người kia thực sự chết đi, hần đúng là vẫn sẽ có chút đau lòng a, có lẽ, không phải chỉ có một chút.

“Thanh Thư, người còn chưa ngủ?” Vương Tông Viêm gõ gõ cửa, hỏi.

“Chưa có.”

Cửa bị đẩy ra, hai người bốn mắt nhìn nhau.

“Như thế nào? Không lẽ Thanh Thư nhà ta thiếu ta sẽ không ngủ được?” Vương Tông Viêm cố ý trêu chọc hần, ngồi xuống bên giường hỏi.

Tần Tổ nhìn y, ánh mắt buồn bã.

“Rốt cuộc làm sao vậy?” Vương Tông Viêm vuốt lại tóc hần, ôn nhu hỏi.

Người sẽ chết, bị ta hại chết.

Dù cho người là kẻ thù của ta, ta vẫn không muốn người chết.

Mê muội bởi ôn nhu thâm tình của người, cảm khái bởi chí khí hùng tâm của người.

Còn có, đau lòng bởi thể nhân đối người hiểu lầm cùng khinh thường.

Và còn.....Cô độc mà người không muốn ai biết tới.

Một mình người đi trên con đường tăm tối, không có bạn đồng hành, không có khích lệ, thậm chí, không có một ai, không có một người nào thực cùng người đồng tâm hiệp lực, sinh tử tương hứa.

Người nói người muốn làm chút gì đó vì thiên hạ, bất kể phương thức, thậm chí, bất kể công lao. Nhưng ta, lại phải nhẫn tâm bóp chết hy vọng của người, giấc mộng của người, hùng tâm của người.

“Thanh Thư a Thanh Thư, ta chỉ muốn dùng cách của ta làm chút gì đó. Không phải là lừa đời lấy tiếng, không phải là dùng tiền mua danh, chỉ là muốn.....thực sự làm chút gì đó cho thiên hạ, người hiểu sao?”

Ta hiểu, thế nhưng, chính vì hiểu mới khiến ta càng thêm do dự, giằng xé.

Nếu như người thật sự tội ác tày trời táng tận lương tâm, giết hại bậc trung lương, thậm chí thông đồng với địch phản quốc, ta có thể không chút do dự đưa người lên đoạn đầu đài. Nhưng tại sao....tại sao phải để cho ta phát hiện điểm tốt của người nhiều đến thế, đau đớn của người nhiều đến thế, gian khổ của người nhiều đến thế.

Vì cái gì, phải để ta hiểu người?

“Ôm ta một cái, được không?” Tần Tổ đột nhiên vòng tay ôm lấy Vương Tông Viêm, nhẹ nói.

“Hảo.”

Ta không thể nói được bất cứ điều gì, bởi chỉ cần mở miệng, người nhất định sẽ đoán ra sự thật.

Ta có thể lừa gạt người, không phải ta cao minh, mà do người quá không đề phòng.

Ta có thể thắng người, không phải ta thông minh, mà do người tự nguyện bị ta che mắt.

Ta chẳng qua là y vào người yêu ta.

Trừ điểm ấy ra, Tần Tổ cái gì cũng không có.

Ta nợ người, người nợ ta, chúng ta ai nợ ai nhiều hơn? Ván cờ sớm đã rồi, tâm sớm đã loạn, chúng ta sớm đã không thể trở về....

Ngay từ khi bắt đầu, ta gặp người, là lừa dối. Ta và người thổ lộ tình cảm, cũng là lừa dối. Ta và người chân thành, vẫn là lừa dối.

Giả dối, tất cả đều giả dối.

Người chưa từng biết đến con người thật của ta, ta đến cuối cùng mới hiểu rõ con người người, tất thấy trước đó, là tình yêu ảo tưởng, tất thấy phía sau, là thứ tình cảm dựng xây bằng cát.

“Tông Viêm, ta yêu người.” Y phục nửa cởi, Tần Tổ mơ màng nói.

Vương Tông Viêm dừng lại, ôn nhu hôn trán hắn.

“Người yêu muộn hơn ta, cần phải hảo hảo đền bù tổn thất cho ta.”

Tần Tổ mỉm cười.

Không muốn nghĩ đến bất cứ thứ gì, lời yêu nửa thật nửa giả, chỉ là vỏ bọc bên ngoài.....

Có đúng hay không từ khi nào đó, ta cũng đã sa tâm.

Thực xin lỗi, thực xin lỗi.....

20. Chương 20: Tương Phùng Bất Thức

Sáng sớm.

Đổi hảo y phục, thoáng nhìn Vương Tông Viêm còn đang say ngủ, sau đó ảm đạm cầm sách rời phòng.

Đây là lần cuối cùng vào phòng đi.

“Từ công tử hôm nay thật sớm a.” Thị vệ ngoài cửa thư phòng đã quen với việc Tần Tổ thỉnh thoảng đến mượn đọc, cười chào hỏi.

Người nào không biết hiện tại chủ tử đem Từ công tử sủng lên trời a, còn phân phát tất cả cơ thiếp luyện đồng trong phủ, xem ra là động chân tình. Cũng chính bởi vậy, bất luận nghĩ thế nào, đều đem hắn đương như chủ tử.

“Sớm.” Tần Tổ mỉm cười.

Vào thư phòng, cất sách, sau đó vào cách gian, mở ra mật thất, lấy mình thư cùng mật tín.

Cuối cùng nhìn thoáng qua bức họa treo trên tường, buồn bã, sau đó rời đi.

Giấu thư vào trong người, tiện tay cầm mấy cuốn sách, rời khỏi thư phòng.

Quay về phòng, gọi Vương Tông Viêm dậy.

“Hôm nay mặt trời mọc từ nơi nào?” Vương Tông Viêm lả bả, “Người cư nhiên dậy sớm?”

Tần Tổ cười thật âm: “Người rốt cuộc có dậy nổi hay không? Không dậy ta chính là một người đi dạo đi.”

“Dậy, dậy. Sách, Thanh Thư nhà ta dậy sớm như vậy, cứ nhiên là vì nhìn nam nhân khác, người nói ta có phải nên hảo hảo phạt người?” Vương Tông Viêm ngồi dậy kề sát tai hần hỏi.

Tần Tổ cười không nói, lách mình tránh tay y.

“Đồ ăn sáng ta cũng bưng lên rồi, nếu người không ăn, ta có thể tự mình hưởng dụng.” Tần Tổ liếc xéo y, nói.

“Ha ha, Thanh Thư tối hôm qua nhiệt tình như vậy, sáng nay lại làm hiền thê, không lẽ là làm sai cái gì, muốn tướng công tha thứ?” Vương Tông Viêm tựa tiểu phi tiểu đưa Tần Tổ.

Tần Tổ lấy ngón tay chĩa chĩa đầu y, gắt giọng: “Người lại trêu ta nữa, muốn ta cho người ngủ trên sàn nhà.”

“Hảo hảo, Thanh Thư nhà ta lớn nhất.” Vương Tông Viêm cười ha ha, đứng dậy hôn mạnh một cái trên mặt Tần Tổ, rửa mặt, mặc y phục.

Lúc quay lưng về phía y, ánh mắt hần lãnh đạm bi ai. Thế nhưng một khi nhìn thẳng, hần sẽ như con hát giỏi nhất, cười đến thuần khiết động lòng người.

Một mỗi, một mỗi, diễn tốt một lần cuối cùng này, rồi sau liền tan a.

Phụ lòng cũng được, có lỗi cũng được, luôn phải đến hồi kết đi.

Hít sâu một hơi, hồi phục tâm tình, cùng nhau dùng bữa sáng.

Lúc bước ra đại môn Vương phủ, Tần Tổ quay đầu lại thoáng nhìn.

“Sao thế?” Vương Tông Viêm một thân khí phái sang quý, nhưng lại đơn giản chỉ là nhìn xem náo nhiệt.

“Không, không có gì.” Tần Tổ khẽ cười, kéo tay y.

Sau khi hạ hết quyết tâm, người sẽ trở nên kiên định. Phải làm, không thể quay đầu lại.

Bọn họ chọn đúng giờ đi, vừa qua lúc kết thúc buổi lễ dâng cơ, tân hoàng tuần du theo đường cũ hồi cung, dân chúng đông nghịt, bị quan binh ngăn trở, tạo thành một lối đi rộng rãi ở giữa.

“Đợi lát nữa có thể trông thấy tân hoàng, nhưng ta thật rất không muốn lại thấy mặt hần.” Vương Tông Viêm tại bên tai hần thấp giọng nói.

Tim hần đập gấp, khẩn trương, do dự, luống cuống.

Không biết hần có thể thuận lợi chạy tới chỗ đội nghi thức hay không.....

Còn có Vương Tông Viêm, y sẽ dùng ánh mắt gì nhìn hần....

Dần dần cảm thấy tuyệt vọng.

Đến thời khắc mấu chốt, hần vẫn không đủ quyết tuyệt sao.

Xa xa truyền đến tiếng tung hô vạn tuế, còn có tiếng nhạc lễ.

Tới gần, tới gần.

Theo đám người quỳ xuống, lại âm thầm chú ý đoàn lễ đang đi đến.

Ngày này, cuối cùng đã tới. Giờ khắc này, cuối cùng cũng đã tới.

“Tông Viêm.”

“Ân?”

“.....Thực xin lỗi.”

Thực xin lỗi.....Ta phụ người.....

Ra sức đứng dậy lách qua đám đông, xông vào giữa đội nghi.

Huyền sắc đại kiệu gần ngay trước mắt, trong mắt hần có điên cuồng quyết tuyệt.

Không còn đường lui, đã không còn.....

Ba mươi bảy oan hồn Tần gia a, tất thấy đều đè lên lưng hần.

Hần không thể không làm.

Dù cho.....

“Hoàng thượng, thảo dân Tần Tổ có oan ức! Quốc cứu Vương Tông Viêm cường đoạt đại ca Tần Lam nhập phủ, khiến cho không chịu nổi ngược đãi mà tự sát thân vong, còn diệt Tần gia ta cả nhà. Y còn tư thông Liêu quốc phản quốc, chứng cứ tại đây, cầu Hoàng thượng minh giám!” Trước khi thị vệ xông ra bắt hần, Tần Tổ đã nhanh rút ra mình thư, quỳ rạp xuống trước xa giá.

Hần một mực không dám quay đầu lại nhìn, bởi vì đã không thể quay lại.

Hần thậm chí cảm giác được, Vương Tông Viêm đứng sau lưng không dám tin nhìn hần.

Người kia chưa từng nghĩ đến a, người mình yêu, ngay cả tên họ cũng là giả.

“Dừng tay!” Cửu ngũ chí tôn phát tay ý bảo thị vệ dừng lại.

“Tần Tổ? Vu cáo mệnh quan triều đình chính là tội lớn, người xác định lời người nói là thật?”

“Thảo dân mỗi câu mỗi chữ đều là thật, tuyệt không có nửa điểm hư giả!”

Thanh âm kia, rất quen thuộc.

Tần Tổ cơ hồ nhin không được ngẩng đầu muốn nhìn, nhưng sau cùng vẫn là kiềm chế cúi đầu quỳ xuống.

“Dem chứng cứ trình lên, trẫm sẽ xác minh, nếu thật như người nói, trẫm sẽ không trừng phạt người tội tự tiện chặn xa giá, cũng sẽ vì người mà chủ trì công đạo.”

“Tạ Hoàng thượng ân điển!”

Cửu ngũ chí tôn bên trong đại kiệu trầm mặc thật lâu.

Tần Tổ nhin không được ngẩng đầu lên, xuyên qua mạn sa mỏng manh, hần vẫn có thể nhìn rõ người ngồi trong.....

“Không ngờ trẫm lại ở chỗ này gặp người.”

Lý kỳ.....

Ban đầu không quen biết, cuối cùng cũng không quen biết.

Lúc đó chỉ là tri kỷ, đồng dạng chán nản, đồng dạng gian nan. Hôm nay....Một người đã là cửu ngũ chí tôn, một người, chẳng qua chỉ là luyến đồng lương gánh gia hận.

Khoảng cách giữa hai người bọn họ.....chỉ là càng ngày càng xa.....

Tri kỷ, tri kỷ, có thể bọn họ chưa bao giờ biết rõ đối phương, cũng không biết mình.

Cho dù gặp lại, cũng chẳng thể nhìn.....

Gặp lại cũng không thể nhìn.

Quyển thứ hai Ái mộ

21. Chương 21: Trầm Oan Giải Tội

Sự đời vốn khó liệu, hôm qua còn quyền thế ngấp trời, hôm nay lại gông xiềng tù tội.

Tỷ như Vương gia tựa lầu cao trăm thước, cũng sẽ trong một đêm, sụp đổ.

“Kỳ thật trẫm đã sớm lên kế hoạch diệt trừ Vương gia, nhưng thật không ngờ cơ hội tuyệt hảo này lại do người mang đến.”

Đại Nghiệp quân chủ – Lý Kỳ một thân huyền thanh hoàng bào khí vũ uy phong nói.

Không, hiện tại, hẳn nên gọi hẳn là Lý Kỳ.

Hoàng đế dời thứ ba của Đại Nghiệp vương triều – Lý Kỳ.

Tần Tổ đi theo sau hẳn, cúi đầu không nói.

Ngự hoa viên quả là muôn sắc thắm màu đúng như tên gọi, đáng tiếc, hoa đào cũng đã tàn.

“Vương gia thông đồng với địch phản quốc, tru di tam tộc, thu hậu vấn trảm. Người, có thể vừa lòng?” Lý Kỳ xoay người, đối Tần Tổ nói. (thu hậu vấn trảm: tới thu xử trảm.)

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Tần Tổ nhẹ giọng nói.

“Đại thù được báo, nhưng không thấy mặt người giã ra, như thế nào?” Lý Kỳ hỏi.

“Không biết, có lẽ... Là mệt mỏi a.” Tần Tổ trầm thanh nói, nhắm mắt lại.

Vô vị, mệt mỏi.

Nợ một người chân tình, thật mệt mỏi. Lừa gạt một người hứa tâm, thật mệt mỏi.

“Tần Tổ a Tần Tổ, trên đời này tại sao có thể có người như người. Nhìn như nhu nhược, lại quật cường đến mức này. Ta kính phục người, kính phục quyết tâm của người, dũng khí của người, và cả tài trí của người. Nếu đổi lại là ta, chỉ sợ làm không được.” Lý Kỳ thở dài, nói.

Tần Tổ chỉ im lặng lắc đầu.

Hắn cũng không nghĩ đến mình có thể làm được.

Một mình, lật ngược cả Vương gia. Một mình, báo thù rửa hận.

“Trước người không muốn cùng trảm thâm giao, cũng là bởi vì như vậy?” Lý Kỳ hơi nhíu mày kiếm, một đôi ứng mâu sắc bén, hỏi.

“Ta chỉ là không muốn, một ngày kia khi ta chết đi, sẽ có người vì ta mà đau buồn thôi.” Tần Tổ lãnh đạm nói.

“Nghĩ quá nhiều vì người khác, chỉ có thể thêm phiền muộn thôi.” Lý Kỳ nói.

Tần Tổ cúi đầu, hạ mi.

Gió khe thoáng qua, phất phất tóc mai.

Người đứng dưới tán đào đã lụi tàn, mắt hạnh rũ xuống, như sầu như oán, quanh thân tản mát nỗi chán chường, mỗi một.

Thật sự, rất đẹp.

Chỉ là lẳng lặng đứng ở nơi đó, tựa như thần tiên trong bức họa.

Vô mị vô tranh, bất diễm bất tục. (‘tranh’ ở đây là tranh đoạt, ham muốn, cái tham của người đời)

Vẫn cứ như thưở đầu gặp gỡ, thuần khiết không đổi thay.

Bởi vì, tâm của hẳn, trong suốt tựa băng ngọc. Từ đầu đến cuối, đều là chân tâm son tỏ.

“Cái này trả lại người.” Lý Kỳ nói.

Tần Tổ có chút ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn hẳn.

“Ta chưa bao giờ muốn cùng người cắt bỏ đoạn nghĩa, thế nhưng người, lại vội vã muốn cùng tri kỷ ta đây rũ bỏ quan hệ?” Lý Kỳ cầm trong tay một đoạn áo bào, đặt vào tay Tần Tổ.

Ngay cả một chữ “trăm” kia, cũng đã quên nói.

“Tri kỷ của Hoàng thượng, là Từ Thanh Thư, không phải Tần Tổ.”

“Thanh Thư, Tần Tổ, không phải đều là một người sao? Không phải đều là người sao? Bất luận người gọi là Từ Thanh Thư, hay là Tần Tổ, tri kỷ của ta, cho tới bây giờ cũng chỉ là người mà thôi.” Lý Ký mỉm cười nói.

“Thế nhưng....”

“Đừng nói thế nhưng gì cả.” Ngón tay có chút thô ráp áp lên môi Tần Tổ, mang theo hơi ẩm thoáng qua.

“Người chỉ cần là chính người là tốt rồi.”

“Không cần phải nghĩ tới Thanh Thư, không cần phải nghĩ tới Vương Tông Viêm, cũng không cần nghĩ tới Tần gia, ai người cũng không nợ, từ giờ trở đi, người chỉ cần vì chính mình mà sống, phóng khoáng, tự do, khoái hoạt.”

Phóng khoáng, tự do, khoái hoạt. Vì chính mình mà sống.

Tần Tổ liếm mất hạnh, sau cùng vẫn là lắc đầu, chậm rãi, bi ai.

Có một số việc, không cách nào có thể quên. Có một số người, không cách nào có thể từ bỏ.

Giác mộng của hắn, hạnh phúc của hắn, lưu luyến của hắn, thậm chí cả cảm tình hắn không thể trực diện đối mặt, tất cả đều đã hủy vào năm mười sáu tuổi này. Là đúng, là sai, còn quan trọng sao?

Ai đúng? Ai sai? Chính hắn?

Vì tư thù, lại tước đoạt đi tương lai của rất nhiều người khác.

Hắn là tội nhân.

Tội ác tày trời, không thể tha thứ.

Vương gia sụp đổ, bè phái tán loạn.

Tân hoàng đăng cơ, dựa vào đó thuận đà triệt để quét sạch triều chính.

Tần Tổ chỉ thản nhiên nghe, thản nhiên nhìn, thật giống như chưa bao giờ để ý.

Phủ Vương gia trước đây, giờ đã thành nơi ở của thường dân.

Thị phi thành bại quay đầu đã khoảng không..

Vinh hoa phú quý, thật là thứ diêm lệ mà mỏng manh.

Cũng như tương tình.

Phương xa truyền đến tin chiến thắng, Lệ Thâm tướng quân chỉ huy các dũng sĩ nơi biên cương hăm hở chống lại Liêu quân, thu hồi Bắc Lâm Khẩu.

Hết thấy tựa hồ cũng rất tốt đẹp.

Tần Tổ ngồi bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

Ngoài trời đang đổ mưa, từng giọt trong vắt tí tách nhỏ xuống từ mái hiên.

Khi trời mưa, người cũng sẽ rất an tĩnh. Mưa cuối xuân, mang theo một chút hơi tàn, tịch mịch mà thanh lãnh. Mưa bụi nhỏ li ti thuận gió bay vào, phất vào mặt Tần Tổ, lạnh lạnh.

“Chú ý kéo bệnh.” Lý Ký không biết từ lúc nào đã đứng phía sau hắn nói.

Tần Tổ đứng dậy muốn hành lễ, lại bị Lý Ký ngăn lại.

“Lúc không có người, mấy lễ nghi phiền phức này liền miễn đi, thật mệt người thôi.”

“Lẽ không thể bỏ.” Tần Tổ nói nhẹ.

“Đối với tri kỷ của mình, cần quân thân chi lễ sao?” Lý Ký cười hỏi lại.

Khi nào thì bắt đầu, hắn đã không còn tự xưng trẫm. Tần Tổ nghĩ không ra.

“Về việc Vương gia, liên lụy vẫn còn nhiều, hiện tại trong khoảng thời gian ngắn thật đúng là tra không hết.” Lý Ký ngồi xuống cạnh Tần Tổ, tự mình rót trà nói.

Lúc này, chính là thời cơ tốt để bài trừ đối lập, trọng chính triều chính. Tần Tổ nghĩ.

“Người cảm thấy, Vương Tông Viêm là hạng người gì?” Lý Ký đột nhiên hỏi.

“Ta không hiểu y.” Tần Tổ nhắm mắt lại, mệt mỏi nói. “Cho tới bây giờ cũng chưa từng hiểu.”

“Thế nhân nói y âm hiểm độc ác, ý thế hiếp người, giết hại trung lương, đủ loại chuyện xấu, nhất định sẽ bị đầy xuống mười tám tầng địa ngục.” Tần Tổ dừng một chút, nói tiếp, “Mới đầu, ta cũng nghĩ như vậy.”

Thế nhưng, ngày đó dưới trời chiều, bọn họ đối ẩm, nghe được Vương Tông Viêm một phen cảm khái, hẳn mới cảm thấy, chính mình căn bản chưa từng nhìn thấu y.

...[Nếu Thái tử có thể bình định Liêu quốc, ta đây không tranh cũng được.]

...[Thanh Thư a Thanh Thư, ta chỉ muốn dùng cách của mình làm chút gì đó. Không phải là lừa đời lấy tiếng, không phải là dùng tiền mua danh, chỉ là muốn, thật có thể làm chút gì đó cho thiên hạ, người hiểu không?]

Ta không hiểu, không muốn hiểu....

“Y a, có lẽ là đã dùng sai cách.” Tần Tổ nhẹ nói.

Dùng thủ đoạn quyết tuyệt như vậy, bá đạo, tự cao như vậy, làm cho chính y lâm vào thế cô lập. Những kẻ phụ thuộc vào y đều sợ hãi quyền thế của y, sợ hãi khí thái của y, nhưng không ai cùng y chung lý tưởng.

...Bình Liêu.

...[Trung lương, cái gì gọi là trung lương? Phần nhiều chỉ là hạng lừa đời, lấy tiền mua danh. Thanh lưu, cái gì gọi là thanh lưu, chẳng qua là kẻ không biết cách làm người còn tự cho mình thanh cao. Không biết giải nổi khổ nỗi của dân, sa vào quan trường chìm nổi, đến cuối cùng, lưu lại chỉ là hạng như vậy. Cây già lên mặt, giết! Già vờ thông thái, giết! Ngu trung ngu tín, giết! Đây cũng là ‘Giết hại trung lương’ của ta. Ha ha a.]

...[Thế nhân không hiểu chính là không hiểu a, ta không cần bọn họ hiểu.]

Y nói thực kiên quyết, nhưng vẫn là tịch mịch.

Đi trên con đường tăm tối không người thấu hiểu, quanh thân là ánh mắt xem thường của nhân thế, chấp nhất theo đuổi phương thức cứu quốc của mình, chính là chú định một đời cô độc.

22. Chương 22: Bích Họa Nơi Mật Thất

Người kia, chưa từng được thế nhân thấu hiểu.

“Vương Tông Viêm, y là người ta thật sự bội phục, một tên tiểu nhân lại hùng tâm tráng chí, lòng mang thiên hạ.” Tần Tổ buồn buồn nói.

Dù cho, một phần cá tính thiếu sót của y khiến y khó có thể thành công.

Y tùy hứng, y tự phụ, y cuồng ngạo vô phép, chuyện tốt đã làm không ít, nhưng cuối cùng đều không được người nhớ kỹ, bởi vì y chưa từng nói ra. Chuyện xấu làm không nhiều, lại bị người đời nhất nhất nhớ kỹ, bởi vì y chưa từng vì mình giải thích.

Y chủ trương khơi thông Đại Vận Hà, lại bị mắng là bất chúc Tiêu vương tiền triều hao tài khổ dân.

Y chủ trương trùng tu Trường Thành, lại bị khiển trách vì hơn ba ngàn dặm mồ hôi và máu chảy thành sông.

Cải cách tư pháp, vẫn là y chủ trương, lại bị đám thanh lưu đảng quan chỉ trích là không tôn tổ chế.

Những năm cuối thời tiên hoàng, y chủ trương quét sạch triều đình, chém giết mấy vị khai quốc nguyên lão, càng thêm tiếng xấu.

Có thể cho tới tận bây giờ y chưa từng để tâm. Tiếng xấu cũng được, khinh thường cũng được, y làm, lại thật sự là chuyện tốt. Mặc dù, chưa từng có ngợi khen, chưa từng có công lao.

“Y là đối thủ đáng giá ta khâm phục.” Lý Ký thở dài nói, “Cứ như vậy chém y, ta còn thật sự do dự, từ nay về sau chỉ sợ thật đúng là tìm không được một ai như vậy...”

“Học thức sâu rộng như thế, hùng tâm tráng chí như thế, cũng là....không hiểu thói đời, phương pháp ngốc nghếch như thế.” Lý Ký cười cười, nói, “Nếu y kiên nhẫn thêm một chút, khôn khéo một chút, nhẫn nhịn một chút, kể công một chút, có lẽ sẽ không đến mức rơi vào cảnh hiện tại. Trên dưới triều đình lại không ai đứng ra vì y cầu tình, ha ha.”

Tần Tổ còn nhớ rõ, ngày đó Vương Tông Viêm dựa vào bờ vai hắn, rầu rĩ nói cho hắn biết, y thua, thua bởi Lý Ký. Còn nói, quả nhiên vẫn đấu không lại hắn.

Xem ra, Lý Ký biết cách làm người hơn y.

Tâm cơ thâm trầm, lòng dạ sâu hiểm, thủ đoạn, cũng càng cao minh.

Người như vậy, thật sự không nên cùng hắn thâm giao. Tần Tổ rủ mi. Lý Ký đã không phải là người buồn chán cùng hắn nâng chén đối ẩm tại Duyệt Lai lâu khi đó. Hắn là hoàng đế Đại Nghiệp, cửu ngũ chí tôn, thân mang trọng trách.

Mà mình, chẳng qua cũng chỉ là....tri kỷ khi hắn phiền chán mà thôi.

Thấy Tần Tổ thật lâu không nói gì, Lý Ký còn nói: “Không ngờ, người cũng hiểu y rõ đến như vậy.”

“Ta chưa từng gặp một ai như y. Ta đến cuối cùng, mới hiểu được.” Thanh âm của hắn rất thấp, mang theo vài phần lạc mịch khó tả, cùng với....Đau lòng.

“Người yêu hắn?” Lý Ký đột nhiên hỏi.

Tần Tổ mạnh ngắc đầu, chợt cười khổ, cúi đầu xuống.

“Đến hôm nay, nói những lời này lại có ích gì.” Tần Tổ nhìn lá trà trong chén, khẽ nói.

Bọn họ đã không thể quay lại. Một người tại thiên lao, một người tại thâm cung. Còn có gì để nói.

“Có thể y, thật sự rất yêu người.” Lý Ký nói.

“Ta biết, Bởi vì yêu, cho nên ta mới hồ thẹn.” Thương tổn người yêu mình, là một chuyện rất đau lòng. Hắn một mực không dám nghĩ bộ dáng y bây giờ ra sao. Đã từng là quốc cửu gia quyền thế vô hạn, hôm nay lại là kẻ tù tội, y như thế nào chịu được cách biệt một trời một vực như vậy.

“Ta cho người nhìn một thứ.” Lý Ký nói, gọi thị nữ mang tới thứ gì đó.

Một thứ, Tần Tổ rất quen thuộc.

Bức họa của hắn.

Người trong bức họa cầm sách đọc, vẽ mặt chuyên chú. Sau lưng là hoa đào nở rộ thắm sắc, tô điểm thêm nét thanh lệ xuất trần của người trong tranh.

“Cái này, vẫn luôn treo trong mật thất, người thấy qua đi.” Lý Ký mở bức họa, hỏi.

Tần Tổ gật gật đầu.

“Chính là, tranh này...” Lý Ký nói, đảo lộn bức tranh.

Mặt sau, còn có hai câu thơ:

...[Thủ thứ hoa từng lẫn hồi cố

Bán duyên tu đạo bán duyên quân.]

Tần tổ ngơ ngác nhìn, sau đó, trầm mặc.

Phân phát cơ thiếp trong phủ, cũng là như thế sao.

Tầng kinh thương hải nan vi thủy.

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân.*

Tần Tổ ta có đức hạnh gì mà đáng giá người như thế....

“Ta nợ y, kiếp sau trả lại a.” Khóe môi Tần Tổ run run, cười khổ.

Hắn nợ y một mảnh chân tình..

“Thôi, không đề cập tới những chuyện đó. Ngày mai dẫn người ra ngoài giải sầu đi.” Lý Ký thu hồi bức họa, giao cho thị nữ nói.

“Hoàng thượng công vụ bề bộn, Tần Tổ không dám quấy rầy.”

“Đừng gọi ta Hoàng thượng, gọi ta Lý Ký là được rồi.”

“Hoàng thượng tục danh, há Tần Tổ có thể gọi.” Tần Tổ lãnh đạm nói.

“Tần Tổ.” Lý Ký hơi chau mày, thở dài, “Thôi, người thích như thế nào thì gọi thế vậy.”

“...”

“Chiều mai nhân tiện dẫn người đi xem trùng tu Tần gia cổ trạch?” Lý Ký nói. (cổ trạch: nhà cũ)

“Cổ trạch?” Tần Tổ mở to mắt.

“Ân, trầm....Ta phái người trùng tu một chút, từ nay về sau người có thể tùy thời về đó ở.”

“Tạ Hoàng thượng ân điển.” Tần Tổ chân thành mỉm cười.

Không nghĩ tới sinh thời còn có thể về nhà....Dù cho....Thân nhân cũng đã mất, ít nhất cũng có thể nhìn lại một lần.

“Còn có, ta thấy khí sắc người không được tốt, hay để cho ngự y xem một chút a.”

“Không có việc gì, chút bệnh vụn vặt mà thôi.” Tần Tổ khước từ.

“Bệnh nặng đều là từ bệnh nhỏ mà ra, hôm nay nhất định phải để ngự y nhìn xem.” Lý Ký kiên trì nói.

Tần Tổ thấy không thể khước từ, đành gật gật đầu.

Đến chẩn bệnh là lão ngự y, bộ dạng rất nghiêm túc.

Tần Tổ tại ánh mắt Lý Ký nhìn chăm chăm ngoan ngoãn vươn tay. Ông tay áo vén lên, lộ ra cổ tay thon gầy trắng nõn, còn nhìn thấy được cả mạch máu xanh xanh dưới da.

Lý Ký ở một bên nhìn, trong đầu nhin không được hiện ra một câu: Hạo oản ngưng sương tuyết. (à tay em trắng như ngưng sương tuyết =]] sắc lang=]]))

Sau đó lại lắc đầu, vứt bỏ ý nghĩ xấu xa trong đầu.

Lão ngự y hành y cũng hơn nửa đời người, vừa nhìn đã biết. Lại phát hiện hoàng đế đang dùng ánh mắt ‘thèm thuồng’ nhìn cổ tay vị công tử này, lại nhìn nhìn lại gương mặt công tử, long chương phượng tư, tuần dật vô cùng, lập tức ngộ ra.

Kỳ quái, không có nghe nói hoàng thượng yêu thích nam sắc a, trong nội cung cũng có mấy nam sủng, nhưng không hề được sủng ái....Hay là, hoàng thượng đổi khẩu vị? [tác giả: Lão ngự y bề ngoài nghiêm túc đứng đắn, nội tâm nhiệt liệt dâng trào....Cười]

“Công tử có hay không sáng sớm dễ mệt mỏi, thường xuyên rét run, ăn ít mỗi mệt?” Lão ngự y nghiêm trang hỏi.

Tần Tổ gật gật đầu.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, công tử đây là thể hàn, khí huyết hao tổn. Không có gì đáng ngại, chỉ cần đúng hạn uống thuốc, nghỉ ngơi thật tốt, có điều...” Lão ngự y dừng một chút, liếc nhìn Tần Tổ, lại nhìn hoàng đế, khẽ cắn môi nói, “Mặt khác, công tử thể nhược, kính xin hoàng thượng nhiều hơn tiết chế.”

.....

Mặt Tần Tổ đỏ bừng, lập tức cúi đầu. Lý Ký vội ho nhẹ một tiếng, “Ái khanh khai đơn thuốc đi thôi, trẫm đã biết.”

Đợi ngự y đi, trong phòng xấu hổ trầm mặc xuống.

Thật lâu, Lý Ký đột nhiên nói một câu: “Cái tên Vương tông viêm kia thật đúng là không hiểu thương hương tiếc ngọc.”

Tần tổ càng xấu hổ, đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Được rồi, không đùa người, người sớm nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai bắt đầu phải mỗi ngày uống thuốc.” Lý Ký nói.

Tần Tổ cúi thấp đầu gật gật, càng gật càng thấp.

Cầm đột ngột bị nâng lên, đối diện gương mặt anh tuấn của Lý Ký.

“Tần Tổ. Người, người không cần suy nghĩ quá nhiều, ta cũng không có, ách, ý tứ gì khác.”

Tần Tổ không rõ cho nên ân một tiếng, kỳ thật, hắn không có hiểu.

Kỳ thật Lý Ký cũng không biết mình đang nói cái gì, nói năng lộn xộn, không đầu không đuôi.

Thất vọng buông tay ra, nói: “Được rồi, người sớm nghỉ ngơi đi, chiều mai dẫn người xuất cung.”

Nói xong, cứ thế mà đi.

Tần Tổ dụi dụi mắt. Nếu hắn không nhìn lầm, hoàng đế đại nhân, đi ra tựa hồ....Có điểm chật vật a. Như là hoảng hốt chạy đi?

Tần Tổ lắc lắc đầu, vứt bỏ ý nghĩ miên man trong đầu.

Sớm chút nghỉ ngơi thôi, ngày mai còn phải đi nhìn Tần gia cổ trạch.

* – Đây là bài thơ Lý tư (tác giả Nguyên Chấn – một nhà thơ nổi tiếng thời Đường)

Xa nhớ (Người dịch: Điệp luyện hoa)

Tằng kinh thương hải nan vi thủy,

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân.

Thủ thứ hoa tùng lân hồi cố,

Bán duyên tu đạo, bán duyên quân.

Từng qua biển lớn, không gì nước,

Chưa đến Vu Sơn, chẳng biết mây.

Lần lửa khóm hoa lười để ý,

Nửa duyên tu đạo, nửa nàng đây!

Ta chỉ edit một bài viết trên một blog nói về bài thơ này và điển cố của nó, còn lại ai thích thì có thể tìm hiểu thêm.

Nghĩa gốc của bài thơ là: Từng đi qua biển cả bao la hùng vĩ thì sao còn có thể rung động trước hồ nước bé nhỏ. Từng nhìn qua mây mù trên đỉnh Vu Sơn (là một trong hai ngọn núi đẹp bên đầm Vân Mộng – tỉnh Hồ Bắc) sao còn có thể rung động trước đám mây tầm thường kia. Hôm nay đi qua trăm hoa khoe sắc thắm, lại chưa từng quay đầu ngoảnh nhìn lấy một lần, một phần vì dốc lòng tĩnh tu, một phần vì nhớ thương người.

Kỳ thật thủ thi trên còn có thêm tầng tầng hàm ý, sau đây là điển cố về bài thơ, tư liệu được lấy từ internet, hy vọng người đọc có thể hiểu rõ.

“Tầng kinh thương hải nan vi thủy

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân.”

Thật lâu trước đây, dưới chân đỉnh Vu Sơn có một thôn trang nhỏ, người nơi đó đều là người thiện lương, cần cù, chăm chỉ cày cấy. Chuyện xưa lưu truyền được khởi nguồn từ một vị thư sinh tên là Phù Vân.

Khi đó, thôn trang chưa từng có ai được đề danh bằng vàng, vì thế mọi người trong thôn gửi gắm tất cả hy vọng vào Phù Vân, mong chàng có thể làm cho thôn trang được vẻ vang.

Nếu như chàng có thể đề danh bằng vàng, liền có thể cưới một trong hai chị em Thu Thủy và Thương Hải – con gái của thôn trưởng về làm vợ.

Thu Thủy hoạt bát, hồn nhiên.

Thương Hải dịu dàng, điềm đạm.

Thế nhưng, trong lòng Phù Vân sớm đã lựa chọn một người: một Thu Thủy đa sầu đa cảm, ngây thơ, thuần khiết. Chàng quyết tâm vì nàng thi đỗ Trạng Nguyên, đem vinh quang cùng hạnh phúc dâng tặng người chàng yêu nhất. Vì thế liền cùng Thu Thủy hẹn ước một năm sau sẽ quay về cưới nàng làm vợ.

Mà Thương Hải lại cũng như Thu Thủy, đem chân tình dành hết cho một Phù Vân văn võ song toàn, chính trực nghĩa khí. Phù Vân lại không muốn làm tổn thương Thương Hải, mới dự định đợi đến khi áo gấm vinh quy sẽ nói thẳng với nàng một lần.

Chớp mắt đã tới kỳ Thu khảo, người trong thôn đều đến tiễn Phù Vân lên đường, trong đó đương nhiên có cả Thu Thủy và Thương Hải. Hai nàng lặng lẽ nhìn bóng hình người thương dần khuất trong biển sương sớm.

....

Thời gian thấm thoát thoi đưa, nửa năm đã trôi qua, chàng không phụ kỳ vọng của mọi người, đề danh bằng vàng, chiêu cáo thiên hạ.

Dưới Kim Loan đại điện diện mặt thánh, đối diện đủ loại bá quan văn võ, Phù Vân đàm tiếu phong sinh, triển lộ một thân tài hoa vượt lên bách quan, không những giành được Thánh thượng tán thưởng, còn được ái nữ của hoàng đế – Bách Hoa công chúa thăm hứa phương tâm.

Hoàng thượng thuận tình liền tứ hôn cho Bách Hoa công chúa cùng Phù Vân. Đối mặt với tứ hôn đột ngột xảy ra, trong lòng Phù Vân hiểu rõ: không tiếp, chỉ sợ sẽ liên lụy đến người nhà; tiếp, lại thực có lỗi với Thu Thủy, với tình cảm sâu nặng mà nàng dành cho chàng.

Nhưng, sau khi suy xét cẩn thận, Phù Vân đối Hoàng thượng thỉnh cầu: vì thân xa cách quê nhà đã lâu, nhớ thương phụ lão gia hương, hơn nữa muốn bái tế phụ mẫu, tu chỉnh phần mộ tổ tiên, thỉnh Hoàng thượng thành toàn.

Hoàng thượng đồng ý, còn cho Tam công chúa Bách Hoa cùng đi, ngày kế khởi hành.

Do Phù Vân tại Kim Loan điện biểu hiện vượt trội, tuy được Hoàng thượng tán thưởng, nhưng cũng rước lấy sự đố kỵ của bách quan, vì thế trên đường hồi hương thường gặp trở ngại, lộ trình sáu tháng phải mất hơn nửa năm mới có thể hoàn thành.

Nhưng đến lúc về được quê nhà.

Đội chàng chỉ có mình Thương Hải.

Sau mới biết, nửa năm trước Thu Thủy mắc phải quái bệnh, uất ức mà chết. (đời sau gọi là bệnh tương tư.)

Trước khi qua đời nàng nói lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng trong cuộc đời thỉnh cầu, đưa nàng an táng tại Vị Danh cốc—nơi Phù Vân nhất định phải đi qua khi lên kinh.

Nàng mong ước có thể tận mắt nhìn thấy người yêu thuận lợi trở về.

Nghe xong, Phù Vân không nói lời nào, một mình đi tới nơi hồi nhỏ ba người vẫn thường tới, giờ đã là mộ phần người chàng thương yêu.

Vị Danh cốc.

Tại đó chàng gặp lại Thương Hải.

Nhìn Thương Hải gầy yếu xanh xao, Phù Vân chỉ nói một câu: Tăng kinh thương hải nan vi thủy..

Lưu lại Thương Hải cùng Bách Hoa công chúa...

Phù Vân nhẹ nhàng đi tới bên mộ Thu Thủy.

Đương mọi người phát hiện ra, Phù Vân đã yên lặng biến mất như mây tan giữa trời.

Tại nơi chàng chết mọc lên một loài cây dây leo kỳ lạ. Để tưởng nhớ chân tình thuần khiết ấy, người ta đặt cho nó cái tên – tương tư..

.....

Thương Hải không chịu nổi đau đớn, cùng đêm nhảy vực tự vẫn, hóa thành biển mây bao phủ quanh Vu Sơn.

Chứng kiến kết cục đau buồn ấy, Bách Hoa công chúa cũng ôm bệnh hồi cung.

Trước khi lâm chung, nàng nói với phụ hoàng: Tuy nàng đi trước phụ vương, nhưng nàng thật hạnh phúc, vì nàng cuối cùng đã hiểu, thứ quan trọng nhất trên thế gian là cái gì. Đó chính là tình yêu....

Hơn nữa nàng cũng đã hiểu, thứ quý giá nhất trên thế gian không phải là những thứ mình không có được hay đã mất đi...

...mà là những gì hiện có trong tay....

Hoàng thượng cảm động trước phần chân tình đã vùi chôn ấy, ban thưởng Vị Danh cốc đổi thành Tương Tư cốc.

Hy vọng thiên hạ hữu tình cuối cùng sẽ có được hạnh phúc.

....Tăng kinh thương hải nan vi thủy

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân.....

23. Chương 23: Tàn Gia Cố Trạch

“Ngô....” Tàn Tổ khẽ nói một tiếng, bị ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ thức tỉnh.

Chống tay ngồi dậy, ngáp một cái, vẫn có chút mệt mỏi.

“Vào đi.” Tàn Tổ đối tỳ nữ chờ ngoài cửa nói.

Cửa đẩy ra, không ngờ lại là khuôn mặt vô cùng quen thuộc.

“Di Nhi?” Tàn Tổ kinh ngạc nhìn nàng.

“Công tử.” Di Nhi rơi lệ đầy mặt nhìn hắn, vừa mở miệng đã muốn khóc.

“A, Di Nhi, không khóc, không khóc, ngoan.” Tần Tổ sợ nhất là nữ hài khóc, vội vàng an ủi.

“Ồ ô, công tử, Di Nhi còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại người.” Di Nhi còng lau nước mắt thì lại rơi lệ càng nhiều.

“.....Di Nhi....Người có oán ta....” Tần Tổ nhỏ giọng hỏi.

Là hấn tổ cáo Vương Tông Viêm, khiến y hạ ngục, Vương gia bị tru di tam tộc, cũng khiến cho những tỳ nữ hạ nhân đáng thương như nàng bị sung nô tịch, từ quan gia quản lý.

“Di Nhi biết công tử có nỗi khổ tâm, không oán công tử.” Di Nhi lau lau nước mắt nói, “Hoàng thượng còn phái Di Nhi đến tiếp tục hầu hạ ngài, Di Nhi đã thật vui sướng.”

Tần Tổ cười cười, vỗ vỗ đầu Di Nhi, nói: “Giúp ta thay y phục a, giờ đã là giờ nào.”

“Giờ Tỵ một khắc.” (9h30) Di Nhi một bên trả lời một bên thuận thực giúp Tần Tổ thay y phục.

Trề thế sao, xem ra hấn đã thành thói quen dậy muộn.

Dùng ít đồ ăn sáng, tại ngoài phòng dạo quanh một vòng, lại quay về phòng, nhìn nhìn sách trên giá, tất cả lại đều là sử thư.

Hấn kỳ thật tuyệt không thích đọc sử, khi còn bé phụ thân luôn bắt hấn xem, kết quả ngược lại khiến hấn đối sử thư chán ghét, tại Vương phủ chỉ là thuận miệng nói nói, không ngờ...Lý Ký thậm chí ngay cả cái này cũng điều tra.

Đáng tiếc....Hấn chán ghét đọc sử.

“Công tử làm sao vậy?” Di Nhi đi theo sau hấn, thấy hấn đối giá sách thờ dài, hỏi.

“Tìm không thấy thứ thích xem.” Tần Tổ hạ mi, đạm nói.

“Công tử không phải thích đọc sử sao? Di Nhi trước kia thường thấy công tử lấy sử thư ra đọc a.” Di Nhi nghiêng đầu hỏi.

“Không....Kỳ thực ta không thích. Ta thích đọc thơ, cũng thích đọc chút ít truyền kỳ, còn có thần thoại dân gian.” Tần Tổ nói. Dù sao, chính là không thích những thứ chính kinh kia.

Di nhân a một tiếng, gật gật đầu.

Liếc qua thư án (=bàn học), Tần Tổ đột nhiên nói: “Di Nhi, ta vẽ cho người một bức có được không?”

“A, không cần không cần.” Di Nhi vội vàng khoát khoát tay, “Công tử sao có thể vẽ tranh cho hạ nhân.”

Tần Tổ vừa muốn nói cái gì, chỉ nghe thấy thanh âm Lý Ký từ phía cửa truyền vào:

“Đã muốn vẽ tranh, không bằng vẽ cho trăm một bức?”

Tần Tổ cầm bút mỉm cười: “Vậy phải phiền Hoàng thượng ngồi trong này mấy canh giờ.”

“Nào có đáng gì? Bất quá để hôm khác, giờ không còn sớm, nên dùng ngọc thiện rồi xuất cung thôi.” Lý Ký đi nhanh vào phòng, mỉm cười nhìn Tần Tổ nói.

Tần Tổ chỉ cười không nói.

“Người vẽ tranh cho ta, ta cũng muốn tặng chút gì cho người. Chờ thời tiết ấm hơn, bạch liên hoa ở Thanh Trạch hồ nở rộ, ta dẫn người đi thưởng ngoạn, như thế nào?”

Tần Tổ gật gật đầu, đồng ý.

Kết quả, ngọc thiện là Lý Ký ở lại đây cùng Tần Tổ dùng bữa.

Món ăn thực rất tinh xảo, có điều trước đó Tần Tổ mới dùng điểm tâm, không có khẩu vị, chỉ là nếm chút hương vị.

“Nuôi con mèo đều ăn nhiều hơn người.” Lý Ký nhìn Tần Tổ còn thừa hơn phân nửa chén cơm, nói.

Tần Tổ cười cười, cũng không nói gì.

“Thôi, lấy được uống.” Lý Ký sai thị nữ bưng tới một chén được đen sì, mặt Tần Tổ lập tức đen hơn nữa. Nguyên nhân hẳn không muốn gặp đại phu, cũng bởi vì hắn sợ uống thuốc....

“Mỗi ngày hai chén, một giọt cũng không được bỏ sót.” Lý Ký tự tiểu phi tiểu nhìn sắc mặt Tần Tổ nói.

Nửa mặt còn lại của Tần Tổ cũng đen nốt theo....Hai chén...Không được phép chữa lại....

“Ta có thể không uống không?” Tần Tổ nhụt nhụt cầm chiếc đĩa quấy quấy được nước, ‘điềm đạm đáng yêu’ mở to một đôi mắt hạnh hỏi.

Trung được tẩn mát ra hương vị ‘tiêu hồn’, tựa hồ đang cười nhạo người nào đó đáng thương. (trung được: thuốc bắc.)

“Người cứ nói đi?” Hoàng đế trẻ tuổi cười đến thực thiện lương, hỏi lại.

Tần Tổ hết hy vọng, bưng chén lên, vẻ mặt trắng liệt uống một hơi cạn sạch. Được nước màu nâu chảy dọc theo cằm hắn rơi xuống bạch y.

“Hô....uống xong...” Tần Tổ hữu khí vô lực nói.

Cầm khăn sạch sẽ thấm bên khóe môi hắn, lau sạch được nước còn sót lại.

“Ách.....Đa tạ.” Tần Tổ ngẩn người nói.

Lý Ký thần sắc thản nhiên, tựa như thường xuyên làm như vậy, rất bình tĩnh mà thu tay về, nói: “Chúng ta đây đi thôi.”

Tần Tổ cùng Lý Ký sóng vai ngồi trong xe ngựa. Lý Ký cải trang vi hành, vận phục một vẻ phú gia công tử, Tần Tổ vụng trộm đánh giá, vẫn là huyền sắc hoàng bào hợp với khí chất của hắn hơn nhiều, bất quá...Như vậy cũng không tồi, thêm vài phần bình dị gần gũi.

“Trước đi Tần gia cố trạch đi.” Lý Ký nói.

Tần Tổ gật gật đầu, nhìn ngoài cửa xe.

Cố trạch a....Là nhà của hắn a.

Ngày đó quay về đế đô, mưa rơi lác đác. Hắn đứng trước Tần gia, cô đơn đau buồn.

Sau trận hỏa hoạn, Tần gia chỉ còn là một mảnh hoang tàn....

Tần gia, đã mất.

Một gia tộc xuống dốc, vốn cũng không có bao nhiêu người nhớ rõ. Hiện tại càng bị bao phủ hoàn toàn dưới lớp tro bụi.

Xe ngựa chậm chậm tiến về phía trước, Tần Tổ trầm mặc, Lý Ký cũng trầm mặc.

“Còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không?” Lý Ký đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên.” Tần Tổ quay đầu lại, hạ mi nói.

“Hôm ấy vội vã bước đi, còn tưởng rằng không có khả năng gặp lại người.” Lý Ký chậm rãi nói, “Khi đó Vương Tông Viêm đang nơi nơi phái người truy sát ta, nếu rời thuyền muộn một bước chỉ e là thật sự không thể quay trở lại Trường An.”

Tần Tổ hơi nâng mắt, vậy hắn lúc ấy còn có tâm tư hỏi tên hắn?

Thị vệ thúc giục hắn, hắn còn khí định thần nhàn nói tạm biệt, sau mới rời đi.

Thật không thể không nói người này....lâm nguy bất loạn.

“Về sau tại Trường An gặp người, nhưng người lại vội bỏ đi, chưa nói vài câu đã đi như vậy, ta còn tưởng rằng là lần trước đắc tội người.” Lý Ký sờ sờ mũi nói.

Tần Tổ miễn cưỡng cười cười, khi đó hắn còn đang ở Túy Xuân lâu, chính mình cũng đang mơ mơ hồ hồ, đâu còn tâm tư ứng phó người xa lạ.

“Lại về sau, gặp được người, người hỏi ta muốn hay không cùng đi, ta thật sự vô cùng cao hứng.” Lý Ký nói, rất có vài phần bộ dáng thụ sủng nhược kinh.

Tần Tổ mỉm cười: “Kỳ thật, lúc ấy là bị người chọc cho phì cười.”

“A?”

“Nhìn gương mặt lạnh lùng của người lại nói ‘Đây là duyên phận a’, ta thật sự nhịn không được bật cười.” Tần Tổ hồi tưởng lại khi đó, cười đến sáng lạng.

Lý Ký tựa hồ nhìn đến ngây người, ngẩn ra, cũng cười khan hai tiếng.

“Về sau mời người đi ăn chè vừng, người lại như ăn được cái gì sơn trân hải vị, giờ mới hiểu, nguyên lai là chưa từng nếm qua món ăn bình dân.”

Lý Ký cười cười: “Nếu không hôm nay chúng ta một đường đi nếm thử đi?”

Tần Tổ khiêu mi nói: “Hảo.”

Xuống xe, đến Tần gia.

Vừa mới bắt đầu trùng tu, xem ra đến lúc hoàn công còn phải thêm một thời gian nữa.

Kỳ thực, sửa hay không sửa cũng không khác gì....Mọi người đều đã mất, tu sửa tốt đến đâu, cũng chỉ là phòng không nhà trống.

Trong tổ miếu cung phụng, là liệt tổ liệt tông Tần gia, còn có bài vị của phụ mẫu huynh muội.

Tần Tổ quỳ gối trước linh vị, cúi đầu.

“Cha nương, ca ca, muội muội, liệt tổ liệt tông Tần gia, Tần gia trầm oan giải tội, đại thù được báo....” Thanh âm Tần Tổ dần thấp xuống.

Đợi người kia đi rồi, ta cũng sẽ đến gặp các người.

Ta thực xin lỗi quá nhiều người .

Còn có chính ta, bất luận là lý do gì, con cháu Tần gia dĩ sắc thị nhân, đắm mình, cuối cùng vẫn khiến các người hổ thẹn, phụ cha nương ân cần dạy bảo, phụ kỳ vọng của các người.

Tội nghiệt như vậy, chết, cũng phải xuống địa ngục.

Cung kính dập đầu ba lần, Tần Tổ đứng dậy, đối Lý Ký nói: “Chúng ta đi thôi.”

Nghĩ thông suốt rồi, cái gì cũng không còn quan trọng nữa. Hiện tại, nên quý trọng hạnh phúc cuối cùng này a.

24. Chương 24: Trở Lại Chốn Cũ

“Đáng tiếc không phải mừng một, mười lăm, bằng không còn có thể dạo hội chùa ở Tương Quốc tự.” Lý Ký mở chiết phiến (quạt), nhất phất quý công tử du ngoạn.

Tần Tổ cười cười nói: “Mặc dù không có, Trường An cũng đã đủ náo nhiệt, có cái hội chùa a, ta cũng không dám ra ngoài cửa, không muốn bị giẫm chết.”

Lý Ký cười ha ha, thu lại chiết phiến: “Chúng ta da dày thịt béo, chỉ sợ giẫm không chết.”

“Ai dám giẫm người a.”

Đồng người qua lại, Tần Tổ bị xô đẩy, thiếu chút nữa té ngã.

“Không sao chứ?” Lý Ký lập tức giữ chặt hần, hỏi.

“Không có việc gì.” Tần tổ cúi đầu nhìn nhìn, “Hình như có việc.”

“Ta hình như, giẫm lên người.” Tần tổ lẩm bẩm nói.

Lập tức hai người đều nở nụ cười.

“Lần này đến lượt ta mời người ăn.” Lý Kỳ thấy phở quả vật ở đầu tây, đối Tần Tổ nói.

Không ngờ hắn còn nhớ rõ như vậy, Tần Tổ nghĩ. Lần kia hắn cùng Lý Kỳ ăn chè vừng, trên người Lý Kỳ chỉ có ngân phiếu không có bạc vụn, cuối cùng vẫn là Tần Tổ mời hắn.

“Hảo, hy vọng lần này người có thể mang đủ bạc vụn.”

Vì vậy, bởi vì rất đông khách, hai người như trước rất không có hình tượng ngồi xổm bên đường ăn cái này. Lý Kỳ cũng không cảm thấy có vấn đề gì, dù sao không có người biết hắn. Tần Tổ lại càng không thấy có vấn đề gì, dù sao cũng không phải lần đầu tiên. Chỉ có một đám ám vệ là sâu não không thôi: Hoàng thượng, hình tượng, hình tượng của ngài a, không thể vì để Tần công tử vui vẻ mà cứ như vậy tự hủy hình tượng a, vạn nhất bị ai đó biết thân phận nhìn thấy được thì phải xử lý làm sao a a a a....

“Vẫn thơm như vậy a, tiếc là thật sự ăn không vô.” Lý Kỳ buồn bực nói.

“Không nên dùng ngọc thiện, thất sách.” Tần Tổ cũng buồn bực nói.(thất sách: tính sai)

“Hôm nay chỉ sợ là muốn cũng không ăn nổi.” Lý Kỳ lấy khăn lau lau miệng nói.

“Ai.”

Lão bá bán chè vừng còn cố ý nhìn hai người thật lâu, không biết công tử nhà ai a, lại cứ như vậy ngồi xổm bên đường ăn chè vừng....Còn đối một phở quả vật thêm thường ba thước...Thật sự là...Thế đạo thay đổi a...

Lão bản đáng thương còn không biết hoàng đế chí tôn đã tới nơi này ăn hai lần, nếu không thật sự sẽ kích động muốn chết.

Một đường đi, vừa đi vừa nhìn, hoàng đế bệ hạ tựa hồ đối với mấy món đồ chơi dân gian nho nhỏ rất là hứng thú, nếu không bận tâm hình tượng của mình, có lẽ sẽ mua không ít.

“Đây là cái gì?” Lý Kỳ chỉ vào vài món trên quầy hàng rong hỏi.

“Cái này a, diện nhân a.” Tần Tổ đáp. (diện nhân: mặt nạ, giống mấy cái mặt nạ Tôn Ngộ Không...linh tinh mình thường đeo lúc Trung thu ấy)

Lý Kỳ tựa hồ chưa từng thấy qua, có chút tò mò, nhưng vẫn là nhịn xuống.

“Vật này chúng ta khi còn bé đều chơi.” Tần tổ cười cười nói.

“Nga.” Lý Kỳ nhất định là không có chơi đùa, tuổi thơ của hoàng đế đương nhiên không thể giống hài tử bình thường.

Cầm lấy, nhìn lão bá bán đồ chơi bằng đường, Lý Kỳ đứng ngây lại nhìn một lúc lâu.

“Thật giỏi a.” Lý Kỳ khen.

Tần Tổ xì một tiếng bật cười, bộ dạng này của Lý Kỳ, dễ làm hắn ảo giác như ngôi cửu ngũ chí tôn vẫn chỉ là cái hài tử. Hiếm khi thấy Lý Kỳ thành thực ổn trọng lại có lúc trẻ con như vậy.

“Người cười cái gì?” Lý Kỳ tựa hồ có điểm ngượng ngùng, trầm giọng hỏi.

“Không, không có gì.” Tần Tổ nghiêm mặt lại, nhưng khóe miệng hơi hơi nhếch lên mang theo chút ý cười vẫn tiết lộ tâm tình thực tại của hắn.

Lý Kỳ vội ho một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác tiếp tục đi.

Tần Tổ nhìn theo bóng lưng hắn, đuôi mày khóe mắt đều cong lên.

Lúc đi ngang qua Túy Xuân lâu, Tần Tổ dừng lại.

“Ta muốn đi gặp một người, người sao?” Tần Tổ hỏi Lý Kỳ.

“Ta đi cùng người, người đi gặp người, ta ngồi một lát cũng được.” Lý Kỳ nhìn bảng hiệu Túy Xuân lâu cũng đại khái đoán được là chuyện gì, lại lo lắng Tần Tổ chỉ có một mình, vì vậy liền nói thế.

“Cũng tốt.”

Vào Túc Xuân lâu, giữa ban ngày nên không có ai, Tần Tổ đối Quy công ra tiếp đón nói muốn gặp Tứ nương.

“Không ngờ còn có thể nhìn thấy công tử.” Tứ nương vừa lúc xuống lầu đứng trên bậc thang nói.

“Ta cũng không nghĩ đến, có thể còn sống gặp lại Tứ nương.” Tần Tổ mỉm cười.

“Vị công tử này là_____” Tứ nương là ai, duyệt qua vô số người, chỉ hơi liếc mắt cũng nhìn ra Lý Ký không phải quý công tử tầm thường, dù cho thu liễm khí thế trên người, nhưng vẫn không thể giấu được quý khí cùng ngạo nghễ trời sinh.

“Bằng hữu của ta, kính xin Tứ nương tìm cho hần một cô nương xinh đẹp, cùng hần uống chút rượu, chúng ta tâm sự.” Tần Tổ mỉm cười nhìn Lý Ký, nói.

Lý Ký cười cười, cũng không phản đối.

Cùng Tứ nương đến gian phòng hần đã từng ở, đóng cửa lại, Tứ nương trầm thanh nói: “Người kia, người vẫn là không nên cùng hần thâm giao thì hơn.”

Tần tổ im lặng.

“Lòng dạ quá sâu, chỉ sợ có một ngày hần lợi dụng người người còn không tự biết.” Tứ nương nói.

“Tứ nương biết rõ hần là ai sao?” Tần Tổ hỏi.

Tứ nương chỉ chỉ tay lên trên trần nhà.

“Không thể gạt được Tứ nương.” Tần Tổ khẽ cười khổ.

“Người tổ cáo lật đổ Vương gia, hiện tại lại ở trong cung, ta sao không thể dễ dàng đoán ra.” Tứ nương ngồi xuống, đạm nói.

Tần Tổ cười: “Hôm nay ta tới, là muốn cảm ơn Tứ nương.”

“Không cần, nhìn người báo được đại thù, ta cũng thật cảm thấy vui mừng.” Tứ nương nói, “Năm đó Từ Cơ cùng ta ý hợp tâm đầu, đáng tiếc lại ra đi quá sớm. Giờ thấy nàng thanh thản nhắm mắt, ta cũng thấy đủ.”

“Tần Tổ, tạ ơn Tứ nương trượng nghĩa.” Tần Tổ đứng dậy dập đầu trước Tứ nương.

“Không cần, ta nhận không nổi.” Tứ nương ngăn hần lại nói.

“Tần Tổ a Tần Tổ, nếu như người vô tâm, thì nên sớm chặt đứt quan hệ với hần a. Nếu không chỉ sợ sau này gặp lại, ta còn phải gọi người một tiếng Tổ quân.”

Tần Tổ khẽ giật mình, ngây ra.

Quân, đó là xưng hô đối với nam phi, cũng giống như đối phi tử gọi là nương nương.

Nâng mắt, nhìn con người trầm tĩnh của Tứ nương.

“Không, ta.....”

“Người như hần, được đến không bằng không chiếm được. Ở lại bên cạnh hần, người sẽ phải chịu ủy khuất.” Tứ nương thấp giọng nói.

.....[Theo ta đi a, có lẽ trong khoảng thời gian ngắn khó có thể lo cho người được chu toàn, nhưng nhất định sẽ không để người có nửa phần ủy khuất.] Nhớ lúc hần tuyệt vọng, Lý Ký đã từng nói với hần như thế.

Vương Tông Viêm có thể phân phát cơ thiếp, nhưng Lý Ký lại không thể. Cho dù hần muốn, thì Tần Tổ lại là hạng người gì? Nếu thân thể bị phô bày rõ ràng, cả triều văn võ sẽ chấp thuận sao?

Nhất định sẽ không để người có nửa phần ủy khuất.....Cuối cùng cũng chỉ là lời nói gió bay.

Nhưng như thế thì có sao, dù gì, hần cũng không có ý định sống đến khi Lý Ký thực hiện lời hứa ngày đó.

“Tần Tổ, người nên hiểu rõ.” Tứ nương vuốt ve gò má Tần Tổ, mang theo vài phần trĩu mến cùng thương tiếc.

“Nhân lúc hấn còn chưa suy nghĩ cẩn thận, cũng nhân lúc người còn chưa hãm mình xuống dưới, dứt ra đi thôi.”

Tần Tổ nhìn nàng, đôi mắt trong vắt thuần khiết như trẻ mới sinh.

“Từ nay về sau, đừng nên nhìn người khác như vậy.” Tứ nương che lại mắt hấn. “Quá đơn thuần, quá không phòng bị....”

Thật giống như, có thể đơn giản nhuộm màu theo ý người khác.

Lòng bàn tay cảm giác có chút ẩm ướt, Tứ nương rút tay về, là Tần Tổ đang khóc.

....[Từ lần đầu tiên nhìn thấy người, ta đã nghĩ, tại sao trên đời lại có đôi mắt thanh khiết như thế, thật giống như tiên tử không hiểu thế sự, thuần khiết như vậy, thanh tịnh như vậy....]

Không lâu trước kia, người nọ đã từng nói như thế....

Nhưng đến hôm nay, đôi mắt của hấn, làm sao còn có thể thanh khiết như lúc đầu....

“Tứ nương, ta thực có lỗi với y.” Tần Tổ nhắm mắt lại, khẽ nói.

25. Chương 25: Thiên Lao Tương Đối

“Tứ nương, ta thực có lỗi với y.” Tần Tổ nhắm mắt lại, khẽ nói.

Tứ nương trầm mặc. Không kể không nghe tin đồn khắp thành Trường An, quốc cữu Vương Tông Viêm mê luyện một thiếu niên tên gọi Từ Thanh Thư, muôn vạn dung túng muôn vạn sủng ái, thậm chí còn bởi vì cơ thiếp luyện đồng trong phủ đặc tội hấn mà phân phát toàn bộ.

Ai ngờ, thiếu niên kia cũng chỉ là vì báo thù. Một tờ ngự trạng, toàn thành đều biết.

Vương gia sụp đổ, thiếu niên kia cũng không biết tung tích.

Có người nói, hấn làm việc tốt, nhẫn nhục vì đại nghĩa. Có người nói, hấn là kẻ điên, lại cam nguyện đi làm nam sủng của người. Cũng có người nói, Vương Tông Viêm tình thâm ý trọng như vậy, hấn lại làm việc ấy, xem như vong ân phụ nghĩa....Bất luận thế nào, ánh mắt thế nhân nhìn hấn, cuối cùng vẫn có một phần khinh thường, đám sĩ phu tự cho mình thanh cao cũng càng thêm khinh thường, tựa hồ như vậy mình mới có vẻ cao quý chút ít, buồn cười, thật đáng buồn!

Thế nhân nhìn hấn, rốt cục vẫn là luyện bế xu nịnh, dĩ sắc thị nhân.

Ai lại có thể biết rõ, hấn giao ra bao phần chân tình, bị bao nhiêu dày vò.

“Không sai, người thực có lỗi với y, nhưng người không phụ lòng Tần gia. Sự đời không thể cầu toàn, nếu quá tham lam, chỉ sợ hai bên người đều phải có lỗi. Quyết định, sẽ không thể quay đầu.”

Tần Tổ buồn bã cười, chậm rãi nói: “Vô tình, con hát vô nghĩa....Ha ha, ha ha, Tần Tổ chính là kẻ vô tình vô nghĩa.”

Tứ nương ôm hấn, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng hấn.

“Đừng nên nghĩ nữa, Tần Tổ a Tần Tổ, người chính là nghĩ quá nhiều, cầu toàn quá nhiều, mới bị rơi vào kết cục cả thể xác và tinh thần đều mỏi mệt. Người nếu thật sự vô tình vô nghĩa, làm gì lại thống khổ như vậy.”

Suy cho cùng, vẫn là do hấn quá thiện lương. Vương Tông Viêm là gì của hấn, là kẻ thù diệt môn của hấn a, nếu hấn thật sự vô tình vô nghĩa, thì cần gì vài phần chân tình chân nghĩa, báo thù chính là báo thù, cần gì giao ra một lòng.

“Người nhất định phải luôn nhìn về phía trước, Tần Tổ a, đừng quên những lời này, vì chính người, hảo hảo mà sống.”

“Muốn đi?” Lý Ký cạn chén rượu, hỏi.

Tần Tổ bước vào phòng, nhẹ nhàng gặt đầu.

“Gia, không lưu lại một hồi sao?” Mỹ nhân ở bên quyền luyến, một đôi mắt đẹp đang đưa ánh tình.

Tần Tổ cứng người, trong nháy mắt, hân giống như nhìn thấy chính bản thân mình.

Ngọt ngào, hờn dỗi, ngượng ngùng, vô tội, đau đớn....Hắn đều làm được đến, hân và những người ở Túy Xuân lâu, vốn không có gì khác biệt.

“Hôm nay không được, có rảnh lại đến.” Lý Ký điểm nhẹ trán giai nhân, đứng dậy bước đi.

Cười đến ôn nhu, đi đến vô tình.

Nam nhân này, cũng là con hát khéo diễn trò, Tần Tổ dưới đáy lòng cười lạnh một tiếng.

“Sao không uống lâu một chút, túy ngọa mỹ nhân tất chẳng lẽ không phải chuyện vui?” Tần Tổ dựa cửa mỉm cười, dáng vẻ hờ hững lại mang vài phần thanh tao.

“So về túy ngọa mỹ nhân tất, ta càng thích tỉnh chừng thiên hạ.” Lý Ký cười, có chút ngạo nghễ, có chút phóng túng, một thân trầm tư. (tỉnh chừng thiên hạ: tỉnh táo mà nắm giữ đại quyền thiên hạ >> túy=” ngọa=” mỹ=” nhân=” tất:=” say=” nằm=” dưới=” vấy=” mỹ=” nhân.)=” tần=” tổ=” hạ=” mi,=” hơi=” hơi=” mím=” cười.=” có=” một=” số=” người,=” quả=” nhiên=” là=” nên=” đứng=” ở=” nơi=” cao=” nhất,=” ngọa=” thị=” chúng=” sinh.=” “ta=” muốn=” đi=” gặp=” một=” người.=” tần=” tổ=” nói.=” “nhất=” định=” phải=” gặp=” sao?”=” “là.=” “...được=” rồi.=” đi=” theo=” ngục=” tốt=” xuyên=” qua=” hành=” lang=” dài=” âm=” trầm=” ẩm=” ướt=” trong=” thiên=” lao,=” tần=” tổ=” một=” vẽ=” nghiêm=” nghị.=” tiếng=” bước=” chân=” loẹt=” xoẹt=” vang=” lên,=” hòa=” với=” tiếng=” cười=” mắng=” nữa=” diên=” nữa=” đại=” của=” phạm=” nhân,=” tạo=” thành=” một=” loại=” yên=” tĩnh=” mà=” lại=” ồn=” ào=” đến=” quỷ=” dị.=” thiên=” lao=” rất=” tối,=” ngọn=” đèn=” tường=” hiu=” hắt,=” âm=” lãnh=” chấp=” chờn=” theo=” gió=” thổi.=” trên=” mặt=” đất=” cũng=” ẩm=” ướt,=” còn=” có=” thể=” nghe=” được=” tiếng=” nước=” nhỏ=” giọt=” từ=” nơi=” nào=” đó=” truyền=” đến.=” “tối.=” ngục=” tốt=” không=” thấy=” rõ=” được=” diện=” mạo=” nói=” ra=” thứ=” thanh=” âm=” khàn=” khàn,=” trầm=” đục,=” vừa=” nói=” vừa=” mở=” cửa.=” sạch=” hơn=” chút=” ít=” so=” với=” hân=” tường=” tượng.=” thạch=” thất=” kín=” mít,=” chỉ=” chừa=” lại=” một=” cửa=” sổ=” nhỏ=” gần=” mái=” nhà=” cùng=” cửa=” sắt=” nặng=” trịch,=” trong=” thạch=” thất=” còn=” có=” giường=” đá=” và=” bàn=” đá,=” nhưng=” há=” có=” thể=” so=” sánh=” với=” vương=” phủ=” tráng=” lệ=” sao?=” “ngươi=” tới=” sớm=” hơn=” ta=” nghĩ.=” vương=” tông=” viêm=” ngồi=” trên=” giường=” đá,=” nhìn=” người=” bước=” vào.=” “sớm=” muộn=” đều=” phải=” gặp,=” chỉ=” bằng=” sớm=” chút.=” tần=” tổ=” tùy=” ý=” ngồi=” ở=” ghế=” đá,=” nhàn=” nhạp=” nói.=” vương=” tông=” viêm=” nhìn=” hân=” hồi=” lâu,=” nói:=” “trước=” kia,=” ngươi=” không=” khai=” tâm,=” giờ=” ta=” đã=” hiểu.=” thể=” nhưng=” đại=” thù=” đã=” báo,=” vì=” cái=” gì=” ngươi=” vẫn=” âu=” sầu=” không=” vui?”=” trước=” kia=” không=” khai=” tâm,=” là=” vì=” ngươi=” hiện=” tại=” không=” khai=” tâm,=” nhưng=” lại=” vẫn=” là=” vì=” ngươi.=” tần=” tổ=” cúi=” đầu,=” nói=” khe=” “không=” thể=” vui,=” cũng=” không=” quá=” buồn.=” sai,=” là=” quá=” đáng=” vui,=” quá=” đáng=” buồn,=” nên=” cuối=” cùng=” không=” biết=” nên=” vui=” hay=” nên=” buồn.=” vương=” tông=” viêm=” cười=” tự=” giễu,=” không=” nói.=” “hỏa=” hoạn=” ở=” tần=” gia,=” là=” ngươi=” phái=” người=” phóng?”=” tần=” tổ=” hỏi.=” “phải=” hay=” không=” phải=” còn=” quan=” trọng=” sao?”=” đã=” đến=” tình=” cảnh=” này,=” thêm=” chút=” ít=” tội=” danh=” cũng=” có=” khác=” gì=” đâu.=” “ta=” chỉ=” là=” muốn=” biết=” rõ=” sự=” thật=” mà=” thôi.=” “sự=” thật,=” căn=” bản=” không=” có=” cái=” gọi=” là=” sự=” thật=” đích=” thực!”=” vương=” tông=” viêm=” đột=” nhiên=” cao=” giọng=” nói,=” “ngươi=” cho=” rằng=” cái=” gì=” mới=” là=” sự=” thật?”=” ta=” bức=” ca=” ca=” của=” người=” tự=” sát,=” diệt=” cả=” tần=” gia,=” ta=” độc=” hại=” dân=” chúng,=” khiến=” lòng=”

người=" oán=" thán,=" ta=" tư=" thông=" lieu=" quốc,=" phản=" quốc=" cầu=" vinh=" không=" phải=" là=" sự=" thật=" sao?!=" tần=" tổ=" cú=" đầu=" không=" nói=" "ta=" biết=" rõ=" người=" không=" có=" phản=" quốc.=" "ta=" có,=" ta=" đích=" xác=" cùng=" lieu=" quốc=" ký=" minh=" ước,=" cũng=" tiết=" lộ=" quân=" tình=" của=" đại=" nghiệp,=" đích=" thật=" là=" phản=" quốc.=" "ta=" biết=" người=" còn=" có=" hậu=" chiêu,=" chỉ=" là=" hiện=" tại=" không=" thể=" thực=" hiện=" được=" nữa.=" "tần=" tổ=" nói=" "không=" sai....không=" thể=" thực=" hiện=" được=" nữa,=" ngược=" lại=" lại=" thành=" tội=" danh=" thông=" đồng=" với=" địch=" phản=" quốc.=" thối,=" ta=" không=" muốn=" nhắc=" lại=" nữa.=" vương=" tông=" viêm=" thổ=" dài=" nói=" ".....=" "có=" chuyện=" ta=" không=" rõ,=" hiện=" tại=" vừa=" vặn=" có=" thể=" hỏi=" người.=" vương=" tông=" viêm=" nói=" "mời=" hỏi=" "chuyện=" ta=" cùng=" lieu=" quốc=" ký=" kết=" tuy=" vẫn=" âm=" thầm=" thương=" nghị,=" nhưng=" chính=" thức=" kết=" minh=" lại=" là=" chuyện=" gần=" đây,=" người=" làm=" sao=" lại=" biết=" được?= "còn=" có,=" người=" ra=" ngoài=" học=" tập=" chưa=" về,=" là=" ai=" nói=" cho=" người=" tin=" tức=" của=" tần=" gia?"=" "tần=" lam,=" ca=" ca=" của=" ta.=" "đại=" ca=" của=" người...ha=" ha,=" quả=" nhiên=" là=" hắc.=" vương=" tông=" viêm=" cười=" cười,=" nói,=" "người=" biết=" hắc=" là=" ai=" không?"=" tần=" tổ=" lặc=" đầu,=" "hoàng=" tộc=" đại=" nghiệp=" trước=" giờ=" luôn=" có=" một=" chi=" ám=" vệ=" bảo=" vệ,=" ta=" cũng=" không=" biết=" lực=" lượng=" này=" có=" bao=" nhiêu,=" nhưng=" xác=" thực=" tồn=" tại,=" bọn=" họ=" cũng=" phụ=" trách=" điều=" tra=" quan=" viên,=" thu=" thập=" tình=" báo,=" âm=" thầm=" giám=" thị,=" bảo=" vệ=" hoàng=" tộc.= "đại=" ca=" của=" người=" chính=" là=" một=" trong=" số=" đó.=" "người=" gạt=" người!=" đại=" ca=" của=" ta=" vốn=" không=" có=" võ,=" hướng=" hồ=" chúng=" ta=" lớn=" lên=" bên=" nhau=" từ=" nhỏ..."=" "không=" có=" võ?= "ha=" ha,=" đây=" cũng=" không=" phải=" do=" người=" nói=" là=" được=" các=" người=" lớn=" lên=" bên=" nhau=" từ=" nhỏ,=" chẳng=" lẽ=" còn=" thật=" sự=" ngày=" ngày=" khác=" khác=" dính=" vào=" một=" chỗ?= "tần=" gia=" chẳng=" qua=" chỉ=" là=" sĩ=" tộc=" lụn=" bại,=" không=" còn=" nhiều=" tiền=" sản,=" người=" lại=" có=" thể=" lớn=" lên=" mà=" áo=" cơm=" không=" lo,=" người=" nghĩ=" đó=" là=" vì=" sao?"=" "....=" "theo=" ta=" được=" biết,=" mỗi=" đời=" trưởng=" tử=" tần=" gia=" đều=" là=" ám=" vệ,=" thuần=" phục=" hoàng=" đế=" cùng=" thái=" tử.= "tần=" lam,=" là=" người=" của=" thái=" tử,=" cũng=" là=" đương=" kim=" hoàng=" đế.=" "tần=" tổ=" ngờ=" ngác=" nhìn=" y,=" lặc=" đầu=" không=" dám=" tin.= "người=" thật=" cho=" rằng=" ca=" ca=" người=" thám=" thính=" được=" tin=" tức=" trọng=" yếu=" như=" vậy=" lại=" có=" thể=" truyền=" được=" cho=" người?= "vương=" phủ=" há=" lại=" vô=" năng=" đến=" thể.=" vương=" tông=" viêm=" nở=" nụ=" cười=" nói,=" "không=" chịu=" nổi=" ngược=" đãi=" mà=" tự=" sát=" thân=" vong=" sao,=" sự=" thật=" chính=" là=" ngay=" từ=" đầu=" hắc=" đã=" cố=" ý=" tiếp=" cận=" ta,=" ta=" cũng=" không=" có=" lòng=" nghi=" ngờ,=" chỉ=" là=" tiếp=" xúc=" lâu=" ngày=" liền=" cảm=" thấy=" có=" vài=" điểm=" khác=" thường,=" về=" phần=" đó=" ca=" ca=" người=" còn=" không=" cần=" trọng=" bằng=" người,=" a,=" đại=" khái=" cũng=" là=" bởi=" vì=" ta=" đối=" người=" cần=" bản=" không=" muốn=" nghi=" ngờ.= "về=" sau=" sự=" tình=" bại=" lộ,=" hắc=" không=" chịu=" nhận=" tội,=" rồi=" tự=" sát,=" không=" ngờ=" hắc=" trước=" khi=" chết=" lại=" lưu=" lại=" tin=" tức=" cho=" người,=" kéo=" người=" cùng=" hạ=" thủy.= "tần=" gia,=" thật=" là=" đối=" hoàng=" thất=" trung=" tâm=" như=" một=">

26. Chương 26: Muốn Nói Lại Thôi

Đờ dẫn đi ra thiên lao, giây phút chạm vào ánh mặt trời, Tần Tổ nhắm nghiền hai mắt.

Ca ca là ám vệ, bởi vì mệnh lệnh của Lý Ký mà tiếp cận Vương Tông Viêm, sau khi bị phát hiện liền tự vẫn.....

Trước khi chết, lưu lại di ngôn, xui khiến hần tiếp tục truy tra.

Khi đó Lý Ký không biết Tần Tổ chính là Từ Thanh Thư....

Hết thấy loạn thành một đoàn, làm cho người ta choáng váng.

“Y không nói gì về vụ hỏa hoạn.”

“Xem như là tuân thủ hứa hẹn, người lui xuống đi.”

“Là.”

Lý Ký chuyển động kim nhẫn trên ngón tay cái, hai mắt nhắm nghiền.

Chỉ cần hần còn không biết, là tốt rồi....

Tần Tổ dựa vào cột lương đình, đứng yên thật lâu.

Rất xa là Thanh Trạch hồ nằm chính giữa hoàng cung, giờ là tháng năm, trong hồ đã kết đầy nụ hoa, vài hôm nữa hần sẽ nở rộ. Trong hoàng cung trồng là Thiên diệp Bạch liên hoa, một mảnh tuyết trắng, một mảnh xanh biếc. (thiên diệp: lá sen)

Có một số việc, nguyên lai không phải như lúc đầu hần nhìn thấy.

Hần đột nhiên không muốn tiếp tục truy tra nữa, cái gì cũng không biết, đối với hần có phải sẽ tốt hơn một chút....

“Tiểu hoàng tử, ngài đừng trốn.” Thanh âm đám tỷ nữ truyền đến từ phía xa xa, lộ ra vài phần hoảng hốt.

Tần Tổ cúi đầu, trông thấy một tiểu hài tử vận y phục hoàng tử, ước chừng ba bốn tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thật rất đáng yêu.

“Người là ai?” Hài tử hỏi.

“Thảo dân Tần Tổ, gặp qua tiểu hoàng tử.” Tần Tổ khẽ cười, nói.

Tiểu hoàng tử nhìn từ trên xuống dưới đánh giá hần một lượt, nói: “Người rất đẹp, so với nương ta còn đẹp hơn.”

Tần Tổ ha ha cười, thật cũng không để tâm lời nói con trẻ.

“Tiểu hoàng tử, có thể tìm được ngài, ngài cùng nô tỳ quay về đi.” Thị nữ vội vàng chạy tới, trông thấy Tần Tổ không biết nên xưng hô như thế nào, chỉ đành nói nhặt an.

“Không muốn đi, ca ca ca ca, ta không muốn đi.” Tiểu hoàng tử nắm chặt vạt áo Tần Tổ, làm bướng.

Tần Tổ ngồi xổm xuống, khẽ cười: “Bọn họ muốn người đi đâu?”

“Đi gặp Thái phó, ta không muốn đi....” Tiểu hoàng tử vẻ mặt cầu xin nói.

Thì ra là trốn học, Tần Tổ cười cười, việc này hần cũng đã từng làm, khi còn bé thường cùng ca ca bỏ học trốn đi chơi, làm tư thực tiên sinh tức giận thường cầm thước đánh vào tay bọn họ....

“Hong Nhi, người đây là đang làm cái gì?” Lý Ký chẳng biết từ lúc nào đã đứng ở cách đó không xa, đi tới.

“Phụ hoàng.....”

Quả nhiên là nhi tử của Lý Ký a, không ngờ nhi tử của hần đã lớn như vậy.

“Thái phó còn hướng ta cáo trạng, nói người thường thường trốn buổi dạy của hần.” Lý Ký chấp tay sau lưng, vẻ mặt nghiêm khắc.

Tần Tổ ngược lại nhìn ra trong mắt hần có vài phần vui vẻ, xem ra chỉ là giả bộ dọa dọa tiểu hài tử.

“Hài nhi, hài nhi đi là được thôi.” Tiểu hoàng tử đỏ miệng, nơm nớp lo sợ nói.

Nói xong, liền đi theo thị nữ rời đi, còn cẩn thận vừa đi vừa nhìn Lý Ký cùng Tần Tổ.

“Có ai dọa tiểu hài tử như người sao?” Tần Tổ nhìn bóng tiểu hoàng tử xa dần, nói.

“Khụ, đối tiểu hài tử không thể quá dung túng.” Lý Ký ho khan một tiếng nói.

“Mẫu phi của hoàng tử là vị nào?”

“Tô phi, sinh hạ Hồng Nhi xong liền tạ thế.” Thần sắc Lý Ký thản nhiên, nhìn không ra chút nào buồn bã.

Tần Tổ ân một tiếng, rũ mắt.

Nam nhân này, đích thật là vô tình a....

“Hoàng thượng, ta muốn rời khỏi đây.” Tần Tổ nói.

“Như thế nào? Ở đây không thuận ý sao?” Lý Ký dừng một chút, hỏi.

“Không.....Chỉ là, ta không thích hợp ở lại trong nội cung.” Đã nói đến nước này, Lý Ký hẳn hiểu rõ ý tứ của hắn.

Thứ nhất, hắn không phải hoàng tộc, thứ hai, càng không phải tần phi, thứ ba, cũng không phải hạ nhân, thật sự không có lý do ở lại nội cung, nếu tiếp tục lưu lại sẽ càng có cơ để người dèm pha.

“Vậy người định ở đâu? Tần gia cố trạch vẫn còn lâu nữa mới có thể hoàn công.” Lý Ký nói.

“Ta có một chỗ, khá cách biệt, hơi tu sửa lại một chút là có thể ở được.” Tần Tổ nhìn Thanh Trạch hồ, nói.

Ngoại ô phía tây thành Trường An có một gian nhà tranh nhỏ, là tiểu biệt cư của Tần gia trước đây, khi còn bé thường đến đó ở. Rừng trúc bao phủ bốn phía rất có ý cảnh, ở cũng thoải mái.

“....Hảo, tùy người.”

Tần Tổ cười cười: “Tạ hoàng thượng ân điển.”

Lý Ký trầm mặc thật lâu, hỏi: “Vương Tông Viêm, y cùng người nói cái gì?”

“Y nói....Đại ca Tần Lam của ta là ám vệ của ngài.” Tần Tổ cúi đầu nói.

“Không sai. Tần gia đời đời trung với hoàng tộc.” Lý Ký cũng không phủ nhận.

“Ta là người Tần gia, lại không hề biết.” Tần Tổ nhắm mắt lại, vô lực nói.

“Phụ mẫu người hẳn cũng không muốn người rơi vào đi, đầm thủy này quá sâu, rơi xuống nhất định sẽ không ra được.” Lý Ký chậm rãi nói.

“Đúng vậy, quá sâu.”

Triều đình tranh đấu gay gắt, phong vân vần vũ, hắn mới chỉ lược qua đã vô cùng mệt mỏi. Người lừa ta gạt, âm mưu thủ đoạn, những thứ này không hợp với hắn....

“Tần Tổ, người thiện lương nên dễ tin người. Tuy thông minh lại không đủ lối đời giao hoạt; hạ được quyết tâm, rồi lại dễ dàng do dự; quật cường, rồi lại không đủ nhẫn tâm; quan trọng nhất là, người quá đa tình.” Lý Ký chấp tay mà đứng, nhìn về phía Thanh Trạch hồ xa xa. Dù chỉ là một bóng lưng, cũng đã đầy ngạo khí chấp chưởng thiên hạ. “Người rất dễ bị một ít việc nhỏ đả động, cũng quá dễ bị lay động bởi tình nghĩa của người khác, người khác đối người tốt một phần, người sẽ muốn tốt lại mười phần. Cho nên mới phải khổ sở như thế.”

“Quá đa tình, chung quy chuốc khổ.” Cuối cùng, Lý Ký thở dài một tiếng nói.

Tần tổ nhắm mắt lại.

Ngay từ đầu hắn đã bị người thấu triệt đến như thế.

Không sai, hắn rất dễ bị cảm động, quá đa tình. Lúc mới gặp Lý Ký, một câu hữu ý vô ý quan tâm an ủi, hắn nhớ thật lâu; Tứ nương trượng nghĩa tương trợ, hắn nhớ thật lâu; Vương Tông Viêm một câu [tuyệt đối không để người có nửa phần ủy khuất], hắn cũng nhớ thật lâu....

Nhớ rõ quá nhiều chuyện, không thể quên được.

Đôi tay thô ráp ôm nhẹ lấy mặt hắn, Tần Tổ mở mắt ra.

Tuần nhan phóng đại của Lý Ký thành linh đình trước mắt hắn.

“Tổ, lưu lại được không?” Hơi thở của Lý Ký ngưng lại trên mặt hắn, ảm áp, nhưng lại tức thì biến mất.

Ánh mắt Tần Tổ cực độ bi thương.

Lắc đầu, vẫn là lắc đầu, buồn bã, lắc đầu.

“Vì cái gì?” Thanh âm Lý Ký có chút trầm xuống hỏi.

Tần Tổ không trả lời.

Có vài lời, cho tới bây giờ hắn vẫn không thể hỏi ra miệng.

Bởi vì.....

Không muốn biết.

Không muốn mất đi.

Không muốn.....Cắm hận.

Lý Ký a Lý Ký, ta không hỏi chính là: Tần Lam là ám vệ của người, như vậy, đại hỏa ở Tần gia, đến tốt cùng là do ai phóng?

27. Chương 27: Trăng Phủ Hồ Sen

Rời khỏi hoàng cung, về ở tại tiểu cư ngoại ô phía Tây thành.

Mấy gian nhà tranh thực sự rất thanh tịnh.

Hơn một tháng không có tin tức trong nội cung, hắn giống như thật sự cùng hoàng cung chặt đứt quan hệ, cùng Lý Ký chặt đứt quan hệ.

Cũng tốt, vô khiên vô quảĩ, tự do tự tại. (vô khiên vô quảĩ: không gánh nặng, không lo lắng)

Mùa hạ tới rồi, rừng trúc xào xạc gió thổi mang theo hương trúc thơm ngát ùa qua, khiến người tại khi nhắm mắt đón gió, trong khoảnh khắc có chút thất thần. Tựa như nhập cùng một thể với biển trúc xanh ngát.

“Dáng vẻ này của công tử, đích thực là tinh mị ẩn trong rừng trúc a.” Di Nhi nhìn Tần Tổ một thân thanh sam đứng giữa rừng trúc, từ từ nhắm hai mắt. Như là.....trích tiên.

Tần Tổ cúi đầu, cười cười, thần sắc đạm mạc, cũng rất đẹp.

Đáng tiếc, một hồi tiếng vó ngựa truyền đến phá tan cảnh đẹp kỳ ảo này.

Người tới dần hiện ra rõ ràng, nhưng là người quen.

“Tham kiến Hoàng thượng.” Tần Tổ khom mình thi lễ.

“Miễn lễ.” Lý Ký xoay người xuống ngựa, đứng trước mặt Tần Tổ, quan sát hồi lâu mới nói: “Nửa tháng không gặp, khí sắc của người không tồi, xem ra được vẫn là hữu dụng.”

Tần Tổ nhớ tới chén được chất đen sì, lập tức biến sắc.

“Không biết hoàng thượng hôm nay đích thân tới đây là có gì dạy bảo?” Tần Tổ tức thì không có tâm tình tốt, còn tưởng rằng rời cung sẽ không phải uống thuốc, ai ngờ Lý Ký lại lệnh cho Di Nhi mỗi ngày khóc nháo hai ba lượt buộc hắn uống thuốc.

“Ta tới thực hiện ước hẹn.” Lý Ký cười nói, “Thiên diệp Bạch liên hoa ở Thanh Trạch hồ nở rồi, ta dẫn người đi xem.”

“Nhưng ta còn chưa vẽ tranh cho Hoàng thượng.”

“Vẽ tranh có thể từ từ, còn hoa lại không đợi người, qua hoa kỳ năm nay chính là phải đợi đến năm sau mới có thể.”

Đúng vậy....Hoa không đợi người.

Mùa xuân qua, đào hoa cứ thế phai tàn, người kia cũng như những đóa anh hoa diễm lệ này, rực rỡ chỉ trong khoảnh khắc nhỏ nhoi.

“Ân.”

[Hôm nay thu được Thanh Thư hai thủ hảo thư, xem ra sau này phải thỉnh thoảng đòi người làm mấy thủ. Đến mùa hè, ao trong phủ nở đầy hoa sen, cảnh rất đẹp, đến lúc đó nhất định phải bắt người làm vài thủ.]

Đã từng, có người nói như vậy.

Thế nhưng, còn chưa đợi đến kỳ hoa sen nở rộ, y đã sớm héo tàn.

Giống như đào hoa kia...

Lạc phai cuối xuân.

Tịch tịch.

Bi ai.

Thay đổi y phục, cùng Lý Ký hồi cung, vẫn là cùng cưỡi một ngựa. Hắn không thể ngồi xe ngựa đến sao...

Tựa hồ đọc thấu những gì Tần Tổ đang nghĩ, Lý Ký nói: “Nghĩ tới hôm nay có thể tới thăm người, nhất thời quá cao hứng, liền đã quên dẫn thêm một con ngựa.”

Hắn đã nói như vậy, Tần Tổ cũng không nói thêm gì, gật gật nói: “Kỳ thật ta cũng không biết cưỡi ngựa.”

“Nếu người thích, có thể học a, trong nội cung có rất nhiều hảo mã.”

Tần Tổ tùy ý gật đầu, thật cũng không nghĩ muốn.

Học xong thì thế nào....Cũng không cần thiết đi...

Nói là ngắm cảnh, nhưng cũng không gấp. Buổi chiều nắng gắt, vẫn nên đi buổi tối thì tốt hơn. Ngắm cảnh trong đêm trăng mờ ảo cũng có vài phần phong tình đặc sắc.

Đứng cách Thanh Trạch hồ xa xa, Thiên diệp Bạch liên hoa dưới ánh trăng lung linh huyền ảo như mộng như thực. Bên kia hồ thoảng hoặc truyền đến tiếng ca, không biết là vị phi tử nào dẫn theo cung nữ du hồ.

Du hồ, thuận tiện hái chút hoa sen về, bạch liên hoa nở rộ thanh thuần chân khiết, quyến rũ động lòng người, quả thực rất đẹp.

“Người đoán vì cái gì hôm nay ta muốn dẫn người đi ngắm cảnh.” Lý Ký cúi đầu hỏi Tần Tổ đang ngồi ở đầu thuyền nhỏ.

“Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao?” Tần Tổ còn thật sự nghĩ nghĩ, “Ta không nhớ hôm nay là ngày gì a.”

“Ha ha, người thật đúng là sống không biết Ngụy Tấn. Hôm nay là 24 tháng 6.” Lý Ký nhắc nhở. (hic, ta ko hiểu cái câu này là thế nào, chỉ biết bên TQ vào thời xưa [đến bây giờ vẫn còn] coi ngày 24 tháng 6 âm lịch hàng năm là ngày của hoa sen)

“Thì ra là ngày liên hoa.” Tần Tổ nhớ ra, cười gật đầu.

“Ân.” Lý Ký khóa mái chèo, thuyền dần dần xuôi sâu vào trong dải hoa sen.

Tuy không phải trăng rằm, nhưng nhờ có ánh trăng mờ lung như hư như thực khiến cảnh càng thêm mờ ảo, huyền lệ.

Tần Tổ hơi cúi đầu, vươn tay tới đóa sen gần nhất, ngón tay thon dài khẽ bấm, bẻ gãy một cành sen. Ông tay áo vén lên, lộ ra một đoạn cổ tay. Cổ tay vẫn như khi Lý Ký nhìn thấy lúc thái y bắt mạch, trắng nõn như sương tuyết ngưng đọng, dưới ánh trăng lộ vẻ tiêm tể, oánh nhuận.

“Nếu là ngày liên hoa, chi bằng làm một thủ thơ ứng cảnh?” Lý Ký nhìn Tần Tổ đang mải mê hái sen nói.
“Làm thơ?” Ánh mắt Tần Tổ tức thì ảm đạm, còn nhớ tiết đào tan, hẳn vì người kia làm hai thủ thơ.

_____ [Lạc hồng oán thanh lý, nhật mộ cận lan san.] Nói cho cùng, chính là ám chỉ kết cục ngày hôm nay.

Vì thế mới chán ghét làm thơ.

“Không được sao?” Lý Ký hỏi lại.

“Không có gì không được. Làm được thôi, nhưng nếu không hay cũng không thể phạt ta uống rượu.” Tần Tổ chỉ chỉ bình thanh tửu nhỏ trên thuyền nói.

“Vậy thì phải xem thơ người làm có ứng với cảnh không đã.”

“Xuân khứ di hoa trạch, thanh thanh nguyệt hạ hà. Bích lăng mẫn vọng nhân, phiêu miển thái liên ca.” (Xuân qua tới đầm hoa, trăng soi bóng sen sáng. Sóng xanh dờn ngập mắt, phiêu phiêu hái sen ca.)

“Hảo hảo, ứng cảnh, không phạt.” Lý Ký vỗ tay cười nói, sau đó tự mình rót một chén uống một hơi cạn sạch.

“Nói không phạt, thì ra người vốn có chủ ý trộm uống rượu.” Tần Tổ cũng lấy ra một chén, rót cho mình hơn phân nửa.

“Người không phải là không muốn uống sao?”

“Phạt rượu, là khổ, trộm rượu, là hương.” Tần Tổ trầm thấp cười, cũng uống một hơi cạn sạch.

Lý Ký cười cười, cũng cầm chén rượu ngân nga một thủ thơ, nghiêng đầu lắng nghe, là điệu “Úc Giang Nam”:

“Thanh bích thúy, vũ hậu tây tường dài. Liên tử thả liên ngưng chi tuyết, tiểu chu lỗ điều thác liên khai, ai nãi ngẫu phong lai.” (nghĩa: Xanh biếc, sau cơn mưa, rêu phong tường đằng tây. Tay ai hái sen trắng như ngưng tuyết, thuyền nhỏ xuôi giữa đầm sen bát ngát, tiếng ca chèo thuyền theo gió tới bên tai.)

Liên tử thả liên ngưng chi tuyết, liên, là cổ tay Tần Tổ nòn nà như tuyết.

Hảo từ, hảo thơ, còn có lộ ra vài phần sĩ phu chi lưu, đối người hái sen mập mờ không rõ, muốn nói lại thôi. Loại cảm giác này.....

Mi mắt Tần Tổ phút chốc rũ xuống.

_____ [Tần Tổ a Tần Tổ, nếu như người vô tâm, thì nên sớm chặt đứt quan hệ với hắn a. Nếu không chỉ sợ sau này gặp lại, ta còn phải gọi người một tiếng Tổ quân.] Ngày đó Tứ nương đã khuyên hắn như thế.

“Sao thế? Không phải muốn phạt ta uống rượu?” Lý Ký thấy Tần Tổ không lên tiếng, liền tự giảng hòa trước.

“Liên tử thả liên ngưng chi tuyết, tiểu chu lỗ điều thác liên khai, ai nãi ngẫu phong lai’ Làm sao có thể nói không ứng cảnh, hảo thơ hảo ý.” Tần Tổ chậm rãi nói, “Chỉ là không biết, hoàng thượng làm thi từ vịnh hoa cũng cao diệu như thế, Tần Tổ thật lấy làm hổ thẹn rồi.”

“Tổ chính là tại xem nhẹ ta?” Lý Ký ha ha cười, “Phạt rượu, phạt rượu.”

Tần Tổ cũng không chối từ, mỉm cười, tự phạt ba chén.

Phạt rượu sau, hai người đều trầm mặc xuống.

Chẳng biết từ lúc nào, tiếng ca xa xa cũng đã ngừng, chỉ để lại tiếng ếch kêu tịch tịch, còn có ánh trăng thanh lãnh mông lung.

Tần Tổ nhìn mảnh trăng khuyết, chợt nhớ tới lời ca mẫu thân thường hát, cất giọng hát lên.

Đó là tiếng ca của Giang Nam, ôn nhu, nhuyễn ngữ, khiến người nghe cảm thấy say lòng.

Giọng ca phương nam, ca từ tình tế, khiến người mê hoặc, đắm say trong tiếng ca ôn nhu, dịu dàng.

Một chút xa xôi, một chút lưu luyến, còn có một chút....tưởng niệm mơ hồ.

Đó là tiếng ca của Từ Cơ, là nỗi nhớ Giang Nam nơi nàng không thể quay về, được gửi trọn vào trong tiếng ca.

Trong lòng của hắn, của nàng, của Tứ nương...đều có một mảnh tình thổ, xa xôi, thanh tịnh, nhưng lại không thể trở về.

Không thể trở về.

28. Chương 28: Nguyệt Hạ Mỹ Nhân

(Tĩnh để liên)

Tần Tổ hát thật lâu, Lý Ký cũng nghe thật lâu, hai người lẳng lặng ngồi trên thuyền nhỏ, không nói.

Tiếng ca của Tần Tổ rất êm dịu, còn mang theo thanh âm thanh triệt của thiếu niên, tại trong đêm trăng phiêu phiêu thoáng vọng. Một tầng một tầng dần tản rộng, giống như hương hoa ngập tràn Thanh Trạch hồ.

Mùi hương của liên hoa.

Lý Ký nửa ngồi, nhìn thiếu niên nghiêng người ở đầu thuyền.

Một thân bạch y, đôi nguyệt ngâm ca.

Tiếng ca, quán quện cùng ánh trăng, hòa trong hương sen thơm ngát,....ngập tràn nỗi buồn man mát, như có như không, như mộng như thực.

Một khắc kia, trái tim rung động.

Ban đầu gặp gỡ, chỉ là thương, thương thân thể hắn khổ sở, thương hắn cô độc phiêu linh, sau đó, ở Duyệt Lai lâu chuyện trò thật vui, trong lòng mừng rỡ vì tìm được tri kỷ; nhưng sau nữa, lại là đau lòng, đau lòng hắn tự hạ thấp chính mình, đau lòng hắn đắm mình chốn phong trần; còn sau nữa, là kính phục, kính phục quyết tâm của hắn, cơ trí của hắn, tài hoa của hắn; mà hôm nay....Có lẽ, là động tâm.

Muốn giữ hắn lại, muốn ôm chặt hắn, muốn bảo vệ hắn, muốn làm cho hắn, quên đi người kia.

Mong có được trái tim của người, nguyện một đời đầu bạc bất ly.

Thì ra thế gian này còn có chân tình như thế.

Thương, hiểu, đau lòng, kính phục hay động tâm, động tình cũng thế, chung quy, chính là yêu.

Tần Tổ ngừng hát, tựa hồ là mệt mỏi, nhấp một ngụm rượu, ở đầu thuyền.

“Cứ như thế, xuôi vào giữa bụi hoa, lá sen rất cao, che thuyền nhỏ, như vậy tiên sinh sẽ không tìm thấy ta.”

Tần Tổ nhẹ nói, tựa hồ đang nói mê, “Ta nhìn lá sen xanh, nhiều chỗ rất kín, che mất bầu trời, cũng có nhiều chỗ hở, thấy được từng mảnh từng mảnh trời xanh ngắt, rất xanh, rất xanh...”

“Có đôi khi sẽ có chim nhỏ bay qua, nháy mắt đã không thấy bóng dáng, có khi lại là chuồn chuồn, bay rất nhanh, có thể là một con, cũng có thể là rất nhiều...”

“Khi còn nhỏ, ta cùng mẫu thân tới Giang Nam, lúc ấy vào mùa hạ, khắp nơi đều là hoa sen, một mảng thật lớn, trải rộng như đến tận chân trời. Thật đẹp...”

“Một đám nữ hài hái liên hoa, rộn ràng vui cười ca hát, là giọng Giang Nam, nghe rất êm tai...”

“Nương cũng nghe, nghe, lại nhìn không được mà khóc. Những nữ hài kia đều không để tâm đến nương, nói nàng là kỹ nữ, đứng ở đó sẽ làm ô uế. Nương liền dẫn ta đến nơi không có người, xa xa nghe các nàng ca hát, sau đó khẽ hát cho mình ta nghe, ta cảm thấy nàng hát rất hay, so với những nữ hài kia còn hay hơn nhiều.”

“Trở lại Trường An, nương không bao giờ còn hát nữa, không bao giờ....Nàng nói rời đi Giang Nam, nàng không thể hát được tiếng ca thời thiếu nữ, khúc hát hái hoa....”

Nàng không thể hát, không phải là lời ca, mà là thứ tình cảm hồn nhiên, vô ưu vô lự, ngưng ngừng tương tư của những năm tháng thanh xuân ấy. Tiếng ca hái liên hoa, bài hát cho tình lang, nàng không thể hát được nữa.

Lý Ký nhẹ nhàng đến bên cạnh Tần Tổ, cúi đầu nhìn hấn.

Tần Tổ từ từ nhắm hai mắt, nhắm lại đôi con ngươi tràn ngập tình tự hỗn loạn, khóe mắt, là dòng lệ lặng lẽ chảy xuống.

Tất cả tươi đẹp đã từng có, đều hủy vào thời khắc ấy, không thể nào quay lại được nữa.

Cúi người xuống, dịu dàng hôn lên đôi môi đượm ánh trăng, mềm mại, ôn nhuận.

Tần Tổ nhắm hai mắt, tựa như đang ngủ. Lặng lặng, như liên hoa đang say giấc.

Diễm lệ, chân thuần, tĩnh lặng....Dù cho bên dưới là nước bùn vẩn đục, lại vẫn nở rộ ra đóa hoa thánh khiết vô ngần.

“Tổ....”

Tần Tổ mở mắt ra, con ngươi phản chiếu ánh trăng, như tràn đầy ngàn vạn nhu tình, nhưng kỳ thực....Nơi đó lại không hề có bất cứ thứ gì..

“Ta mệt mỏi, không có sức lực yêu thêm lần nữa.” Tần Tổ vẫn như cũ ỷ tại đầu thuyền, ánh mắt ôn nhu.

“Không yêu chính là không yêu a, chỉ cần người không cự tuyệt ta là tốt rồi.” Lý Ký thẳng người, nhìn Tần Tổ.

Tần Tổ đạm cười.

Lời Vương Tông Viêm nói ta còn có thể tin bảy phần, nhưng lời của người, ta lại chỉ dám tin ba phần....

Lý Ký đứng dậy, bẻ một cành hoa sen. Đó là... Tịnh đế liên – nhất hoa lưỡng tâm. (ở Trung Quốc có một loài sen gọi là Tịnh đế liên, có nơi người ta cũng gọi hoa sen là hoa tịnh đế. Cành Tịnh đế liên thường mọc thành chùm hai bông song đôi.)

“Tặng người.” Lý Ký đặt vào tay Tần Tổ.

“Người muốn nói gì?” Tần Tổ vuốt nhẹ Tịnh đế liên, nhàn nhạt hỏi.

“Người biết mà.”

“Ta không muốn nghĩ bất cứ điều gì, ta chỉ muốn uống rượu.” Thanh âm mệt mỏi của Tần Tổ vang lên, mang theo vài phần khàn khàn sau khi xướng ca.

Lý Ký cười khẽ một tiếng, xoay người lấy bầu rượu, uống một ngụm, một lần nữa áp lên môi Tần Tổ.

Tần Tổ lại nhắm mắt, hé miệng thuận theo.

Khi không muốn nghĩ, ta tự nói với mình đây chỉ là uống rượu; khi không muốn nghĩ, ta tự nói với mình người kia là người ta yêu; khi đã nghĩ xong, ta lại tự nói với mình....Ta cự tuyệt được.

Một mực khi dễ lừa gạt mình, từ đầu tới cuối, chung quy....

Hắn mới là người lừa mình nhiều nhất, lời hắn nói, một phần đều không thể tin.

Trong miệng đặc mùi rượu, cùng xạ hương trên thân người kia truyền đến, khiến thần trí hắn mê loạn.

Còn có, đóa tịnh đế liên trong tay.

Tịnh đế liên a...Thật là nhất hoa lưỡng tâm.

Giống như hấn sao, nhớ một người, yêu một người.

Hắn thật sự không rõ, ai cũng không rõ. Lý Ký là thế, Vương Tông Viêm cũng là thế.

Hắn cho tới bây giờ đều chưa từng hiểu rõ bất cứ ai, ngay cả chính bản thân hắn.

Hắn cho tới bây giờ cũng không biết mình muốn cái gì.

Không biết mình sợ cái gì.

Thậm chí...

Cho tới bây giờ cũng không biết người mình yêu chính là ai.

Cái gì hắn cũng không hiểu, thật sự không hiểu.

Là cái gì có thể thay đổi nhanh đến như vậy?

Thương hải tang điền, còn lâu bền hơn tình yêu.

Đổi thay nhanh nhất, không phải thời gian, mà là lòng người.

Lý Kỳ a Lý Kỳ, người hiểu ta quá sâu, lừa ta quá nhiều, nhưng lại, yêu ta không đủ....Thương tiếc nhỏ bé của người có thể duy trì bao lâu?

Ta là kẻ tham lam. Thực sự rất tham.

Đã từng có người coi ta là đặc biệt, vì ta mà buông tha vinh hoa phú quý, cũng không toan tính tiền tài quyền thế.

Nhưng ta tham lam.

Ta tham lam, là tâm của người.

Trái tim một người có bao nhiêu phần? Người cho thiên hạ, cho dân chúng, thậm chí còn cho cả tam cung lục viện, như vậy trái tim của người còn thừa lại bao nhiêu?

Đã không còn...

Chỉ còn một đoá Tịnh đế liên trong tay ta.

Nhưng hương thơm của nó, lại có thể kéo dài được bao lâu?

29. Chương 29: Thị Phi Đột Chuyển

Nháy mắt đã tới tháng chín.

Chiến sự nơi tiền tuyến đột ngột trở nên ngưng cấp.

Liêu quốc điều thêm viện quân, khiến tình thế của Nghiệp quân thêm phần gian nan.

Vì vậy, Lý Kỳ càng bề bộn, Tần Tổ càng rảnh rỗi.

Vuốt vuốt lệnh bài trong tay, Tần Tổ như trước ở tại biệt cư nơi rừng trúc, không hỏi thế sự.

Lệnh bài này là Lý Kỳ đưa cho hắn, để hắn có thể thuận tiện xuất nhập hoàng cung, tuy hiện giờ Tần Tổ không có ý định đi gặp hắn.

Trời thu, thật không phải thời tiết đẹp.

Thu, quan ti đại ti khấu, chủ hình. Ngũ hành về kim, kim giả, lợi khí. Tiết thu khắc nghiệt, thích hợp dụng binh. (mấy cái này toàn về phong thủy nên ta chịu >.< ai="" hảo="" tâm="" giải="" thích="" giữ="" ta="" :d="" còn="" thích="" hợp="" một="" chuyện,="" đó="" chính="" là="" vẫn="" trăm="" thu="" hậu="" vẫn="" trăm,="" đó="" là="" tập="" tục="" thừa="" truyền="" từ="" xa="" xưa.="" đại="" ti="" khấu="" chủ="" hình="" pháp,="" thu,="" đồng="" nghĩa="" với="" thi="" hình.="" người="" kia,="" sẽ="" chết.="" “công="" tử,="" hoàng="" thượng="" hỏi="" người="" muốn="" hay="" không="" đi="" gặp="" người="" kia.”="" đi="" nhi="" cú="" đầu="" đứng="" một="" bên,="" nhu="" thuận="" hỏi.="" “đi,="" sao="" lại="" không="" đi.="" một="" lần="" cuối="" cùng,="" tất="" muốn="" gặp.”="" tần="" tổ="" nhắm="" mắt="" lại,="" thân=""

nhiên=" nói=" ngày=" mai=" là=" ngày=" hành=" hình,=" hết=" thấy,=" hết=" thấy=" đều=" kết=" thúc,=" thị=" phi=" rồ=" ràng.= lần=" thứ=" hai=" đi=" vào=" thiên=" lao,=" vãn=" âm=" lãnh=" ẩm=" ướt=" như=" trước,=" còn=" mang=" theo=" mấy=" phần=" cảm=" giác=" tuyệt=" vọng.= "lý=" ký=" lại=" cho=" người=" đến=" gặp=" ta=" sao?=" đúng=" thật=" lạ.= vương=" tông=" viêm=" hơi=" chút=" trào=" phúng=" nói.= "hắn=" sao=" không=" thể=" cho=" phép=" ta=" tới?=" tần=" tổ=" kỳ=" quái=" hỏi,=" lần=" trước=" lý=" ký=" đồng=" ý=" rất=" dứt=" khoát,=" lần=" này=" sao=" lại=" sẽ=" không=" cho=" phép.= "ha=" ha,=" ta=" cùng=" hắn=" có=" ước=" định,=" giờ=" sắp=" nhanh=" đến,=" hắn=" sợ=" ta=" bội=" ước...=" vương=" tông=" viêm=" cười=" cười,=" tựa=" hồ=" lại=" nghĩ=" tới=" điều=" gì=" đó,=" hỏi=" tần=" tổ.= "có=" phải=" hiện=" tại=" tình=" thế=" nghiệp=" quân=" đang=" bắt=" lợi?=" "là.= "tần=" tổ=" hỏi=" đáp.= y=" ở=" trong=" thiên=" lao,=" sao=" có=" thể=" biết=" được=" chuyện=" này?=" "khó=" trách...=" vương=" tông=" viêm=" dùng=" một=" chút,=" miễn=" cưỡng=" nói,=" "ám=" vệ=" lão=" huynh=" ở=" ngoài=" cửa,=" phiền=" rồi=" đi=" được=" chứ?=" người=" nếu=" tiếp=" tục=" ở=" đó,=" ta=" liền=" cái=" gì=" cũng=" không=" biết.= ngoài=" cửa=" không=" có=" thanh=" âm=" nào=" đáp=" lại,=" vương=" tông=" viêm=" lại=" liếc=" vách=" tường,=" nói:= "được=" rồi,=" đã=" đi=" rồi.= "người=" muốn=" nói=" gì=" với=" ta?=" "người=" có=" biết,=" vì=" sao=" ta=" không=" phải=" bị=" xử=" trảm=" ngay=" lập=" tức,=" mà=" lại=" sống=" tới=" bây=" giờ=" sao?=" vương=" tông=" viêm=" hờ=" hững=" hỏi.= ".....=" tần=" tổ=" lắc=" đầu,=" hắn=" vốn=" nghĩ=" thu=" hậu=" vãn=" trảm=" là=" tục=" lệ=" thông=" thường,=" không=" ngờ=" còn=" có=" nguyên=" do=" phía=" sau.= "lý=" ký,=" hắn=" phòng,=" chính=" là=" ngày=" hôm=" nay.= vương=" tông=" viêm=" lạnh=" lùng=" cười,=" "liêu=" quốc=" phản=" công,=" nghiệp=" quốc=" bình=" loạn=" tiền=" triều=" đi=" đảng=" tiếp=" tục=" thất=" bại.= "chẳng=" lẽ,=" người=" còn=" có=" hậu=" chiêu?=" ánh=" mắt=" tần=" tổ=" sáng=" lên,=" hỏi.= "không=" sai.= một=" chiêu=" cuối=" cùng,=" ám=" sát=" liêu=" vương.= ba=" vị=" hoàng=" tử=" liêu=" quốc=" đều=" nắm=" một=" phần=" quân=" lực=" trong=" tay,=" cùng=" nhau=" tranh=" giành=" ngôi=" vị=" thái=" tử,=" toàn=" bộ=" nhờ=" liêu=" vương=" nỗ=" lực=" cân=" đối=" cục=" diện.= hiện=" tại=" ba=" phương=" đều=" gia=" nhập=" cuộc=" chiến=" với=" đại=" nghiệp,=" xem=" như=" lấy=" chiến=" công=" làm=" phương=" thức=" quyết=" định.= nếu=" lúc=" này=" liêu=" vương=" đột=" ngột=" băng=" hà,=" người=" nói=" cục=" diện=" liêu=" quốc=" sẽ=" thành=" thế=" nào?=" "loạn.= "chính=" xác.= hiện=" giờ=" ba=" phương=" nhân=" mã=" đều=" có=" thực=" lực=" tương=" đương,=" đến=" lúc=" đó=" nhất=" định=" sẽ=" là=" cục=" diện=" hỗn=" loạn,=" hao=" tổn=" nhân=" lực=" quá=" nhiều,=" nếu=" nghiệp=" quốc=" thừa=" cơ=" đánh=" liêu=" quốc,=" ngược=" lại=" sẽ=" khiến=" bọn=" họ=" quay=" ra=" nhất=" trí=" đối=" ngoại=" địch,=" hướng=" hồ=" nhu=" cầu=" cấp=" bách=" nhất=" của=" nghiệp=" quân=" lúc=" này=" là=" nghỉ=" ngơi=" dưỡng=" sức,=" chờ=" bọn=" hắn=" tranh=" đoạt=" xong,=" vì=" đối=" lấy=" yên=" ổn=" một=" thời=" gian,=" chắc=" chắn=" sẽ=" yêu=" cầu=" nghị=" hòa,=" chỉ=" cần=" lý=" ký=" có=" đầu=" óc,=" đến=" lúc=" ấy=" đánh=" chiếm=" liêu=" quốc=" mới=" là=" thời=" cơ=" tốt=" nhất.= "thế=" nhưng=" ám=" sát=" liêu=" vương=" đâu=" dễ=" như=" vậy.= "trước=" kia=" ta=" tại=" liêu=" quốc=" trải=" ám=" cộc.= lý=" ký=" muốn,=" chính=" là=" tên=" của=" một=" số=" người=" đó,=" cùng=" phương=" thức=" liên=" lạc=" lẫn=" xác=" nhận.= tần=" tổ=" hạ=" mi,=" nói:= "không=" ngờ=" người=" mưu=" tính=" sâu=" xa=" đến=" tận=" đây.= vương=" tông=" viêm=" cười=" khò:= "lại=" có=" ích=" gì,=" kết=" quả=" còn=" không=" phải=" bị=" người=" giá=" họa.= "người=" có=" thể=" dùng=" nó=" đối=" với=" người=" một=" mạng.= tần=" tổ=" nói.= "ta=" không=" cần.= vương=" tông=" viêm=" lạnh=" lùng=" cười,=" "nếu=" như=" không=" có=" cách=" nào=" có=" được=" thứ=" ta=" muốn,=" còn=" sống=" thì=" sao?=" chẳng=" thà=" sớm=" đầu=" thai,=" tranh=" thủ=" kiếp=" sau=" một=" chút=" tuyệt=" thủy=" tủy=" ô=" danh.= "...=" tần=" tổ=" giật=" mình.= người=" kia,=" kiêu=" ngạo=" đến=" mức=" cần=" bản=" không=" chịu=" được=" sỉ=" nhục=" như=" thế=" còn=" có...phản=" bội=" xấu="

xa=" đến=" vậy.= y=" hân=" là=" hận=" hân=" a,=" hận.= vương=" tông=" viêm=" cầm=" lên=" bút=" lông=" trên=" thạch=" bàn,=" viết=" xuống=" một=" chuỗi=" danh=" tự,=" còn=" có=" phương=" thức=" liên=" lạc,=" giao=" cho=" tần=" tổ.= "thôi,=" tông=" vẫn=" là=" không=" yên=" lòng=" về=" người,=" ta=" chết=" đi,=" cũng=" không=" thể=" làm=" cho=" một=" nửa=" giang=" san=" đại=" nghiệp=" chôn=" vùi=" cùng=" ta,=" hướng=" chi,=" còn=" người=" nửa.= vương=" tông=" viêm=" cười=" cười,=" hai=" mắt=" nhắm=" nghiền,=" thở=" dài.= "tần=" tổ=" a=" tần=" tổ,=" người=" rớt=" cuộc=" đối=" ta=" hạ=" mê=" được=" gì,=" vì=" cái=" gì=" đến=" tận=" hôm=" nay=" ta=" còn=" không=" bỏ=" xuống=" được=" người.= "ta=" cuối=" cùng=" đã=" hiểu,=" thì=" ra=" ngày=" đó=" người=" rơi=" lệ,=" cư=" nhiên=" là=" vì=" vãn=" bài=" ngày=" hôm=" nay.= "tông=" viêm,=" là=" ta=" phụ=" người.= phụ=" cảm=" tình=" của=" người,=" phụ=" tính=" mạng=" của=" người.= tần=" tổ=" rũ=" mắt,=" nói.= "tần=" tổ=" a,=" người=" chẳng=" qua=" là=" ý=" vào=" ta=" yêu=" người.= "thực=" xin=" lỗi.= đúng=" vậy...hân=" ý=" vào,=" cho=" tới=" bây=" giờ=" cũng=" chỉ=" là=" tình=" yêu=" của=" y.= nếu=" không=" yêu,=" hân=" vĩnh=" viễn=" không=" thể=" lật=" ngược=" được=" vương=" gia.= "không=" trách=" người,=" người=" từ=" đầu=" tới=" cuối=" chỉ=" là=" quân=" cờ=" trong=" tay=" người=" khác.= ta=" cũng=" vậy.= vương=" tông=" viêm=" cười=" buồn.= không=" thể=" vui,=" lại=" thật=" đáng=" buồn.= "là=" tài=" nghệ=" của=" ta=" không=" bằng=" người,=" không=" lời=" nào=" để=" nói.= vương=" tông=" viêm=" cười,=" có=" chút=" cay=" đắng,=" "còn=" có=" một=" chuyện=" muốn=" hỏi=" người.= "thỉnh=" hỏi.= "tần=" tổ,=" người=" đối=" với=" ta,=" liệu=" có=" nửa=" phần=" thật=" lòng?"= vương=" tông=" viêm=" nhìn=" thẳng=" vào=" mắt=" tần=" tổ,=" trầm=" giọng=" hỏi.= tần=" tổ=" hạ=" mi,=" gật=" gật=" đầu.= "vậy=" ta=" thật=" cũng=" không=" tính=" bại=" hoàn=" toàn,=" thôi,=" người=" nếu=" không=" còn=" chuyện=" gì=" thì=" để=" ta=" nghĩ=" nơi,=" chung=" quy=" người=" còn=" chưa=" đủ=" vô=" tình.= vương=" tông=" viêm=" thở=" dài=" nói,=" "chuyện=" đã=" tới=" nước=" này,=" ta=" cũng=" không=" muốn=" lý=" ký=" hưởng=" lợi.= giúp=" ta=" chuyển=" cáo=" hân=" một=" câu:= "trung=" thần=" dĩ=" tấn=" thần=" tôn=" tử,=" khước=" kiến=" phù=" đồ=" thuyết=" báo=" ân.= là=" tên=" ngục=" quân=" tử=" hân=" thẳng=" kẻ=" tiểu=" nhân=" ta,=" ha=" ha,=" thiên=" ý.= tần=" tổ=" rùng=" mình,=" chậm=" rãi=" gật=" đầu.= (bạc=" mộ=" băng=" luân:= "trung=" thần=" dĩ=" tấn=" thần=" tôn=" tử,=" khước=" kiến=" thù=" đồ=" thuyết=" báo=" ân.= -">Hai câu thơ trên nhằm châm chọc Chu Lệ rõ ràng tạo phản, giết Chu Duẩn Văn, lại còn muốn xây tháp nói là báo ân, đối trá đến cực điểm. Châm chọc hoàng quyền tranh đấu huyết tinh bội đức, còn muốn lừa mình dối người, lừa gạt cả thiên hạ...-> từ đó mang hàm ý châm chọc Lý Ký giết hại Tần gia một nhà, lại còn giả bộ làm ân nhân tri kỷ của Tần Tổ.)

“Còn có một chuyện.” Vương Tông Viêm bỗng nhiên cười thật đắc ý,

“Đại hỏa ở Tần gia, không phải ta phóng.”

Mặc dù sớm đã chuẩn bị tâm lý, Tần Tổ vẫn cứ choáng váng, vịn thạch bàn mới miễn cưỡng bình tĩnh lại. Đại não hỗn loạn, không thể suy nghĩ.

“Kỳ thật, người cũng có thể đoán được đi.” Vương Tông Viêm nói, hai mắt nhắm lại, nhìn đối diện Tần Tổ sắc mặt trắng bệch.

“Là....Chỉ là ta không dám nghĩ.”

“Không, là ta ích kỷ. Ta và người xem như lưỡng tình tương duyệt, đến cuối cùng không thể để tiểu tử Lý Ký kia hưởng lợi, giang sơn mỹ nhân mọi thứ hân đều muốn, nào có chuyện tốt như vậy!”

“Tần Tổ a Tần Tổ, ta và người kiếp này vô duyên, ta thà nguyện người cô độc suốt quãng đời còn lại cũng không muốn người ở bên Lý Ký.” Vương Tông Viêm ngồi trên giường đá, một chữ một chữ nói.

Nghĩ ra sao, liền làm thế ấy; nghĩ ra sao, liền nói như vậy; cho tới bây giờ y vẫn như thế, sống một cách cuồng ngạo, miệt thị lễ pháp, tự do tự tại.

Y không chiếm được, cũng sẽ tuyệt đối không để người khác chiếm được.

Lý Ký....Ta thua dưới tay người, cũng chỉ bởi ta không nhẫn tâm bằng người, chí ít, cho tới giờ, ta chưa từng lợi dụng người mình yêu. Mà người, lại ngay cả Tần Tổ cũng lợi dụng.

“...Ta nợ người, sẽ trả người, kể cả vốn lẫn lời.” Tần Tổ trầm thanh, chậm rãi nói.

“Tổ Nhi nói như vậy là muốn vì ta tuân tình?” Vương Tông Viêm cười cười hỏi.

“Ta thứ nhất thật có lỗi với cha nương, không cách nào tự tay đâm hung phạm, hai thực có lỗi với Vương gia, liên lụy biết bao mạng người vô tội của Vương gia; ba....Thực có lỗi với người.” Tần Tổ nhắm mắt lại, chậm rãi nói.

Vương Tông Viêm trước sau không hề nợ hấn, Tần Lam chết, là do trách nhiệm công việc của hấn; Tần gia bị diệt vong, là do Lý Ký sai sử. Vương Tông Viêm chưa từng nợ hấn, chưa từng nợ Tần gia. Ngược lại, đối hấn tình thâm ý trọng.

Mà hấn? Tự tay đưa y lên pháp trường, còn cả Vương gia....

Hấn sai rồi, thật quá sai rồi.

“Cũng tốt, chỉ mình ta dưới đất cũng thật tịch mịch.” Vương Tông Viêm cười nói, “Để người lại một mình, ta còn thực sợ người bị Lý Ký lừa mất.”

“Người a, quả nhiên đích xác là tên tiểu nhân quang minh lỗi lạc.” Tần Tổ cười nói.

“Đáng tiếc đáng tiếc, tiểu nhân luôn đầu không lại ngụy quân tử. Bất quá may được giai nhân nguyện bồi, thật cũng không oan uổng.”

Tần Tổ nhẹ nhàng cười, ánh mắt lại rất chua xót.

Bi ai, vì ai bi ai. Từ đầu tới cuối kẻ làm đường chính là mình, từ đầu tới cuối vẫn trách oan y.

Nụ hôn nhu hòa rơi trên mắt hấn, mang theo thương tiếc chưa từng đổi thay.

“Đừng nhìn ta như vậy, ánh mắt người không nên có bi ai.” Thanh âm y thật thấp, mang theo vài phần khàn khàn cùng yếu ớt.

Tần Tổ nhắm mắt lại, hơi ngửa mặt lên, hôn lên môi y, môi Tông Viêm có chút khô nứt, nhưng rất ấm.

Ấm áp hấn tham luyến, cho tới bây giờ đều là hoa trong gương, trăng trong nước, khi bình minh lên, sẽ không còn bóng dáng.

Một chút ấm áp sau cùng, như cuồng hoan ngày tận thế, cứ như vậy khắc sâu vào sinh mạng hấn, vĩnh viễn không thể phai nhạt.

Người đầu tiên hấn yêu, sắp phải rời xa hấn.

30. Chương 30: Thu Hậu Vấn Trảm

Thiên lao âm lãnh, giờ khắc này lại lộ một màn hương diễm hỏa nhiệt.

“A...” Tần Tổ cố gắng áp thấp thanh âm, trầm thấp rên rỉ, trong mắt đã sớm một mảnh mơ hồ.

“Tổ Nhi, Tổ Nhi.” Giọng y trầm khàn quanh quẩn bên tai hấn, từng tiếng từng tiếng một đi vào trong đầu, bởi thế thật lâu sau đó hấn vẫn còn có thể nghe thấy tiếng y gọi trong mỗi giấc mơ.

“Người là của ta, ai ta cũng không cho.”

“Ô...Đau...” Tần Tổ nhịn đau, mười ngón tay dùng sức cào lên giường đá cứng rắn, thở nhẹ.

“Ngoan, thả lỏng, lâu quá không làm sẽ tổn thương người.” Vương Tông Viêm một bên tinh tế hôn hai nơi mẫn cảm trên ngực Tần Tổ, một bên cẩn thận khai thác tiểu huyết mạch nhanh trất.

Tần Tổ hít sâu một hơi, nhìn người phía trên cổ nén dục vọng.

“Không sao, đau thì đau a....Ân...Ít nhất, cũng có thể khiến ta, nhớ kỹ người.” Tần Tổ rưng rưng ôm lấy Vương Tông Viêm, nhẹ nói.

Vương Tông Viêm sao có thể chịu được lời nói yêu thương của tình nhân đã lâu không nghe thấy, phút chốc ánh mắt buồn bã: “Tổ Nhi, đây chính là người nói.”

“Tông Viêm....A!” Thanh âm Tần Tổ đột ngột vút cao, mang theo vài phần khóc âm, chọc người càng thêm điên cuồng.

Đã muốn quý trọng, lại muốn hủy diệt. Trân bảo như vậy, thật sự không nỡ lưu cho người khác.

Tần Tổ do chính tay y điều giáo ra. Thông tuệ, chân khiết, ôn nhu, đa tình....Y sao có thể cam lòng để lại cho Lý Ký?!

Yêu thương điên cuồng tràn đầy trong lòng, biến thành cuồng dã dùng lực, rốt cục bất chấp sẽ làm hấn đau đớn.

Chết dưới vui sướng cực hạn này, mang theo Tần Tổ cùng chết đi...Thì tốt biết bao nhiêu?

“Không được....Ô...A...chậm..chậm một chút..A....” Tần Tổ đứt quãng rên rỉ chui vào tai Vương Tông Viêm quả thực mị hoặc đến cực điểm, còn có đôi mắt ngẩn lệ của hấn, mang theo mấy phần cầu khẩn, mấy phần quyến luyến, mấy phần yêu thương.

Ta không tin người không đối Lý Ký động tâm, nam nhân kia thực quá biết cách đầu độc nhân tâm. Tần Tổ a, người thật sự không dấu lại hấn.

Thừa dịp nhảy vào, châm ngòi ly gián, bỏ đá xuống giếng....Cái gì hấn cũng đã làm. Tự nhiên cũng có thể làm được, tự tay đưa người tới chỗ ta, cho dù hấn biết rõ ta muốn người.

Tựa như chiếm hữu mà liên tiếp in dấu hôn lên làn da trắng nõn mềm mại của hấn, như đánh dấu vật sở hữu của chính mình. Không thể phủ nhận, thân thể Tần Tổ được in thêm dấu ấn lại càng trở nên mỹ lệ dụ hoặc.

Tần Tổ đã chống đỡ không nổi, cong người hét một tiếng rồi mềm hấn xuống, người phía trên lại vẫn chưa thấy đủ, càng thêm không ngừng dùng lực.

“Tổ Nhi, người là của ta, ai ta cũng không cho!” Dùng sức xâm nhập thân thể Tần Tổ, khác hấn với động tác thô bạo, đôi mắt y lại tràn đầy ôn nhu, cả nụ hôn lau đi nước mắt nơi khóe mắt hấn cũng dịu dàng không kể xiết.

“Ô...A...” Rên rỉ thở dốc yêu kiều, thân thể đã đến cực hạn, nhưng lòng lại vẫn kêu gào chưa đủ.

Vòng tay ôm lấy người trước mắt, cố gắng thở dốc, tựa như sau một khắc sẽ bởi vì quá mức kịch liệt mà đình chỉ hô hấp.

Tông Viêm....Thực xin lỗi....Thực xin lỗi....

Ta hại người...Ta phụ người...Ta nợ người....

Đến cuối cùng....Ta đúng là vẫn không tìm nổi lòng...

Tần Tổ không biết mình như thế nào ngây ngốc đi ra thiên lao, ngồi lên xe ngựa về nhà. Đầu óc ong ong vang lên, giống như có vô số châm nhỏ đâm vào, đau.

Lại càng không nói đến đau đớn trên người, đi một bước đều muốn ngã đi.

“Dem cái này giao cho Hoàng thượng.” Tần Tổ mở một giao danh sách cho ám vệ đánh xe. Sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh lại, đã là sáng sớm ngày hôm sau. Vẫn là Di Nhi đánh thức hấn.

“Ngài nếu không đi, thật sự sẽ bỏ lỡ.” Di Nhi giúp hấn thay y phục nói.

Tần Tổ ngồi trên giường, cảm thấy mệt mỏi chưa từng có. Thân thể mệt mỏi, tâm cũng mệt mỏi.

Hắn đột nhiên không muốn nhìn, có gì để nhìn, nhìn xem y chết trong tiếng thóa mạ của thể nhân sao...Y cũng sẽ không muốn hắn trông thấy cảnh ấy a.

“Hoàng thượng phái xe ngựa tới đón ngài.” Di Nhi nhìn ngoài cửa sổ, nói.

Tần Tổ lãnh đạm nhìn ra bên ngoài, nhắm mắt lại nói: “Vậy nhanh chút đi.”

Thế nhưng Lý Ký lại muốn hắn nhìn, nhìn người hắn yêu chết đi....

Vậy nhìn đi.

Tần Tổ lạnh lùng nhìn, một thân đồ tang trắng đến chói mắt, thần sắc lãnh đạm đến cực điểm, thật giống như người bị chém đầu cùng hắn bình sinh không quen biết.

Người đời nói hắn vì Tần gia mà mặc đồ tang, chỉ có hắn mới biết, hắn là vì người bị chém đầu hôm nay mà mặc.

Chung quanh ồn ào tiếng chửi rửa cùng tán thưởng truyền vào tai hắn, nhưng tựa hồ như căn bản không thể dả động đến người đang quỳ gối trên pháp trường kia.

Y một mực cười, cười thực cuồng ngạo, cũng thực thê lương. Dù cho chửi rửa, dù cho dơ bẩn, dù cho...máu tươi lênh láng.

Y chính là người như thế, ngang tàng, ích kỷ, thâm tình, tiểu nhân.

Thế nhưng những điểm tốt của y, lại không có mấy người hiểu rõ.

Chẳng trách y chưa bao giờ để ý đến lời đồn đãi, thẳng đến hôm nay vẫn là như vậy.

Người này, cho tới bây giờ vẫn là bậc can đảm kiêu hùng.

Tiếng pháo truy hồn vang lên, ba tiếng.

Đầu người rơi xuống đất.

Hết thấy đều kết thúc.

Ánh mắt Tần Tổ lãnh đến mức khiến người kinh hãi, một người đẹp như vậy, lại lạnh lùng tới mức này.

Một thân tang phục trắng đến tê tái, thỉnh linh đứng trên đài cao.

Đón gió mà đứng, phong tư tuyệt mỹ.

Sau đó, chậm rãi quỳ xuống, hướng về phía pháp trường, mạnh dập đầu một cái.

Đây là món nợ hắn thiếu.

Tông Viêm, kiếp này đã qua. Ta nợ ngươi, Lý Ký cũng nợ ngươi, và cả người trong thiên hạ, tất thấy đều nợ ngươi, cho dù bọn họ, vĩnh viễn không thể biết mình nợ ngươi.

Bọn họ không hiểu, vẫn là không hiểu.

[Miếu miếu tam thiên thượng, nguy nguy bạch ngọc kinh.

Nguyên thủy ngự minh cảnh, lập thử đại hóa căn.

Âm sinh kết hoàng hoa, dương quang phu xích luân.

Nhị khí tương triền la, thái không lưu ngũ hành.

Thất cảnh hốt đẳng biến, vạn hối tông thử sinh.

Ngũ hành hổ thiên cải, thùy trắc bại dữ thành.

Thần tiêu chấp huyền kỷ, tổng giáo chư thiên nhân.

Tả nhiếp tam giới ma, hữu chế lục thiên binh.

Bảo chương triệu hòa khí, ngọc phù tập bách linh.

Thiên đình bình quỳnh việt, xích đế trịch lưu kim.

Thu bộ quần ma sửu, cảnh thổ giai rừng thanh.

Phổ thiên bị chân âm, ức kiếp bảo vô khuynh.]

(Ba tầng trời cao mây giăng kín, sừng sững Bạch Ngọc Kinh(1).

Nguyên thủy(2) ngự minh cảnh, lập nên đại hóa căn.

Trăng(3) sáng tầng tầng kết, xích luân(4) rực nắng vàng.

Nhật nguyệt(5) tương triền, ngũ hành vận chuyển vũ trụ.

Thất cảnh đột biến, vạn hợp thành sinh.

Ngũ hành tương hỗ chuyển dời, ai đoán được thành bại.

Thượng thiên chấp chưởng luật trời, hiệu triệu chư vị thiên nhân.

Trái chấn nhiếp yêu ma tam giới, phải chế lục thiên binh(6).

Bảo tử(7) triệu hòa khí, ngọc phù(8) tập bách linh.

Thiên tướng cầm quỳnh việt(9), Xích đế vung lưu kim(10).

Thu phục quần ma, bốn phương một mảnh thanh bình.

Phúc trời độ khắp chúng sinh, muôn kiếp được an lành.)

Tần Tổ đứng trên đài cao, chậm rãi ca xướng. Tiếng ca mờ mịt xa xôi.

Để cho “Ngũ hành âm dương ca” này dẫn hồn phách người rời đi, đến địa phủ. Sau đó, để diêm vương trả lại trong sạch cho người.

Kiếp sau, xin nguyên kiếp sau, không cần phải sống cô độc thêm lần nữa.

Tất cả mọi người nhìn dáng hình hần, nghe tiếng ca thê thiết mỹ lệ của hần. Tần gia di tử bị Vương Tông Viêm diệt cả nhà trong đồn đãi, tuyệt sắc thiếu niên được Vương Tông Viêm vô cùng sủng nịch trong đồn đãi, Tần Tổ – kẻ dĩ sắc thị nhân, cuối cùng một tờ ngự trạng lật ngược Vương gia trong đồn đãi.

Bạc tình bạc nghĩa, lãnh mạc yêu dị, hại nước hại dân, tâm cơ thâm trầm....

Đây là hình ảnh Tần Tổ trong mắt người đời.

Thế nhưng....thế nhưng hần lại hoàn toàn không phải như vậy.

Tần Tổ, chỉ là một thiếu niên bình thường mà thôi.

Một thiếu niên bình thường bạc mệnh mà thôi.

Tất thấy gian truân, tất thấy khổ sở, tất thấy chua xót, thế nhân không hiểu.

Thế nhân, vĩnh viễn không thể hiểu rõ sự thật.

Về hần, về Vương Tông Viêm, về Lý Ký.

Chưa bao giờ hiểu rõ.

Bi ai.

Chú giải

(1) Bạch Ngọc Kinh: tương truyền là tòa điện lớn làm bằng bạch ngọc, nằm tại trung tâm của Càn khôn vũ trụ, là nơi thường ngự của Đức chí tôn Ngọc hoàng thượng đế.

(2) Hà đồ là bức vẽ do vua Phục Hy ghi lại khi thấy các vết chấm đen trắng trên lưng của con Long Mã xuất hiện trên sông Hoàng Hà. Từ Hà đồ biến ra Ngũ Hành được giải thích như sau: Số 1 là căn bản của muôn sự biến hóa, nên số Trời là 1 biến sinh Thủy (Nước). Tại sao? -> Phàm vật chi, khi sơ sinh, hình thể

là Nước. Nước là thể chất có trước nhất của mọi vật hữu sinh. Nước sinh ở Dương và thành ở Âm. Khi Khí động thì Dương sinh, khi Khí tụ và tĩnh thì biến thành Nước. Cho nên, Trời 1 biến sinh Thủy; Đất 6 hóa thành Nước. Đó là lấy lúc đầu sinh Thủy thì 1, đến khi thành Thủy thì 6. Thủy (Nước) được Trời Đất Âm Dương sinh thành trước tiên, rồi sau mới có: Hỏa, Mộc, Kim, Thổ.

→ ‘nguyên thủy ngự minh cảnh, lập nên đại hóa căn’: ý chỉ thủy đứng đầu, từ đó mới lập nên các căn khác của Âm dương Ngũ hành.

(3) Nguyên văn là “Âm sinh kết hoàng hoa”: ‘hoàng hoa’ có nghĩa là vàng sáng rực rỡ, cho nên ‘âm’ sẽ được hiểu theo nghĩa thứ 2 là [mặt trăng] chứ không phải theo nghĩa thứ nhất là [âm] (triết học cổ đại Trung Quốc cho rằng mọi vật tồn tại trong vũ trụ đều có hai mặt đối lập âm và dương) → nghĩa cả câu có thể hiểu là: “Ánh trăng kết thành vàng sáng rực rỡ” nhưng vì hợp nhịp với vần sau nên ta đổi thành: “Trăng sáng tầng tầng kết.”

(4) xích luân: xích = đỏ, luân = bánh xe, vật hình bánh xe, hay hình tròn; dương quang = ánh mặt trời → Xích luân rực nắng vàng.

(5) Nguyên văn là “Nhị khí”

Thuyết Âm Dương giải thích về nguồn gốc của Càn khôn vũ trụ, thuyết Ngũ Hành thì giải thích cơ cấu của vũ trụ. Trời có Ngũ Khí, Đất có Ngũ Hành. Ngũ Khí của Trời ngưng kết tạo ra Ngũ Hành:

Khí đen tụ trên không sinh ra Nước (Thủy),

Khí đỏ rực ở trên không, sinh ra Lửa (Hỏa),

Khí xanh ở trên không sinh ra Cây cỏ (Mộc),

Khí trắng ngưng ở trên không sinh ra loài Kim (Kim),

Khí vàng sẫm ở trên không sinh ra Đất (Thổ).

Ngũ Khí là năm sắc khí: Đen, Đỏ, Xanh, Trắng, Vàng.

Ngũ Hành là: Thủy, Hỏa, Mộc, Kim, Thổ. Đây là năm yếu tố căn bản tạo thành vạn vật.

→ “Nhị khí” có thể hiểu là khí âm và khí dương; nhưng theo nghĩa của hai câu trên và dựa vào Ngũ khí thì là khí trắng và khí vàng, hiểu nôm na là “Nhật Nguyệt”.

(6) lục thiên binh: nôm na theo ý ta hiểu thì là sáu món thần binh.

(7) Bảo tể: con ấn, con dấu (thời xưa các vua thường dùng ngọc làm ngự tể) → “Bảo tể triệu hòa khí”: bảo tể hiệu triệu hòa khí.

(8) Ngọc phù: giống như binh phù của các tướng lĩnh ngày xưa. “Ngọc phù tập bách linh”: Ngọc phù triệu tập trăm loài.

(9) quỳnh việt: việt = búa lớn: là một loại binh khí thời xưa; quỳnh = ngọc đẹp (thường dùng chỉ đồ vật đẹp dễ tinh xảo) → búa bằng ngọc.

(10) Xích Mầu đỏ. Đế vua. Ngũ phương, mỗi phương có một Hành (trong Ngũ Hành) và một vị Đế cai quản, tên của vị Đế được gọi theo màu sắc của Ngũ Hành.

Phương Tây, hành Kim, màu trắng, có Bạch Đế cai quản.

Phương Bắc, hành Thủy, màu đen, có Hắc Đế cai quản.

Phương Đông, hành Mộc, màu xanh, có Thanh đế cai quản.

Phương Nam, hành Hỏa, màu đỏ, có Xích Đế cai quản.

Trung ương, hành Thổ, màu vàng, có Huỳnh Đế cai quản.

Lưu kim = dây xích sắt bằng vàng.

31. Chương 31: Khúc Cuối Phân Ly

Trực tiếp bị Lý Ký đưa về cung, ở tại gian phòng trước kia đã từng ở.

Tần Tổ thiêu hủy đồ tang, ngồi trên giường, nhắm mắt, trầm mặc.

“Tần Tổ.” Lý Ký đứng bên giường, thấp giọng gọi.

“...” Tần Tổ giương mắt nhìn hắn, đôi mắt trống rỗng.

“Muốn uống rượu không?” Lý Ký hỏi.

“Hảo.”

Sau đó cùng một chỗ nâng chén, đem mọi thứ đều quên đi a, chỉ cần không nhớ, sẽ không cần phải nghĩ.

“Y đã chết.” Tần Tổ thấp giọng nói, nghe không ra tâm tình, thật giống như trần thuật giản đơn.

“Là.” Lý ký cũng lạnh đạm ứng với.

“Người giết y, không, là ta giết y.” Tần Tổ mở bàn tay mình, lòng bàn tay rất nhiều đường vân, là một hồi tử cục. Người quán ta, ta quán người, vì vậy biến thành một trảng âm mưu quỷ kế không dứt.

“Là chúng ta giết y.” Lý Ký ôm lấy Tần Tổ nói.

“Ha ha, ha ha. Ta đến tột cùng đang làm gì đây, kết quả, kết quả là tất thấy đều sai! Ta đến tột cùng làm sai cái gì! Đại thù chưa báo, lại giết y!” Tần Tổ không khống chế được, bầu chặt lấy vạt áo hắn hét lớn.

Lý Ký nhẹ nhàng dứt tay hắn ra, uy hấn uống rượu.

Tần Tổ ngoan ngoãn ôm lấy Lý Ký, thật giống như vừa rồi mất bình tĩnh gào thét chưa hề xảy ra.

Từng ngụm từng ngụm, hương rượu cay nồng.

Không phải loại rượu nhạt như đêm ở hồ sen, hương rượu hôm nay như có như không, thoảng hoặc, thanh điềm. Khi đó, lòng của hắn rất đậm, rượu nhạt cùng trăng và hoa, có thể dễ dàng khiến hắn say men. Dễ dàng....vô ý để cho một người tiến vào trong lòng.

Rượu cay nồng, đặc hơn. Lúc này, lòng của hắn trống rỗng đến vô cùng, cần loại rượu mạnh nhất, xóa bỏ thần trí hắn nhanh nhất.

“Lý Ký, ta hận ngươi, hận ngươi hận ngươi hận ngươi!” Tần Tổ nửa mở đôi con ngươi ngập đầy oán hận, há miệng cắn vào bả vai Lý Ký, tựa như thật sự muốn cắn đứt thịt hắn.

Miệng đầy máu tanh.

Lý Ký tùy ý hấn cắn, đợi khi hấn mệt mỏi mới kéo hấn ra, lau khô vết máu nơi khoe miệng, tiếp tục uy hấn uống rượu, tẩy đi mùi máu tươi trong miệng.

Tần Tổ ngã xuống giường, nhìn mạn sa trên nóc giường, xa xăm nói: “Ta hận nhất, là chính ta.”

“Vì sao lại không chết? Chết sớm một chút, để cho ta cái gì cũng không biết, theo người nhà cùng tới tuổi vàng đi.”

“Tại sao phải biết rõ nhiều như vậy? Cái gì cũng không biết hấn sẽ tốt hơn biết bao nhiêu?”

“Tại sao phải yêu y? Biết rõ là kẻ thù....Không, giờ thì không phải...”

“Ta bắt quá là y vào y yêu ta, ngoại trừ nó ra ta còn có cái gì?! Y không yêu ta, ta làm sao có thể tra được chứng cứ, làm sao có thể...” Làm sao có thể thống khổ đến thế...

“Vì cái gì, vì cái gì....Người ta yêu không phải kẻ điên cũng là lừa đảo?!”

Ta hận nhất, là ta lại động tâm với kẻ như ngươi!

Tần Tổ đặt tay lên trán, tay áo che khuất mặt hấn.

Thế nhưng, có một số việc, không thể lừa được người.

Ít nhất, không lừa được Lý Ký.

“Hận ta?” Lý Ký ghé sát mặt lại gần Tần Tổ, cách tay áo bạch sắc hỏi.

Tần Tổ không trả lời.

“Yêu ta?” Lý Ký cách lớp vải hôn lên mặt Tần Tổ, tìm được vị trí đôi môi thì dời sang nơi đó.

Tơ lụa trắng thuần, còn có, thứ mềm mại bên dưới.

Mở ra vạt áo, lộ ra xương quai xanh đầy dấu đỏ, ngực khê nhói đau. Đã biết đưa hấn đi thiên lao thì kết quả chính là như thế, nhưng vẫn giả bộ điềm nhiên như không.

Biết rõ chuyện đi này, sự thật đằng sau thảm án diệt môn của Tần gia sẽ bị phơi bày, nhưng vẫn chấp nhận nhịn đau.

Khi không thể vẹn toàn, cuối cùng buông tha cho cảm tình.

Đổi lấy hi vọng bình Liêu.

Đây là trách nhiệm đế vương của hấn. Có đôi khi, không thể buông, không phải là thứ yêu nhất, mà là trách nhiệm.

Đại Nghiệp thiên thu muôn đời, há có thể chôn vùi trong tay hấn? Vì vậy mà nhịn đau cắt tay.

Nhưng hấn cũng hiểu, một lần cắt tay này, có lẽ là vĩnh viễn mất đi.

Tại Ngự thư phòng suốt ba ngày, một mình đấu tranh. Cuối cùng vẫn phải người đi tìm Tần Tổ.

Sau đó đứng bên ngoài thiên lao, nhìn hấn lung lay đi tới, mờ mịt giao ra danh sách, rồi hôn mê bất tỉnh. Một khắc ấy, hấn hối hận.

Thế nhưng, ván đã đóng thuyền.

Bọn họ không ai có thể cứu vãn được, không ai có thể quay lại lúc ban đầu.

Nụ hôn theo vạt áo rộng mở xuôi dần xuống dưới, Tần Tổ không đẩy hấn ra.

Một lần sau cuối, quên tất thấy hận thù, nhớ kỹ người này. Tại thời khắc cuối cùng của mạng sống, tuân theo tình cảm của mình.

Một lần cuối cùng.

Cướp lấy thù du hồng nhật trước ngực, khê cắn, liếm láp, thưởng thức khuôn mặt người phía dưới có chút run rẩy cùng trầm mặc thuận theo.

Cởi ra xiêm y, dần dần cởi bỏ lớp vỏ bao bọc trái tim.

Sau đó, tận tình hưởng thụ điên cuồng một lần cuối.

Giờ này hôm qua, hấn đang ở thiên lao, người phía trên, là Vương Tông Viêm.

Giờ này hôm nay, hấn đang ở hoàng cung, người phía trên, là Lý Ký.

Hấn thật sự dễ tiện đến vậy....Thật sự hèn hạ đến vậy....Thật sự...

Bạc tình bạc nghĩa!

Vết xanh tím trên người, dấu hôn đỏ sậm tiết lộ chủ nhân thân thể đêm qua là như thế nào hầu hạ dưới thân nam nhân khác. Chưa xót dậy lên trong lòng, khiến Lý Ký lần đầu tiên mất đi sự tỉnh táo thường ngày của đế vương, cơ hồ là thô bạo in thêm càng nhiều dấu vết lên người Tần Tổ.

Chỉ cần phủ lên, sẽ nhìn không thấy.

Chỉ cần nhìn không thấy, có thể tiếp tục giả bộ như hoàn toàn không biết gì cả.

Bọn họ đều là tự lừa mình dối người.

Với tay chọn lấy nhuyễn cao thượng đẳng, thăm dò tiến vào tiểu huyết nhanh trất đã sưng đỏ của Tần Tổ. Cảm giác ẩm áp, lại không xua tan được lạnh lẽo nơi đáy lòng hắn.

Là chính hắn tự tay đưa Tần Tổ đi, tự tay dâng Tần Tổ cho người khác, hắn có lý do gì để chỉ trích?

Tần Tổ từ từ nhắm hai mắt, làn da trắng mịn như tuyết chẳng chịt dấu vết cũ mới. Còn có....vết nước mắt chưa khô nơi khóe mắt.

Hai chân bị tách ra, nơi khiến người thấy thẹn bị ánh nến soi tròn không chứa một chỗ.

Thân thể này sớm đã ô uế, vậy mặc nó ô uế đi thôi, dù sao, bất quá cũng chỉ là một túi da cụ.

Eo bị nâng lên, chân bị tách ra, thân thể bị tiến vào, Tần Tổ toát ra vài tiếng nức nở như có như không, vừa như đau đớn, lại vừa như vui thích...

Thân thể, sớm đã bị điều giáo đến mức dễ dàng nhận được khoái cảm...

Lý Ký thở hắt ra một hơi, tiểu huyết ẩm áp nhanh trất bao chặt lấy hắn, tiếng nghẹn ngào của Tần Tổ hấp dẫn hắn, còn có vết nước mắt trên mặt hắn....Nhịn không được thô bạo luật động, làm cho Tần Tổ cũng nhịn không được nức nở rên rỉ ra tiếng.

Cả người nóng quá, chỗ hôm qua bị sử dụng quá độ sao có thể nhận công kích mãnh liệt như thế, vì vậy khoái cảm dâng lên xen lẫn với đau đớn.

Thật sự chảy máu, theo hai đùi trắng nõn rơi xuống đệm chăn, máu đỏ một mảnh.

Thân hình mảnh khảnh cơ hồ sắp bị xé rách, đau đớn khiến người điên loạn cùng khoái cảm liên miên không ngừng, giống như muốn cắt đoạn thần kinh hắn.

Sẽ chết mất....Tần Tổ nhịn không được cảm thấy sợ hãi.

Chết...Không tốt sao?

Tựa hồ là cảm thấy người dưới thân thất thần, Lý Ký không vui dùng sức xâm nhập thật mạnh, khiến Tần Tổ phục hồi tinh thần.

Đau đớn rơi lệ, mất đi một tia khí lực cuối cùng. Trước mắt tối sầm, cứ như vậy hôn mê bất tỉnh.

Sau đó lại bị càng thêm thô bạo ép tỉnh, đến cuối cùng chính hắn cũng không rõ là mơ là tỉnh.

Kỳ thật....Hắn chưa từng tỉnh giấc đi...Vẫn luôn, chìm trong giấc mộng.

Trong mộng, Tần gia biến mất giữa một hồi đại hỏa. Trong mộng, hắn tựa hồ đã yêu Vương Tông Viêm – kẻ thù của hắn. Trong mộng, hắn phát hiện mình từ đầu tới cuối đều sai. Trong mộng, hắn đã yêu người không nên yêu.

Trong mộng, hắn phát hiện....Thì ra chính mình vẫn đang tỉnh.

Tỉnh, nhìn hết thấy bị kịch phát sinh, nhưng lại...

Bất lực.

32. Chương 32: Dứt Bỏ Tiền Trần

Tỉnh lại, tỉnh lại không vì lý do gì.

Thân thể rất đau, trong phòng rất tối.

Tựa hồ còn chưa tẩy sạch, cũng không bôi thuốc.

Tần Tổ gian nan đứng dậy, bò qua Lý Ký đang ngủ say mà xuống giường.

Chân mềm nhũn, ngã xuống đất, chỗ bị thương đêm qua bị va chạm mạnh, đau đến ngay cả thanh âm hắn cũng không phát ra được.

Hồi lâu mới khôi phục được một điểm khí lực, Tần Tổ thống khổ đứng dậy, rót cho mình chút nước, uống một hớp nhỏ, cảm thấy khí lực khôi phục được một ít.

Ra khỏi phòng, sai thị vệ canh cửa bưng đến ít nước, ở trong gian phòng trống tấy sạch thân thể, đáng tiếc tìm không thấy thuốc trị thương, đành phải thôi.

Cầm bút lên, viết những lời Vương Tông Viêm muốn hẩn chuyển đạt vào giấy Tuyên thành: [Trung thần dĩ tẫn thần tôn tử, khước kiến phù đồ thuyết báo ân. Là tên ngụy quân tử người thắng kẻ tiểu nhân y, thiên ý.]

Trầm mặc chốc lát, lại nhắc bút viết một câu: [Sinh đương phục lai quy, tử đương trường tương tư.] (Sống ở bên người, chết giữ tương tư.)

Thay đổi một thân xiêm y trắng thuần, cầm lấy chủy thủ luôn mang theo bên mình, cất kỹ, rời đi.

“Giờ là giờ nào?” Giọng nói hẩn rất nhỏ, còn có vài phần khàn khàn.

“Giờ Sửu chính.” [2h] Thị vệ cúi đầu không dám nhìn hẩn, cung kính trả lời.

“Giúp ta gọi một chiếc xe ngựa, ta muốn về nhà.” Tần Tổ lấy ra lệnh bài Lý Ký cho hẩn, thấp giọng nói.

“Hiện tại cửa thành đã đóng, công tử đại khái không ra được.” Thị vệ nói.

“Ta quay về Tần gia.” Tần Tổ nhắm mắt lại nói.

Tần gia của hẩn.

“Là.”

....

Ngồi trên xe ngựa, một đường xóc nảy. Thân thể rất mệt mỏi, nhưng thần trí lại thực thanh tỉnh.

Đều đã xong. Khoái hoạt, bị thương, thống khổ...Đều xong rồi.

Hẩn vốn định lưỡng toàn, Tần gia cùng Vương Tông Viêm. Nhưng cuối cùng, ai hẩn cũng không thể thành toàn.

Ai hẩn cũng thiếu nợ.

____[Thế sự không thể cầu toàn, nếu quá tham lam, chỉ sợ hai bên người đều phải có lỗi.] Tứ nương đã từng nói với hẩn như thế.

Bất hạnh chung quy vẫn là bất hạnh.

Đến cuối cùng.

Một lời thành thật.

“Tần công tử, đến.” Xa phu nửa đêm bị bắt tỉnh dậy đánh xe, vốn rất không tình nguyện, nhưng nghe nói người này chính là Tần Tổ, không khỏi có vài phần hiếu kỳ.

“Đa tạ người, lão bá.” Tần Tổ nhẹ nói.

Xa phu vội vàng lắc đầu nói không dám.

“Đa tạ người tiễn ta một đoạn đường.” Nụ cười hẩn như có như không, thản nhiên, mệt mỏi.

Nguyên lai Tần Tổ là người như vậy, xa phu cúi đầu âm thầm đánh giá.

Bình dị gần gũi, còn rất lễ phép, tính tình cũng ôn hòa, hoàn toàn không giống như lời đồn đãi.

Tần Tổ xuống xe, bước đi không vững, lưng lay như sắp đổ có gõ gõ đại môn Tần gia.

Tu sửa xong hẩn cũng không về ở, chỉ là thỉnh thoảng đến nhìn qua.

Quản gia mặc dù tò mò vì sao chủ nhân hiếm khi thấy mặt lại bắt ngờ đến đây vào lúc nửa đêm. Nhưng vẫn cần thận, ân cần hầu hạ.

“Ta mệt mỏi, người lui xuống trước đi.” Tần Tổ cho tất cả mọi người lui xuống, một mình vào phòng.

Phòng mới tản ra một mùi rất đặc trưng, xa lạ đến mức khiến hần hoài nghi mình có phải đang tại Tần gia.

Nơi hần lớn lên từ nhỏ...Từ lúc nào đã xa lạ đến mức này.

Những người kia cũng không ở, hần lại còn đây.

Mệt nhọc mặc nhiên ập tới, tựa như hần đã sống rất lâu rất lâu, muốn an tâm chìm vào giấc ngủ.

Nằm trên giường, lấy ra chủ thủ, cẩn thận tìm kiếm.

Hần mang theo nó. Ý đồ ban đầu nếu kế hoạch thất bại sẽ ám sát Vương Tông Viêm. Sau lại dùng chính nó cùng tri kỷ cắt bào đoạn nghĩa. Hiện giờ cũng đã hiểu, tri kỷ duy nhất mới là kẻ thù thật sự của hần, nhưng rốt cục cũng không thể xuống tay.

Tri kỷ, tri kỷ, chúng ta không hiểu mình, cũng không hiểu đối phương, sao có thể tính là tri kỷ?

Đến cuối cùng, thanh chủ thủ này lại dùng để chấm dứt sinh mạng của chính mình.

Hần không báo được thù.

Lý Ký, hần không thể giết. Giết hần, là hành thích vua, hần không sợ bêu danh, nhưng lại không gánh nổi tội khiến Đại Nghiệp đại loạn. Huống chi...Người kia, cho hần an ủi cùng khích lệ nhiều như vậy.

Thậm chí, còn có một lần là ân nhân của hần.

Không phải nói yêu ta sao?

Thứ ta dựa vào, cũng chỉ có tình yêu của các người.

Ta chỉ có thể dùng cái chết của ta để trả thù người.

Vì sao lại luôn như thế, khi hần còn nhỏ tuổi ngây thơ, ước muốn khám phá thế gian, hần luôn luôn không hiểu điều gì. Khi hần dần dần lớn lên, hiểu rõ sự đời tàn khốc, ước mong trốn tránh, nhưng từng chuyện từng chuyện...Bỏ đi lớp vỏ bọc đẹp đẽ bên ngoài, cảnh máu chảy lênh láng lại hiện ra trước mắt hần.

Nhưng chân tướng phía sau nó, lại là cảm tình tàn nhẫn, và cả...mơ hồ tưởng niệm.

Vung tay áo, lộ ra cổ tay, dưới ánh trăng, trắng noãn ôn nhuận.

Mạch máu màu xanh ẩn hiện dưới ánh trăng, như hơi thở mong manh của sự sống.

Nhẹ nhàng cắt đứt, sau đó, kéo mạnh một đường thật dài.

Máu tươi ứa ra, mang theo vẻ đẹp tàn khốc mà quý dị.

Giống như yêu.

Tàn khốc, diễm lệ, điên cuồng.

Tần Tổ cười thật ôn nhu, nụ cười thuần khiết, như cái gì cũng không hiểu.

Kéo chần lên, phủ trên người mình.

Thế nhưng, thân thể vẫn dần dần lạnh xuống.

Tiếng máu ồ ồ chảy ra, rất đẹp.

Giống như...tiếng ca hái sen của Giang Nam.

Mệt mỏi, ngủ.

Quên đi.. Tông Viêm.. Lý Ký.

Quên đi.

(Hoàn quyển 2)

Quyển 3 Giác mộng Nam Kha.

33. Chương 33: Hồn Hề Trở Về

Lý Ký mơ một giấc mơ rất đáng sợ, trong mơ, Tần Tổ đứng trên mặt hồ sen bát ngát, xa xa mỉm cười với hắn.

“Lý Ký, người lừa ta. Ta hận người.”

Tần Tổ mỉm cười nói ra lời khiến người kinh hãi.

“Người diệt Tần gia. Người chém Vương Tông Viêm. Người còn lừa ta...”

Lừa tâm của ta.

Hận người..hận người...hận người....

Tần Tổ đứng giữa hồ sen, nụ cười thanh khiết rực rỡ.

“Ta phải đi...không bao giờ quay lại đây nữa...”

Nói xong, trên mặt hồ bỗng nổi lên sương mù trắng xóa, che lấp hình bóng hắn.

“Lý Ký, nợ ta..tất phải trả..”

Lời nói của hắn còn vang vọng bên tai, nhưng người đã không còn bóng dáng.

Giật mình mở mắt, trời còn chưa sáng.

Sờ tay qua bên cạnh, trống không. Lý Ký vội vàng ngồi dậy, gọi thị vệ ngoài cửa, nghe được đáp án, không lâu trước đó Tần Tổ đã rời đi, quay về Tần gia.

Tim đập mạnh liên hồi, nhớ lại vẻ khác thường đêm qua của hắn, trong lòng lập tức trầm xuống.

“Chuẩn bị ngựa, nhanh!”

Một đường đuổi theo tới Tần phủ, trong lòng không ngừng cầu nguyện: Tần Tổ, người đừng có việc gì, van người...đừng...!

Lý Ký chưa bao giờ tin tưởng thần phật, từ trước đến nay hắn chỉ tin chính mình, nhưng giờ khắc này, lại chỉ có thể khẩn cầu trời xanh xin đừng mang Tần Tổ đi.

Không đếm xỉa đến ánh mắt kinh hãi của đám hạ nhân, Lý Ký cơ hồ là chạy vội vào nội viện, phá tung cửa phòng Tần Tổ.

Trong phòng tối đen, còn có...mùi máu tươi nồng hòa cùng ánh trăng.

Quần gia đuổi theo đốt nến lên, dưới ánh nến lơ mờ, là gương mặt Tần Tổ đang say ngủ.

Tái nhợt như tờ giấy.

Hơi thở mong manh.

“Tần Tổ!” Lý Ký run rẩy kéo chăn ra.

Máu tươi đầm đìa.

“Thái y, gọi thái y!”

Thử đặt tay lên mũi hắn, vẫn còn hơi thở yếu ớt.

Thế nhưng cả giường nhuộm đỏ máu, tựa hồ sớm đã tiêu hao hết sinh mạng của hắn.

Không thể chờ lâu thêm được nữa, Lý Ký dùng đai lưng buộc chặt cổ tay Tần Tổ ngăn máu chảy ra.

Nếu còn chảy tiếp, hắn thật sự sẽ chết.

Cả giường thấm đẫm máu, thật giống như đang cười nhạo hắn vô lực. Ngồi cửu ngũ thì sao, chân long thiên tử lại thế nào, cuối cùng vẫn không thể cứu được người mình yêu nhất.

Mạng sống của con người, mong manh hơn rất nhiều so với tưởng tượng.

Tử vong, cũng rất gần...

Tần Tổ, Tần Tổ, ngươi làm thế là vì muốn dùng cái chết của ngươi để trả thù ta sao?

Oán hận của ngươi, lại thâm sâu đến vậy.

“Hoàng thượng, tính mạng của Tần công tử đã giữ được rồi.” Thái y cũng thở dài một hơi.

Đầu năm nay thật quá lắm nguy hiểm, sẩy một bước chính là rơi đầu a.

“Khi nào thì hần tỉnh?” Lý Ký lo lắng suốt đêm không ngủ, ít nhiều có chút mệt mỏi, hơn nữa lại thêm chiến sự với Liêu quốc, cảm giác có vài phần lao lực quá độ.

“Việc này....Ít thì một hai ngày, nhiều thì ba bốn ngày.” Thái y nói.

“Trẫm đã biết, ngươi lui xuống đi.”

Người kia còn sống, còn sống...

Còn có thể cùng hần sống trong thế giới này, thật tốt quá...

Tần Tổ..Tần Tổ..trẫm tuyệt đối sẽ không cho ngươi chết trước mặt trẫm.

Chờ ngươi tỉnh lại, trẫm tuyệt không buông tay thêm một lần nữa!

“Không phải ngươi nói muốn đi theo ta sao?” Vương Tông Viêm đứng trong hoa viên Vương phủ, hỏi Tần Tổ.

“Ta không đi được nữa.” Tần Tổ bị thương ngẩng đầu nhìn y.

“...Không đi sao?” Vương Tông Viêm tựa hồ rất thất vọng.

“Không, chúng ta đi, ta không muốn ở lại.”

Thế nhưng hần không thể nào nhúc nhích được, chỉ có thể tận mắt nhìn Vương Tông Viêm càng ngày càng xa.

“Chờ ta một chút a...” Tần Tổ muốn kêu to nhưng lại không thể phát ra tiếng.

“Không được đi, Tần Tổ.” Lý Ký từ phía sau ôm lấy hần, gác cằm lên vai Tần Tổ nói.

“Ta không muốn, không muốn, không muốn!” Tần Tổ lắc đầu.

“Theo ta đi thôi, chúng ta trở về.” Lý Ký kéo tay hần đi.

“Lý Ký, ta hận ngươi, hận ngươi, hận ngươi!” Tần Tổ thét lên, liều mạng giãy dụa.

....

Người kia, ngay cả lúc hôn mê cũng không được an ổn.

Lý Ký gạt đi sợi tóc vương trên trán hần, nhìn kỹ khuôn mặt hần say ngủ.

Dường như là bị bóng đè tra tấn, hần cau mày, bất an giãy dụa.

Lý Ký cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán hần, sau đó thấy hần dần dần yên tĩnh lại, lẩm bầm một tiếng, rồi mơ màng màng mở mắt ra.

Mê mang, đôi mắt thủy nhuận.

Tinh khiết tựa hài đồng mới sinh.

“Tần Tổ.” Lý Ký có chút lo lắng gọi hần.

Tần Tổ nhìn hần thật lâu, rồi lại nhắm mắt lại.

“Ngươi chết, hay là ta vẫn sống?” Thanh âm khàn khàn hỏi.

“Ngươi còn sống, chúng ta đều còn sống.”

Khóe môi Tần Tổ cong lên thành một nụ cười đầy thê lương.

“Ta lại phụ y.....”

Nếu không phải nghĩ đến thân thể Tần Tổ hiện tại đang suy yếu...

Thôi, hắn có tư cách gì để trách cứ.

Dẫu sao, hắn còn sống, chính là ưu thế lớn nhất. Hắn còn có rất nhiều thời gian để đoạt lại trái tim của Tần Tổ.

“Đừng nói nữa, uống nước đi a.”

Tần Tổ cũng không nháo loạn, ngoan ngoãn thuận theo Lý Ký đỡ ngồi dậy, uống từng ngụm từng ngụm nhỏ.

Nước mát chảy vào cơ thể vô lực, giống như tiếp thêm điểm khí lực giúp hắn sống sót.

Đã tỉnh, còn sống, tựa hồ cũng không nghĩ quá nhiều.

Còn sống thì còn sống a, đã chết một lần, thật sự cũng nên buông tay.

Cho tới giờ hắn vẫn luôn thích ứng được trong mọi hoàn cảnh, có điều số kiếp long đong, khiến hắn lần lượt phải vùng vẫy vật lộn.

“Lý Ký, rốt cuộc ta đã làm sai cái gì?” Thanh âm Tần Tổ rất thấp, lộ ra tận cùng mệt mỏi hòa tuyệt vọng.

“Người không hề sai, là ta sai.” Nụ hôn nhu hòa của Lý Ký rơi trên trán hắn, ôn nhu, đau lòng, thương xót, “Cho dù phải xuống địa ngục, đó cũng là ta.”

Trên tay ta đã sớm dính đầy máu tanh, huynh đệ, phụ hoàng, còn có vô số người vô tội.

Từ nay về sau, còn có thể thêm cả Liêu quốc....

Ta sớm đã không quan tâm, ta chỉ muốn dùng đôi tay dính máu này, giữ chặt lấy người.

“Tổ Nhi, đừng nghĩ gì cả, chỉ cần ở lại bên ta thôi.”

Tần Tổ lại giống như không hề nghe thấy, thì thầm nói: “Ta muốn về nhà.”

“Về nhà, về nhà.....”

“Về lại Giang Nam, nhìn hoa sen.....”

“Nghe hái sen ca, ngủ dưới lá sen...”

“Ngủ dưới đó, thấy được từng mảng trời xanh ngắt...Còn có chim nhỏ với chuồn chuồn...”

Thế nhưng, mùa hạ của hắn đã qua, cho dù Giang Nam ôn hòa, hoa sen cũng chỉ còn lại những cành lá héo rũ.

Hắn muốn, cho tới giờ đều đã quá muộn. Đến tận khi hoa đã úa tàn, hắn mới nhớ tới vẻ đẹp của chúng.

Người, mỗi lần cũng đều bỏ qua. Đến tận khi không thể bên nhau, mới nhớ tới những gì tốt đẹp của người kia.

Lý Ký nói không nên lời. Chỉ có thể trầm mặc ôm hắn.

Ước nguyện của Tần Tổ quá giản đơn. Chỉ là một nguyện vọng nhỏ nhoi, nhưng thường lại thành điều khó có thể thực hiện nhất.

Yếu ớt của hắn, bất lực của hắn, còn có nỗi nhớ cùng đau thương hắn không thể nói thành lời.

“Tổ Nhi, người chỉ là quá mệt mỏi, ngủ đi, tỉnh lại, hết thấy đều sẽ lại tốt đẹp.” Lý Ký trầm thấp nói bên tai hắn.

“Người lừa ta, người lại lừa ta. Ta biết rõ tất thấy đều sẽ không tốt...Sẽ không.” Tần Tổ khẽ nói.

Người lừa ta, người luôn luôn lừa ta.

Vậy mà, ta lại hy vọng người vĩnh viễn lừa gạt ta, để cho ta cái gì cũng không biết.
Chỉ cần không biết, cho dù bị mù, ta cũng có thể từ từ nhắm mắt lại tự mình lừa mình là trời quá tối.
Nhưng hết lần này tới lần khác, lời nói dối của người luôn luôn có ngày bị bóc trần.
Ta không muốn biết...không muốn biết đến ngày đó...

34. Chương 34: Tịnh Đế Liên Hoa

Người giấu ta...người lừa ta.

Không sai, ta lừa người.

Nếu vậy, hãy cứ giấu càng lâu, cứ lừa càng sâu đi. Chỉ cần ta không biết, thì sẽ vĩnh viễn sống trong cái ta gọi là sự thật, sống trong giấc mộng Nam Kha....Tiếp tục giấu ta, tiếp tục lừa ta, chỉ cần, ta không biết, là tốt rồi.

“Tổ Nhi, uống thuốc nào.” Lý Ký bưng một chén được màu nâu ngời xuống bên Tần Tổ.

Tần Tổ miễn cưỡng nâng mi, hơi hé miệng, nhu thuận uống từng thìa thuốc.

Đắng, bỏ thêm cam thảo thật đắng, thậm chí không bằng vị đắng vốn có. Ngọt mà không phải ngọt, làm cho người ta rất không thoải mái.

Thế nhưng Tần Tổ lại vẫn không nói gì.

Được nước chảy tràn ra khóe miệng được cẩn thận lau đi. Hắn hẳn nên thụ sủng nhược kinh a? Lại được ngồi cưỡi ngựa cẩn thận ôn nhu chăm sóc như thế.

Ha ha, ai thích, thì cứ lấy đi. Hắn không cần.

Nụ hôn nhu hòa rơi xuống môi, nhưng không có xâm nhập mà nhanh chóng rời đi.

Người kia, cũng có việc không dám sao? Tần Tổ hạ mi, cười lạnh.

Sát phụ thí huynh, diệt cả một gia tộc, có việc gì mà hắn không làm được, nhưng lại chỉ dám khê hôn thôi sao?

“Tổ Nhi, muốn ra bên ngoài đi dạo một chút không?” Thanh âm của Lý Ký rất ôn nhu, là ôn nhu do tận lực giảm thấp ngữ âm mà tạo thành, ngược lại khiến người ta cảm thấy hư giả.

Sự cẩn thận của hắn, Tần Tổ không buồn để tâm.

Lắc đầu, không nói.

Trời thu a, lạnh lẽo tiêu điều, loài hoa hắn yêu cũng đã tàn....Còn có gì để nhìn nữa?

“Người nghỉ ngơi thật tốt a, tối nay ta lại tới thăm người.”

Tần Tổ xem như không hề nghe thấy, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hương hoa quế tràn qua cửa sổ vào phòng.

Hoa quế, mang mùi hương ngọt ngào dịu nhẹ, lại dễ khiến người ta nhớ tới cổ nhân.

Lý Ký đi rồi.

Tần Tổ đứng dậy, thân thể còn chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng vẫn có thể gắng gượng được.

Đứng trước cửa sổ, nhìn hoa quế tỏa hương thơm nhẹ nhàng, cảm giác...một điểm tương niệm hòa bi ai.

Ve kêu đầu đông, trầm khàn thê lương, như lời cuối già từ thế gian.

Chỉ có hắn không cách nào từ biệt.

Hắn...đã không thể đi được nữa.

Cầm bút lên, trên giấy Tuyên Thành trắng như tuyết viết xuống một thủ thơ:

[Ly nhạn miên duyên thập nguyệt thiên

Trần hương lạc hoa hiên.

Đào yêu phục phục kỷ sổ niên

Cựu địa nhân bất kiến.

Hốt văn cao tường dạ địch thanh,

Bằng song không đối nguyệt.

Sơ ảnh lạc hồng hữu thù liên,

Khúc chung nhân bất miên.]

(Tháng mười sang, cánh nhạn dần xa

Lạc hoa ngoài hiên còn thoảng chút hương tàn.

Năm qua năm, đào lại xanh đỏ

Nhưng người xưa đã chẳng còn đây.

Đêm khuya chợt vang tiếng sáo vọng

Ý bên cửa sổ ngược nhìn trăng thanh.

Đời đã lỡ, hỏi ai có tiếc??

Khúc dứt rồi, người còn chưa ngủ...)

Đào hoa của hần, sớm đã chết trong cái sự thật giả tạo vào cuối mùa xuân kia..

Rốt cuộc....Sẽ không thể trở về.

Trời dần chuyển lạnh.

Thậm chí, bất kể lúc nào, gió cũng đều lạnh buốt.

Khi đến Thanh Trạch hồ, Thiên diệp Bạch liên hoa đều đã héo rũ, chỉ để lại lổm đổm vài cọng lá úa. Héo rũ, nghiêng cành, ngả trái ngả phải, một mảnh khô vàng.

Còn nhớ trước đó không lâu, hai mươi bốn tháng sáu, là sinh nhật hoa sen. Dưới ánh trăng, cùng người kia chung thuyền du hồ. Hần tặng mình một đóa hoa sen.

Tịnh đế liên hoa.

Hoa giờ ở đâu? Hần là sớm đã héo tàn....

Hương sen thoang thoảng, cuối cùng cũng chẳng duy trì được bao lâu.

Trái tim của một người có thể kiên định đến khi nào? Hần không biết.

Có thể là vĩnh viễn, cũng có thể, chỉ là khoảnh khắc trầm mê trong ánh trăng đó..

Cứ như vậy, ngưng lại thành thời khắc vĩnh hằng.

.....

Trời mưa.

Tần Tổ đứng trước cửa sổ, nhìn mưa bụi bay lất phất, hơi hơi thấm ướt mặt của hần, có điểm lạnh, có điểm mát.

Áo choàng được phủ lên vai.

Không cần quay đầu lại, cũng biết là ai.

“Lạnh không?” Lý Ký từ phía sau vòng tay ôm lấy eo, đặt cằm lên vai hắn, hỏi.

Giọng nói của hắn rất nhẹ, rất ôn nhu.

Tần Tổ gật gật đầu.

Thân thể này tựa hồ là bị hành hạ, hao tổn quá nhiều. Vốn chỉ là thể nhược, giờ lại biến thành tàn bệnh.

Cắt cổ tay không thành, nhưng bệnh căn vẫn không dứt. Chỉ sợ, cả đời cũng không thể tốt lên.

Thế thì sao? Hắn đã sớm bị bệnh. Bệnh trong lòng. Bị bệnh đã rất lâu, rất lâu.

“Tổ Nhi còn chưa vẽ tranh cho ta.” Lý Ký nói.

Tần Tổ lược lược hồi tưởng, gật đầu.

Dùng bức họa, đổi một hồi ái mộ dưới ánh trăng tại hồ sen.

...[Thiên diệp Bạch liên hoa ở Thanh Trạch hồ nở rồi, ta dẫn người đi xem.]...

...[Nhưng ta còn chưa vẽ tranh cho Hoàng thượng]...

...[Vẽ tranh có thể từ từ, còn hoa lại không đợi người, qua hoa kỳ năm nay chính là phải đợi đến năm sau mới có thể.]...

Đến cuối cùng, hắn không vẽ tranh, cũng không đợi được hoa của hắn.

Hắn vẫn không có gì cả.

Lý Ký đứng bên bàn, cúi đầu liền thấy thủ thư Tần Tổ làm.

“Thư Tổ Nhi làm, vẫn không mất đi phần buồn bã.” Lý Ký nói.

Lòng buồn, thư cũng buồn theo.

Tần Tổ ngồi xuống, mài mực, cầm bút, bắt đầu vẽ tranh.

Nợ hắn, nên trả.

Lý Ký chấp tay mà đứng trước cửa sổ, một thân huyền sắc hoàng bào, nổi bật tư thái oai hùng quyết liệt.

Nam nhân kia, càng phát ra khí thế kinh người.

Quả nhiên a, chấp chương Đại Nghiệp vương triều, mở rộng lãnh thổ do các bậc tiền nhân truyền lại, nghe cả triều văn võ ca tụng công đức, chỗ nào không thuận ý của hắn?

Mà ngay cả Liêu quốc....Liêu vương gặp chuyện bỏ mình, ba vị hoàng tử tranh đấu càng thêm ác liệt, phong vân vẫn vũ, căn bản không còn sức lực để tâm đến Đại Nghiệp. Lý Ký tạm dừng thể công, lẳng lặng đợi ngư ông đắc lợi.

Trời cao thiên vị nam nhân này biết bao, thứ hắn muốn, chưa từng có chuyện không chiếm được.

Tần Tổ lại có là gì? Một con kiến nho nhỏ, không quyền không thế, nghịch ý hắn mà còn sống đến bây giờ, dựa vào, chẳng qua chỉ là thứ tình yêu hư hư thực thực của hắn.

Tri kỷ của hắn, đã sớm không phải là tri kỷ....

Cách quá xa, kém quá xa.

Hắn có thể là tri kỷ khi nam nhân kia chán nản, an ủi, thấu hiểu lẫn nhau. Thế nhưng đến khi người đó chấp chương đại quyền, hắn nên yên lặng rời đi.

Có một số người, chỉ có thể đồng cam cộng khổ, mà không thể chung hưởng vinh hoa.

“Được rồi.” Tần Tổ thu bút, nói.

Lý Ký đi tới, cầm bức họa lên.

Thủ bút rất nhẹ, phong cách tự do, chỉ là một vài nét bút đơn giản, lại phác họa đầy đủ phong thái của bậc đế vương.

Có phần đơn độc, lại tràn đầy khí thế tọa ủng thiên hạ, nắm giữ quyền lực sinh sát trong tay.

“Đây là ta trong mắt người sao?” Lý Ký hỏi.

Tần Tổ không trả lời, chỉ là giương mắt, yên lặng nhìn hắn, thanh tịnh, lạnh nhạt, không phòng bị.

Thứ ánh mắt có thể dễ dàng lay động lòng người.

Hôn lên mắt Tần Tổ, hôn lên môi hắn, vẫn như trước, nhẹ nhàng, ôn nhu.

“Tổ Nhi, ta cũng có một thứ, muốn tặng cho người.”

Thị nữ đi vào, là một đóa hoa sen.

Hoa sen.....Là hoa sen đáng ra đã sớm úa tàn...

“Này....” Tần Tổ ngạc nhiên, cầm lấy hoa sen, là tịnh đế, Thiên diệp Bạch liên hoa.

Tần Tổ bỗng nhiên nhớ tới ca dao dân gian dùng để ca ngợi tịnh đế liên hoa:

____Chước chước hà hoa thụ, đình đình xuất thủy trung.

Nhất hành hồ dẫn lục, song ảnh cộng phân hồng.

Sắc đoạt ca nhân kiếm, hương loạn vũ nữ phong.

Danh liên tự khả niệm, hướng phục lương tâm đồng._____

(thụ liên rực rỡ, nhô thẳng trên mặt nước. [thụ= diềm lành, ý chỉ hoa sen là loài hoa mang diềm lành, may mắn, thuận lợi, hoa của Phật]

Một đường cong xanh, đôi ảnh chung một cảnh.

Sắc đoạt ca nhân, hương vũ loạn trong gió. [ca nhân: người hát, ý chỉ thiếu nữ vừa hái hoa sen bên hồ vừa hát ca]

Danh một tiếng sen, thực lại lương tâm cùng.)

Lý Ký khẽ cười một tiếng: “Trần bảo thế tục sao có thể lọt vào mắt người, ta nghĩ, có thể khiến người yêu thích, có lẽ chỉ có thứ gì đơn giản nhất cũng khó có được nhất.”

Tần Tổ khinh ngửi hoa sen, hương hoa thoang thoảng, giống như ngày đó....

“Tổ Nhi, đây không phải là hoa sen, mà là tâm ý của ta, người có hiểu không?” Lý Ký hơi cúi đầu xuống, cùng Tần Tổ ngửi hương hoa sen.

Tim đập chậm một nhịp, sau đó mất tiết tấu.

Lý Ký a Lý Ký....Người quá hiểu ta, ta lại không hiểu hết được người, ta cuối cùng vẫn không biết, chiêu tiếp theo của người sẽ là gì.

Mà người, lại luôn có thể dễ dàng gõ mở cánh cửa lòng ta.

“Hoa sen này, rốt cuộc là làm cách nào có được?” Tần Tổ nhin không được hỏi.

“Thế gian bốn mùa đổi thay, nhất định có người có thể lưu được. Ta tìm quốc sư, cầu hán cho ta một đóa hoa sen.” Lý Ký mỉm cười nói, “Ta nói, người ta yêu vẫn luôn không vui, hán tại thương tiếc hoa sen lụi tàn, ta muốn tặng hán.”

Đúng vậy a, thương tiếc, hoa sen đã úa tàn.

Khi đó, sự thật còn chưa bại lộ trước mắt hán. Hán nghĩ rằng hán còn có thể yêu.

Thế nhưng....Một ngày trời thu, sự thật chặt đứt tất cả mộng ước của hán.

Hoa sen của hán, cứ như vậy úa tàn.

“Quốc sư nói, chuyện nào có đáng gì, hấn có thể làm cả Thanh Trạch hồ nở rộ hoa sen cho người.”

“Ta nói, người ta yêu, hấn muốn, không phải là một hồ hoa sen, hấn muốn, chỉ có một đóa.”

“Nó đã tàn rồi, nhưng ta muốn làm cho nó lại nở thêm lần nữa, vì người ta yêu, nở thêm lần nữa.”

“Quên sắc thu ẩm đậm, quên bốn mùa đổi thay, cũng quên đau đớn khi lụi tàn, mà nở thêm lần nữa.”

Tần Tổ cầm hoa, lặng lặng nghe.

Thanh âm của Lý Ký trầm thấp, chậm rãi, tản ra mùi hương đầu độc lòng người.

Người này, luôn biết cách làm thế nào có thể lay động lòng hấn.

Không phải hoa sen, mà là lòng của hấn.

35. Chương 35: Công Chúa Liêu Quốc

Hoa sen, cuối cùng lưu lại tại Thanh Trạch hồ.

Cùng Lý Ký cầm nó tới Thanh Trạch hồ, Tần Tổ thả nó xuống, nhìn nó từ từ chìm trong nước.

“Ta biết sẽ có ngày nó phải úa tàn, nhưng ít nhất, ta muốn vĩnh viễn nhớ rõ vẻ đẹp của nó khi nở rộ.” Tần Tổ nói như thế.

Lý Ký cầm dù che, lặng lặng nhìn nhất cử nhất động của Tần Tổ.

Chỉ cần nhìn không thấy, có thể tự nói với mình nó vẫn còn đó, yên lặng nở rộ dưới đáy hồ.

Trên đường trở về, Tần Tổ một mực trầm mặc. Lý Ký cũng không nói, chỉ chuyên chú che mưa cho hấn, sóng vai đi.

Mưa không lớn, nhưng là mưa bụi lất phất tán loạn theo gió, thỉnh thoảng thấm ướt mặt hấn.

Tần Tổ dừng bước, Lý Ký cũng ngừng, nhìn hấn.

Đèn ***g xa xa chiếu sáng gương mặt hai người, còn thấy được cả từng hạt mưa rơi xung quanh.

Tần Tổ nở nụ cười, thật lòng, vui vẻ.

“Cám ơn người.”

Lý Ký cười không nói.

“Đưa dù cho ta được chứ?” Tần Tổ nói.

Lý Ký đưa dù che cho hấn. Đầu ngón tay chạm vào tay Tần Tổ, có chút lạnh lẽo, vì vậy mà lo lắng.

Vươn tay cầm lấy tay của hấn, từng chút một truyền qua độ ẩm.

Hai người cứ như vậy dùng bốn tay cầm lấy dù che, bèn nhìn nhau cười.

Tần Tổ cầm dù, tiện tay quăng ra. Dù che rơi xuống lăn tròn vài vòng trên mặt đất.

Vòng tay ôm lấy cổ Lý Ký, kiễng chân hôn lên, dùng sức mà hôn.

Lý Ký ôm eo hấn, linh xảo tách ra môi hấn, đầu lưỡi hơi chút thô ráp thăm dò vào chỗ ẩm ướt, tinh tế nhấp nháp mỹ vị bên trong.

Đầu lưỡi giao triền, cảm giác ẩm ướt, còn có tân dịch không kịp nuốt xuống.

Khi tách ra, kéo theo một sợi chỉ bạc.

Tần Tổ không hề dừng lại, cũng không nhấc dù lên, cứ như vậy nhanh chóng rời đi.

Mưa vẫn rơi, liên miên không ngừng, nụ hôn sâu, còn có ánh đèn mờ nhạt.

Tình yêu trầm mặc, trái tim quần quýt, và tình cảm trong đêm tối.

Hắn chỉ có thể lưu luyến trong khoảnh khắc rồi bỏ đi không quay đầu lại.

Nỗi lòng khó kìm nén.

Ngày đó, tại Ngự hoa viên.

Hoa sen trong Thanh Trạch hồ đều đã tàn rồi, nhưng hắn biết rõ vẫn còn một đóa hoa đang nở rộ, nở rộ dưới đáy hồ, nở rộ dưới đáy lòng.

Dựa cột lương đình, nghiêng đầu nhắm mắt lại.

Trời rất cao, cũng rất xa. Gió thổi mang theo hương vị trống trải của trời thu thoáng qua bên tai, đưa tới hương vị của phương Bắc.

Nhàn nhạt, mùi máu tanh như có như không.

Lại một hồi chiến tranh sắp xảy ra, sau đó, Đại Nghiệp sẽ chính thức nhất thống, chính thức trở nên phú cường.

Người kia, cũng sẽ được thế nhân ghi nhớ, trở thành nhất đại minh quân.

“Ca ca, ca ca.” Tiếng nói thanh thanh của tiểu hài tử truyền đến, Tần Tổ cúi đầu, là tiểu hoàng tử.

“Hong Nhi?” Lúc dưỡng thương, đứa bé này ngẫu nhiên cũng tới xem hắn, mặc dù phần nhiều là vì trốn học, nhưng vẫn dần thành thân quen.

“Hi hi.” Hong Nhi cười nín lấy vạt áo Tần Tổ.

“Hôm nay lại trốn học?” Tần Tổ ngồi xổm xuống, hỏi.

“Mới không phải, hôm nay ta là tới tìm ca ca.” Hong Nhi nói.

“A? Hong Nhi tìm ta có chuyện gì?” Tần Tổ mỉm cười hỏi.

“Để người đi khuyên nhủ phụ hoàng, bảo hắn đừng lấy Liêu quốc công chúa gì đó kia.” Hong Nhi chu môi nói, “Ta không muốn, không muốn, ta ghét nàng.”

Nụ cười của Tần Tổ cương tại trên mặt, con người trầm xuống, hỏi: “Vậy người hắn là đi tìm phụ hoàng người, tìm ta nào có làm được gì.”

“Nhưng mà ta nghe nói phụ hoàng thích người, các tỷ nữ tỷ tỷ cũng nói, đại khái chỉ có người mới có thể khuyên hắn đừng lấy công chúa, hắn chỉ nghe lời người.” Trẻ con nói lời không suy nghĩ, lại thật sâu đắm vào tim Tần Tổ.

Nghe ta? Hắn khi nào thì nghe ta? Ha ha.

Trong mắt người đời, hắn thật là tà ngôn hoặc chúng, dĩ sắc thị nhân như thế sao? (tà ngôn hoặc chúng: nói lời yêu tà mê hoặc lòng người)

Tổ quân, Tổ quân. Hắn hẳn đã sớm là Tổ quân chưa có sắc phong đi.

“Hong Nhi, ta không thể.” Tần Tổ vuốt ve mặt Hong Nhi, trầm thấp nói.

“Vì sao?” Hong Nhi nghi hoặc nhìn Tần Tổ.

“Bởi vì hắn là hoàng đế. Mọi quyết định của hắn đều phải lấy thiên hạ làm đầu, mà ta, chẳng qua là người qua đường, ở lại đây cũng chỉ một thời gian, cuối cùng sẽ có ngày phải rời đi.”

Tiểu hoàng tử hiển nhiên không rõ ý của Tần Tổ, lại bị đau thương nhẹ nhẹ toát ra từ hắn mê hoặc, ngây thơ gạt đầu.

“Được rồi, nếu không đi Thái phó sẽ nổi giận. Nói dối cũng không phải là thói quen tốt.” Tần Tổ cốc nhẹ vào trán hắn, cười nói.

“Làm sao người biết?” Hong Nhi che cái trán bĩu môi.

Tần Tổ cười nhẹ: “Công phu gạt người của người, còn chưa lợi hại bằng phụ hoàng người đâu.”

Cười cười, cũng rồi cuộc cười không nổi.

Chẳng lẽ thật sự không thể dừng lại sao?

Thật sự không thể a, nếu còn lưu lại, cuối cùng có một ngày hẳn sẽ triệt để rơi xuống, không cách nào thoát ra được.

Bọn họ đã sớm không còn chung đường.

Diệt môn chi cừu, Tông Viêm chết, thậm chí còn có công chúa Liêu quốc, giữa hai người bọn họ có rất nhiều trở ngại.

Ngoại trừ yêu, còn lại hoàn toàn không có gì cả.

Mà....chỉ có yêu, là không đủ a.

Cửa cách một tiếng bị đẩy ra,

“Tổ Nhi, sao lại ngồi ngẩn người vậy?” Lý Ký vào phòng, trông thấy Tần Tổ ngồi trước bàn, trên bàn bày một quyển sách, nhưng không hề nhìn.

Ngược lại, thẳng tắp nhìn hẳn, trong mắt tựa hồ có thiên ngôn vạn ngữ.

Lý Ký lập tức hiểu hẳn đã biết. Vốn sẽ không định giấu hẳn, vậy không bằng nói thẳng ra.

“Ta phải lấy công chúa Liêu quốc.” Lý Ký nói.

“Ta hiểu.”

“Chỉ là kế sách tạm thời mà thôi.”

“Ta hiểu.”

“Ta cũng không có ý định dụng nòng, chỉ là, hiện tại cần dùng nó để trấn an Liêu quốc.” Lý Ký trầm thanh nói.

Tần Tổ trầm mặc hồi lâu mới nói: “Ta hiểu.”

Lý Ký thở dài, chậm rãi nói: “Trong lòng ta, cho tới bây giờ đều chỉ có một mình ngươi mà thôi.”

“....” Tần Tổ không nói, cúi đầu xuống.

Người, chỉ có một mình ta; nhưng việc cần làm, thì lại có rất nhiều.

Thiên hạ của ngươi; Giang sơn của ngươi; Đế vị của ngươi; Khát vọng của ngươi.

Mỗi một cái, đều quan trọng hơn ta.

Ta hiểu mình không nên quá tham lam, những cái đó vốn đều là thứ không thể so sánh.

Thế nhưng....Ta vẫn còn quá tham lam.

Mỗi lần nhắm mắt lại, ta lại nhớ tới rất nhiều chuyện.

Tần gia tan thành mây khói trong biển lửa; Vương Tông Viêm hồn phi phách tán trên đoạn đầu đài; Còn có.....liên hương lơ lửng dưới ánh trăng.

Ngươi cho ta ôn nhu kỳ thật cũng không nhiều, lại luôn đúng lúc.

Luôn, vào lúc ta yếu đuối nhất.

Vì thế...Mới làm lòng ta ghi nhớ bóng hình ngươi.

Có điều...Chúng ta đã sớm không thể bỏ qua tất cả để yêu. Chỉ ít, ta không cách nào quên được một số người, một số việc.

Khi trời tối đen....

Nhớ....Rất muốn về nhà.

Không phải Tần gia.
Mà là Giang Nam ôn hòa.
Có hoa sen, có tiếng ca...
Kỳ thật...
Ta muốn trở về, không phải là Giang Nam..
Mà là...
Hạnh phúc thuần khiết nhất, đơn giản nhất, vô âu vô sầu ngày ấy.....

36. Chương 36: Trầm Thủy Đàm Hoa

Thỉnh thoảng, cũng xuất cung đi dạo một chút,
Lúc Lý Ký không thể ở bên cạnh, hắn cũng sẽ một mình xuất cung. Có điều, luôn luôn có ám vệ âm thầm theo sau.
Tần Tổ hiểu không thể thoát được, vậy dứt khoát tiếp nhận.
Đi trên đường lớn ồn ào tấp nập, cảm giác rất quen thuộc, lại như là chuyện của kiếp trước xa xôi.
Trường An phồn hoa, chưa từng thay đổi.
Có lẽ có thật nhiều người đang nếm trải đời mình qua bốn mùa đổi thay, có rất nhiều bi hoan, cũng có rất nhiều ly hợp, chỉ là, hắn cũng không biết.
Mà thăng trầm của hắn, cũng không người nào biết.
Mỗi người đều sống trong thế giới của riêng mình, không cùng xuất hiện.
Nếu có duyên, tất sẽ gặp nhau.
“Thật xin lỗi, ta không chú ý.” Đụng vào người, Tần Tổ vội vàng nói xin lỗi.
“Không sao.” Thanh âm người kia to rõ, nghe cũng rất ôn hòa, êm tai.
Thoạt nhìn còn khá trẻ, có lẽ xấp xỉ bằng hắn.
“Người đông như vậy, khó tránh khỏi ngoài ý muốn.” Thiếu niên kia nói.
“A, đúng vậy.” Tần Tổ cười cười, trả lời.
“Người ở đây rất nhiều, nếu không cùng đi vào đó một chút đi.” Thiếu niên chỉ chỉ ngón tay, hỏi.
Không hiểu vì sao, cảm thấy khí tức trên thân người này rất ấm áp, nhịn không được muốn tới gần, vì vậy gật gật đầu.
“Ta tên là Vân Trầm Đàm, người sao?”
“Ta? Ta tên là Tần Tổ.” Tần Tổ đột nhiên có điểm không dám nói ra tên của mình, bởi vì.....Hiện tại khắp thành Trường An đều bàn tán về hắn.
Thiếu niên đạm nhiên ân một tiếng, dường như chưa từng nghe qua tên của hắn.
“Người...” Tần Tổ vừa định hỏi người chưa nghe nói về ta sao? Lại cảm thấy như vậy có vẻ không hợp lẽ, nên lại thôi không nói nữa.
Thiếu niên lại tựa hồ biết hắn đang nghĩ gì, khẽ mỉm cười nói: “Tần Tổ, tình tổ, vừa nghe đã cảm giác như người rất đa tình.”
Tần Tổ miễn cưỡng cười cười. Đa tình sao? Có lẽ vậy.
“Tuy ta mới tới Trường An không lâu, nhưng cũng đã nghe đồn về người.” Thiếu niên nói.

Tần Tổ sững sờ, lại có điểm thất vọng cúi đầu xuống.

“Ta cảm thấy, ngươi rất hạnh phúc.” Thiếu niên cười cười, nói một câu Tần Tổ không ngờ được.

Tần Tổ khó hiểu nhìn hắn.

Trầm Đàm hơi nhếch môi nói: “Ít nhất, người ngươi yêu còn sống trên đời. Các ngươi cùng tồn tại dưới một bầu trời, thậm chí còn có thể thường xuyên gặp mặt. Vậy không tốt sao?”

Tần Tổ cúi đầu xuống, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Tương kiến không bằng bất kiến.”

Thiếu niên trầm thấp cười cười.

“Có ai nói qua không, lúc ngươi hạ mi lắc đầu nhìn rất đẹp.”

Tần Tổ lại lắc đầu.

“Trên trán của ngươi, có mỹ nhân tiêm. Có người nói, nếu nam tử trên trán có mỹ nhân tiêm, đó chính là mạng số đào hoa.” Thiếu niên cười cười, chỉ vào trán Tần Tổ, hai mắt và mũi tạo thành hình tam giác nhỏ đẹp chính giữa trán.

Tần Tổ không nói lời nào, chỉ trầm mặc.

“Hạnh phúc không nhất định phải đầy đủ. Cho dù là không trọn vẹn cũng đã tốt lắm rồi.” Trầm Đàm chậm rãi nói.

Chẳng lẽ chính mình thật quá tham lam, muốn cầu một phần hạnh phúc đủ đầy, cho nên sau cùng ngay cả không trọn vẹn cũng không được đến?

“Ta đang đợi một người.” Thiếu niên nói, “Đợi đã rất lâu rất lâu, nhưng vẫn còn phải đợi thêm rất lâu nữa, lâu đến mức ta sắp nhanh tuyệt vọng.”

“Ngươi còn muốn đợi sao? Không nghĩ từ bỏ ư?” Tần Tổ hỏi.

“Có đôi khi ta cũng sẽ nghĩ. Suốt một ngàn năm, người nào có thể chờ được? Nhưng mà chúng ta lại không thể bỏ lỡ thêm lần nữa, đời này nếu bỏ qua, chúng ta đời đời kiếp kiếp cũng sẽ không gặp lại.” Thiếu niên cười thực ôn nhu, cũng thực kiên định.

“Một ngàn năm?” Tần Tổ bị mấy chữ này làm cả kinh.

“Ta là thuật sư, đương nhiên sống được lâu hơn người thường một chút.” Trầm Đàm cười nói.

Khó trách trên thân người kia lại có hơi thở ấm áp như vậy, Tần Tổ thầm nghĩ, lại nhìn không được quan sát hắn.

Không thể nói là rất đẹp, nhưng lại rất ôn hòa. Gương mặt thanh tú, ẩn ẩn lộ ra đau thương, khóe mắt đã có vài phần mỹ hoặc đậm nhạt.

Từng nghe nói về thuật sư, nhưng vẫn là lần đầu tiên gặp được người thật. Có vài quyển truyền kỳ ký ghi chép về người như vậy, thế nhân gọi họ là thuật sư, có một số thuật sư tìm được phương pháp trường sinh, sống lâu hơn so với người thường. Còn có bản lĩnh kỳ dị gì đó, thật sự làm cho người ta hiểu kỳ không thôi. Đáng tiếc, những điều này đều do trời ban, Tần Tổ hắn không có, cũng chỉ có thể hâm mộ.

“Sống lâu như vậy, có cảm giác gì?” Tần Tổ nhìn không được hỏi.

“Người sống lâu, sẽ dễ dàng vô tình, đối với chuyện đã qua cũng sẽ dần dần không còn hồi tưởng, bởi vì khi nhớ lại, ngoại trừ cảm giác tịch liêu vì người và vật đã không còn, người cái gì cũng không có.”

Tần Tổ nghe cũng hiểu được vài phần hiu quạnh, gật gật đầu.

“Chúng ta gặp ở đây cũng coi như là hữu duyên, Tần Tổ, ngươi còn có nguyện vọng gì?” Trầm Đàm dừng bước, hỏi.

“Nguyện vọng.....”

Lúc đầu, hấn muốn báo thù; Về sau, hấn muốn từ bỏ; Lại về sau, hấn muốn yêu một người không thể yêu.....

Nếu như có thể, từ đầu đến cuối, hấn muốn nhất, là quên.

“Nếu như có thể, thật muốn quên tất cả mọi chuyện. Trở lại khi còn bé.....Trở lại, khi tất thấy đều chưa phát sinh.....” Tần Tổ thì ào nói.

“Ký ức là thứ vô cùng quý giá, người cam lòng từ bỏ?” Trầm Đàm hỏi.

“Cam lòng từ bỏ....Không nỡ.....Ha ha, có lẽ là không nỡ a.” Tần Tổ ngẩng đầu, nhìn một mảnh trời thu trên cao, cao đến mức không thể với tới, xanh đến mức.....Khiến người muốn khóc.

Không nỡ từ bỏ ôn hòa trong ký ức, không nỡ quên đi những người kia, không nỡ.....từ bỏ ôn nhu mà đau đớn ấy.

Cam lòng từ bỏ, cam lòng từ bỏ, không từ bỏ, lại có thể làm sao.

Không nỡ, sau đó cũng chỉ còn cách cứ như vậy ôm đau đớn mà sống. Nhắm nháp mặt ngọt trên lưỡi đao, đến tận khi vị ngọt đã tan hết, kế tiếp sẽ là lành lạnh máu tươi.

“Thế nhưng....Chúng ta như vậy, thật không có cách nào tiếp tục, diệt môn chi cừu, không báo đã là bất hiếu, lại có thể nào sống cùng cừu nhân.” Tần Tổ cúi đầu, nhắm mắt lại, buồn bã nói.

“Trong thiên địa đều có nhân quả báo ứng. Hấn diệt cả nhà người, bồi người một mảnh chân tình, trời phạt hấn cả đời đều đối người toàn tâm toàn ý. Người đau đớn vì mất thân nhân, trời trả lại cho người một phần chân ái, vĩnh viễn bất ly. Như vậy không tốt sao?”

Tần Tổ ngẩn người, báo ứng sao? Nhưng mà.....

Vẫn lắc đầu. Hấn thật không có cách nào quên.

Trầm Đàm mỉm cười, cũng không cưỡng cầu.

“Đúng rồi, có thể giúp ta một việc sao?” Trầm Đàm hỏi.

“Xin cứ nói.”

“Giúp ta giao một phong thư cho Hoàng thượng a. Ta từng thiếu nợ ân tình của Lý gia, cũng nên trả lại.” Trầm Đàm nói.

“Hảo.”

Trầm Đàm ý bảo hấn chờ, còn mình đi vào một tiểu *** bán văn phòng tứ bảo, không bao lâu đã đi ra.

“Cái này, thỉnh giao cho Hoàng thượng.” Trầm Đàm giao một phong thư cho Tần Tổ, Tần Tổ cẩn thận cắt kỹ, gập gập đầu.

“Đa tạ, Tần Tổ, người cũng sẽ tìm được hạnh phúc, nhất định.” Trầm Đàm mỉm cười.

“Người cũng nhất định sẽ đợi được người kia, nhất định.” Tần Tổ cũng mỉm cười.

Trầm Đàm gập gập đầu: “Có người một câu này, ta ít nhất cũng có thể gắng gượng thêm cả trăm năm.”

Tần Tổ nở nụ cười, thật lòng.

“Trời chiều rồi, ta phải đi, sau này còn gặp lại.” Trầm Đàm nhìn sắc trời nói.

“Sau này còn gặp lại.”

Thiếu niên kia mỉm cười, được vài bước đã biến mất trong đám đông.

Chỉ là duyên phận thoáng qua mà thôi, đảo mắt đã phân tán.

Tần Tổ cầm thư, trên đó viết: Nghiệp đế thân khải. (thân: cha, cậu, thầy. Khải: mẫu tin nhỏ (chỉ loại thư nhắn tin thời xưa)-> nôm na hiểu như câu nói đầu thư “Gửi bạn thân mến” ấy)

Người kia, hấn là sẽ đợi được hạnh phúc của hấn a.

Vậy còn mình?

Hắn và Lý Ký, cũng đã đến lúc đường ai nấy đi.

Quay lại không được, quá nhiều chuyện, khiến hắn không thể nào quay lại điểm bắt đầu.

37. Chương 37: Giác Mộng Nam Kha

Cầm thư, quay về hoàng cung.

Khi Lý Ký đến gặp hắn, đưa thư giao cho hắn.

Lý Ký mở thư ra, đọc thật lâu.

“Hắn nói cái gì?” Tần Tổ vẫn còn chút hiếu kỳ.

“Hắn nói đến báo ân tình của Lý gia.” Lý Ký thu lại cảm xúc trong mắt nói.

“Báo ân?” Tần Tổ có chút khó hiểu, “Báo thế nào?”

“Hắn chúc chúng ta hạnh phúc.” Lý Ký nói.

“Này.....Vậy cũng là báo ân?” Tần Tổ ngẩn ra.

“Hắn là thuật sư.” Lý Ký nhắc nhở.

Tần Tổ gật gật đầu, lại hỏi: “.....Nhưng hắn tại sao phải báo ân?”

“Người cũng biết hắn là ai?” Lý Ký hỏi lại.

“Vân Trầm Đàm, là thuật sư, tựa hồ, sống rất lâu.” Tần Tổ hỏi đáp.

“Hắn là quốc sư cuối cùng của tiền triều Tiêu thị. Năm đó Nghiệp thái tổ đánh vào Lạc Dương, rất muốn mời hắn tiếp tục đảm nhiệm chức vị quốc sư của Đại Nghiệp, đáng tiếc hắn sớm đã không biết tung tích. Nghe nói hắn bị bức phải hứa giúp Tiêu vương trấn thủ Lạc Dương, Lạc Dương đã mất, hắn có thể vô khiên vô quái rời đi. Hắn nói ân tình, có lẽ chính là Lý gia giúp hắn lấy lại tự do a.” (vô khiên vô quái: không còn gánh nặng) Lý Ký gấp thư lại, nói.

“Vậy hắn thật sự đã sống rất lâu rồi, nhưng nhìn mặt hắn lại cảm thấy chỉ xấp xỉ bằng tuổi ta.” Tần Tổ gật gật đầu nói.

“Hắn không giống chúng ta.” Lý Ký xoa đầu hắn mỉm cười nói.

Tần Tổ cúi đầu xuống.

Không giống chúng ta sao..

“Đi ngủ sớm một chút a.” Lý Ký hôn lên trán hắn.

“Lý Ký.” Tần Tổ ngẩng đầu, cố gắng nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Ân?” Thanh âm trầm nhẹ, giống như....Người kia.

Mang theo ý tứ hỏi lại, một chữ “Ân” vô cùng quen thuộc, âm điệu hơi nâng lên, ẩn chứa vài phần hấp dẫn, vài phần uy hiếp.

Tông Viêm.....

“Ta muốn rời đi.” Tần Tổ tự nói với mình không thể lùi bước, nhìn đôi con ngươi sắc bén như ưng của Lý Ký, “Ta muốn rời xa hoàng cung, rời xa Trường An.”

“Người thật muốn đi?”

“Phải.”

“Ta thì sao? Người muốn bỏ ta một mình ở đây sao?” Trong mắt Lý Ký toát ra bảy phần bi thương, còn có....ba phần quyết tuyệt.

“Người vốn thuộc về nơi này. Mà ta, lại không phải.” Tần Tổ cười, nhẹ nhàng đau thương.

“Chờ một thời gian có được không? Ít nhất, chờ đến sinh nhật của ta, chỉ còn có bảy ngày nữa thôi.” Lý Ký ôm hân, trầm thấp hỏi.

“.....Hảo.”

Vẫn không thể cự tuyệt được a.

Nếu như hân có đủ kiên định, giờ khắc này nên đẩy ra Lý Ký.

Ở lâu thêm một khắc, chính là thêm một khắc trầm luân.

Trong mắt Lý Ký có kiên quyết khó tả.

Trầm Đàm nói không sai, hân đã sớm không có lựa chọn nào khác.

Cho dù là hạnh phúc không trọn vẹn, cũng tốt hơn bất hạnh gấp trăm ngàn lần.

“Hoàng thượng, đây là.....”

“Chiếu theo phương thuốc này, sắc một phần đi.” Lý Ký chấp tay mà đứng, nhắm mắt lại.

Đến cuối cùng, chỉ có như vậy mới có thể giữ hân lại sao.

Vậy có lẽ cũng tốt hơn nhiều so với phân cách trời nam đất bắc...

Chung lòng mà xa cách, ưu thương sống nốt quãng đời còn lại.

Kết cục như vậy, hân không muốn.

Nếu như nhất định phải có một người hạ quyết tâm chặt đứt trước kia, như vậy, liền để hân làm thôi.

Tổ Nhi, người chỉ là thiếu quyết tâm quên đi.

Uống nó vào, quên y, sau đó đạt được hạnh phúc.

Ký ức quý giá, nhưng không quan trọng bằng hạnh phúc.

Ký ức thật sự quan trọng đến như vậy sao? Một điểm ám áp lại khiến người nhớ mãi không quên.

Thế nhưng....Từ bỏ một chút ám áp, ta sẽ cho người càng nhiều hơn nữa.

Cả đời, ám áp.

Ngày này, lạnh hơn rất nhiều so với trước đó.

Cuối mùa thu a.

“Tổ Nhi.” Lý Ký gọi hân.

Tần Tổ quay đầu lại, mỉm cười.

Suy nghĩ cẩn thận phải rời đi, nên bắt đầu quý trọng khoảng thời gian cuối cùng được bên nhau.

Không cần phải nghĩ đến hồi ức, không cần phải nghĩ đến vương mặc, chỉ đơn giản nghe theo lòng mình.

Sau đó phát hiện, thật sự yêu hân.

“Nên uống thuốc.” Lý Ký sai Di Nhi bưng lên thuốc vừa mới sắc xong, được nước màu nâu, mang theo mùi vị đắng nghét như trước.

Tần Tổ vẫn như trước kia không tình nguyện ngồi xuống, khẽ cắn môi chuẩn bị uống hết.

“Ta uy người a.” Lý Ký đột nhiên nói.

Tần Tổ chọn mi, tựa hồ có chút khó hiểu.

“Ngẫu nhiên muốn thử một lần.” Lý Ký ngồi xuống, bưng chén lên, thổi thổi một thìa, đưa đến bên miệng Tần Tổ.

Một chén Giấc mộng Nam Kha này, ta muốn tự mình, uy người uống hết.

Tự tay, chặt đứt lưu luyến của người.

Chặt đứt suy nghĩ muốn rời đi của người.

Chặt đứt ký ức của người.

“Thuốc thay đổi?” Tần Tổ phát hiện hương vị thay đổi, hỏi.

Tay Lý Ký hơi run lên, nhưng chỉ là thoáng qua, nếu không để ý sẽ không thể phát hiện, nói: “Uống một loại thuốc quá lâu sẽ không tốt, ta sai ngự y đổi một loại khác.”

Tần Tổ gật gật đầu, thuận theo uống thuốc.

Ánh nền ôn nhu, chiếu sáng một bên mặt Tần Tổ, làm mỹ lệ của hán nhiễm thêm vài phần hư ảo, thật giống như không thể nắm giữ được.

Nhưng hán...vẫn muốn cố gắng giữ lấy.

Quên đi bất hạnh của người; Quên đi sầu bi; Quên đi mâu thuẫn; Cũng quên cả Vương Tông Viêm; Quên Tần gia; Quên cừu hận.

Sau đó, chỉ nhớ rõ ta.

Uống xong một thìa cuối cùng, Tần Tổ thở dài một hơi.

Lý Ký bóc giấy gói kẹo, uy hán một viên.

Ngọt.

Tần Tổ mỉm cười, nụ cười chân thuần như xưa.

Tổ Nhi của ta.

Thực xin lỗi.

Ta yêu người.

Hôn lên môi Tần Tổ, vị ngọt từ môi hán truyền đến, thấm vào ruột gan.

Quên đi hồi ức đau đớn này, sau đó, người có thể ngắm nhìn hoa sen của người, ngửi hương hoa sen, nghe hái sen ca, trở về....Giang Nam của người.

Giang Nam của người, cho tới bây giờ cũng chỉ là hạnh phúc hư ảo.

Nỗi nhớ Giang Nam, cũng chỉ vì người đang hoài niệm hạnh phúc đơn thuần đã qua.

Tổ Nhi, người có thể trở về.

Từ bỏ ký ức nặng nề, người sẽ có thể tìm được hạnh phúc.

Tổ Nhi, hãy để chúng ta lại một lần nữa bắt đầu...

38. Chương 38: Như Thực Như Ảo

Lại là một giấc mơ thật dài, có rất nhiều người đi qua hán, nói những lời hán nghe không hiểu.

Xung quanh ngập tràn sắc đỏ hoa đào, rực rỡ tươi đẹp, còn có bát ngát liên hoa, tuyết trắng, bích lục, vô cùng vô tận.

Hương sen thoang thoảng, và ánh trăng mờ mờ lung.

“Thanh Thư.....Tần Tổ.....Tổ Nhi.....Tổ.....”

Hỗn loạn, sau đó tỉnh lại.

Trời đã sáng a.

Giống như, ngủ thật lâu.

“Tổ Nhi, người đã tỉnh?”

Hắc y nam tử vốn chấp tay đứng bên cửa sổ đột nhiên xoay người lại, mỉm cười với hắn.

Ung mâu mày kiếm, tuấn mỹ như tạc. Cảm giác rất quen thuộc, lại không nhớ được tên.

“Vẫn khỏe chứ? Thái y nói người phát sốt cao, thiếu chút nữa sẽ không tỉnh lại.”

“Phát sốt?” Thân thể rất mệt mỏi, hình như thật là phát sốt.

“Hôm trước người không cẩn thận ngã xuống hồ, hồ nước rất lạnh, người còn sốt cao suốt đêm, cũng may không có việc gì.” Người kia hạ thấp người, trán hai người蹭 nhẹ vào nhau, thử một chút nhiệt độ.

Tần Tổ cả kinh.

“Người...Người.....”

“Như thế nào? Bị con mèo cắn mất lưỡi? Hay là nóng đầu?” Người kia đè lại Tần Tổ đang muốn ngồi dậy, cười hỏi.

“Người là ai?” Tần Tổ mờ mịt hỏi.

Người kia ngẩn ra, thì thào hỏi: “Người thật sự không nhớ?”

Tần Tổ gật gật đầu. Người trước mắt rất quen, thế nhưng hắn nhớ không ra. Đầu hắn nặng trĩu, loạn thành một đoàn.

“Thái y, gọi thái y!” Người kia tựa hồ rất lo lắng.

Tần Tổ bóp bóp trán, hơi cau mày.

Sau đó lại là một hồi rối loạn.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, Tần công tử cũng không có gì đáng ngại, chỉ là bị chấn kinh, sau lại cảm lạnh, sốt cao, nên nhất thời không nhớ ra mà thôi, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày sẽ tốt lên.” Lão thái y đã sớm chuẩn bị tốt lời kịch, cúi thấp đầu trợn mắt nói dối. Nguyên lai đúng là vị lão ngự y lúc trước can đảm nói một câu ‘kính xin Hoàng thượng nhiều hơn tiết chế’ kia.

Giác mộng Nam Kha, là vị lão ngự y này chiếu theo phương thuốc hoàng đế đưa mà sắc.

Đây không phải là loại thuốc bình thường, dùng thuốc này, những chuyện trước kia nếu kích thích thì có thể mơ hồ nhớ tới một ít, chỉ là không rõ lắm mà thôi, nhưng nếu không nhắc tới, thì sẽ vĩnh viễn không nhớ ra.

Từ nay về sau, không còn ai nhắc tới Vương Tông Viêm, không còn ai nhắc tới Tần gia.

Khiến cho những hồi ức đó, vĩnh viễn chìm dưới đáy vực sâu đi thôi, không bao giờ....còn tìm lại nữa.

“Tổ Nhi.” Lý Ký dịu hắn ngồi dậy, thương tiếc nhìn hắn, ánh mắt thâm tình, làm Tần Tổ nhin không được mà đỏ mặt.

“Không sao, nhớ không ra thì đừng cố nhớ, để ta nói cho người biết.” Lý Ký vừa uy hắn uống nước, vừa nói.

“Ta là Lý Ký, thì là, ân, đương kim thiên tử.” Lý Ký cười cười nói.

Tần Tổ còn chưa hiểu tại sao mình lại quen biết ngôi cửu ngũ, liền lập tức bị câu tiếp theo của Lý Ký dọa ngây người.

“Chúng ta là tình nhân.”

Tần Tổ triệt để ngây ngẩn, ngơ ngác nhìn Lý Ký. Lý Ký nhin không được bật cười.

“Tổ Nhi cái dạng này thật sự là đáng yêu, ha ha.” Nói rồi hôn lên mặt hắn.

“Người....Người.....Ta.....”

“Nói người a. Người tên là Tần Tổ, người Giang Nam, mấy năm trước trốn nhỏ người ở phát sinh dịch bệnh, người ra ngoài học tập, tránh được một kiếp, đáng tiếc người nhà cũng không còn. Về sau, người đi về phía Bắc lên để đô, định tham gia khoa cử kiếm chút công danh, vừa lúc gặp gỡ ta khi ấy còn là Thái tử, cứ như vậy quen biết.”

Tần Tổ vẫn còn ngây ngốc, tựa hồ không tin mình lại có quan hệ như vậy với đương triều thiên tử.

“Tổ Nhi thật sự không nhớ chút nào về ta?” Trong mắt Lý Ký lộ vẻ thất vọng hỏi.

“.....Không, ta cảm giác người rất quen thuộc. A, là Hoàng thượng, rất quen thuộc.” Tần Tổ nơm nớp lo sợ trả lời.

Lý Ký búng nhẹ trán hần nói: “Tổ Nhi quên rồi sao, ta tại trước mặt người không xưng trẫm, người cũng không gọi ta là Hoàng thượng.”

Tần Tổ đáng thương, lại lần nữa bị kinh sợ.

“Đã lâu không thấy được Tổ Nhi ngơ ngác như thế, thật đáng yêu.” Lý Ký ôm Tần Tổ trầm thấp cười.

Ngực nam nhân này, rất quen thuộc. Mùi hương thoang thoang, khiến người ta cảm thấy thực an tâm. Thân thể cứng nhắc của Tần Tổ cũng dần dần mềm xuống, ngoan ngoãn tựa trên vai người nọ.

“Chỉ cần người còn sống là tốt rồi, Tổ Nhi. Người không biết lúc người hôn mê ta đã sợ đến mức nào, nếu như người cứ thế ra đi....” Thanh âm trầm thấp lộ ra vài phần khàn khàn, toát ra nồng đượm lo lắng.

Cảm tình như vậy, là không lừa được người, cũng không thể giả bộ.

Trong lòng cảm giác, nhẹ nhẹ đau đớn, cùng tràn đầy....

Yêu thương

“Tổ Nhi còn nhớ đêm hai mươi bốn tháng sáu, chúng ta du hồ tại Thanh Trạch hồ.” Lý Ký giúp Tần Tổ chải mái tóc dài, hỏi.

Hoa sen?

Đúng.....Hoa sen, còn có ánh trăng.

“Hình như, nhớ ra rồi.” Tần Tổ mỉm cười, người trong gương đồng cũng nở một nụ cười tuyệt đẹp.

“Tĩnh đế liên.” Lý Ký cẩn thận chải mái tóc đen nhánh của Tần Tổ, một bên hỏi.

Đối thoại như vậy, từ ngày Tần Tổ tỉnh lại cơ hồ mỗi ngày đều xảy ra vài lần.

Tần Tổ cũng dần dần nhớ lại một vài chuyện, từng chút từng chút một khi ở chung, từng chút từng chút một ấm áp.

“Tĩnh đế liên?Ân....Nhớ không ra.” Tần Tổ thất vọng nói.

“Không sao, từ từ sẽ đến, ta nói, người nghe.”

Tần Tổ gật gật đầu.

“Tổ Nhi của ta là người ta yêu nhất, ta muốn tặng hần tất cả trên trần thế gian. Chính là Tổ Nhi của ta lại không thích trần bảo thể tục, cho nên ta một mực tìm không thấy thứ gì thích hợp tặng cho hần.”

“Trời sang thu, hoa sen đều tàn lụi. Tổ Nhi của ta không vui, hần thương tiếc hoa sen. Ta bèn đi tìm quốc sư, nói với hần, người ta yêu, muốn một đóa hoa sen.”

“Quốc sư nói, chuyện nào có đáng gì, hần có thể làm hoa sen cả Thanh Trạch hồ nở rộ cho người.”

“Ta nói, Tổ Nhi của ta muốn, chỉ là tĩnh đế liên hoa ta tự tay hái cho hần.”

“Nhất hoa lưỡng tâm, bất ly bất khí. Đây chính là tình yêu của chúng ta.” (bất ly bất khí: không rời không bỏ.)

Lọn tóc được nhẹ nhàng nâng lên. Nụ hôn của Lý Ký hạ xuống lọn tóc đen nhánh, chân thành, ôn nhu.

Lời của hắn cũng không phải hoàn toàn là sự thật, đáng tiếc trí nhớ Tần Tổ hiện giờ đã hỗn loạn, căn bản không cách nào phân rõ thật giả.

Chỉ có bề ngoài đẹp đẽ, nửa thật nửa giả, sau đó cứ như vậy bóp méo ký ức.

“Ta nhớ ra rồi.” Tần Tổ lẩm nhẩm nói.

Đáng tiếc....Hắn vĩnh viễn cũng không nhớ ra được sự thật.

Cứ như vậy, từng chút một sửa lại ký ức của hắn, in lên đó toàn bộ hình bóng của mình.

Kiến tạo một cung điện thuần sắc trắng, để hắn sống mãi trong mộng cảnh tươi đẹp.

Để trong lòng hắn, chỉ có một mình mình.

Toàn tâm toàn ý yêu hắn.

39. Chương 39: Đạp Tuyết Tầm Mai

Đông sang.

Sau đợt tuyết rơi đầu tiên, Tần Tổ liền trở nên rất sợ lạnh.

Có lẽ, là vì thân thể không tốt.

Vuốt ve vết sẹo dữ tợn bên tay trái, Tần Tổ yên lặng nghĩ.

Hắn hỏi Lý Ký tại sao lại có vết sẹo này, Lý Ký nói, trước hắn vì trấn an Liêu quốc mà cưới công chúa Liêu quốc, Tần Tổ vì quá đau lòng mà nhất thời nghĩ quẩn.

Có điểm không rõ ràng lắm, hắn nhớ rõ Lý Ký muốn cưới công chúa Liêu quốc, cũng mơ mơ hồ hồ nhớ mình đã tự vận....Chính là....Giống như có chỗ nào đó không phù hợp.

Ấn ấn huyết thái dương, chỗ đó lại bắt đầu đau.

“Đã bảo người không nên suy nghĩ nhiều, sẽ đau đầu.” Lý Ký không biết từ lúc nào đã đứng phía sau hắn, giúp hắn nhuấn huyết thái dương.

“Ngô.....Không nhớ ra, tổng cảm thấy thực xin lỗi người.” Tần Tổ nhắm mắt lại nói.

“....Đừng nghĩ nhiều quá, chỉ cần người còn sống, còn bên cạnh ta, cho dù người điên điên khùng khùng cũng không sao cả, hướng chi chỉ là không nhớ được một vài chuyện.” Lý Ký thấp giọng nói.

Tần Tổ cong cong khóe môi, nhếch lên một đường cong hạnh phúc.

Đúng thế, có nhớ hay không thật sự quan trọng như vậy sao?

Chỉ cần ở bên cạnh hắn thì tốt rồi.

“Tiểu Lục nói với ta chiến sự với Liêu quốc sắp kết thúc rồi a.”

Tiểu Lục là tỳ nữ mới của hắn, tỳ nữ Di Nhi trước đó đã rời cung xuất giá, không thể tiếp tục ở lại hầu hạ Tần Tổ, vì thế Lý Ký liền phái một tỳ nữ khác tới hầu hạ hắn. (haiz, Di Nhi bị thủ tiêu thì có =.=! edit mà cứ thấy ghét nhân vật chính là thế nào _ _ _ _ _|||)

“Sắp rồi, nếu như Liêu quốc không chịu đầu hàng thì cũng chỉ có thể dựa vào nơi hiểm yếu chống đỡ đến đầu xuân. Đến lúc đó đánh hạ các tiểu quốc Tây Vực, con đường tơ lụa lại có thể khơi thông.” Lý Ký thật sâu thở dài một hơi.

Chiến sự với Liêu quốc kéo dài hơn nửa năm rốt cuộc cũng sắp kết thúc, sau đó hắn là có thể rảnh rỗi hảo hảo dẫn Tần Tổ xuất cung du ngoạn.

“Àn, thật tốt, đến lúc đó trời yên biển lặng, thiên hạ thái bình, thật tốt.” Tần Tổ ôn nhu cười, lòng tràn đầy vui mừng.

“Đến lúc ấy dẫn người ra ngoài du ngoạn, ta xem người ở trong nội cung cũng buồn chán lắm a.” Lý Ký cười cười nói.

“Ai bảo người không cho ta ra ngoài một mình, lúc nào cũng phải ở cạnh người.” Tần Tổ bĩu môi phàn nàn.

“Tổ Nhi của ta tuyệt mỹ như thế, vạn nhất có kẻ ngấp nghé thì biết làm sao?” Lý Ký nửa đùa nửa thật nói.

Để hấn một mình đi ra ngoài, vạn nhất gặp người không nên gặp, đi nơi không nên đi thì phải làm sao?

Tần Tổ liếc xéo hấn một cái, khẽ hừ một tiếng, nghiêng đầu sang một bên không nhìn hấn.

“Tổ Nhi then thùng a?” Lý Ký trêu đùa.

Tần Tổ có chút giật mình, lời nói rất quen thuộc....Chỉ là, rốt cuộc là chỗ nào không đúng.

“Ta dẫn Tổ Nhi đi ngắm hoa mai được không?”

Ngắm mai a....

Tần Tổ gật gật đầu.

Núi đó danh là Túc Dao sơn, truyền thuyết có hồ yêu tại đây tu hành, cũng là bãi săn bắn của hoàng thất.

Khoác áo lông hồ vùi mặt vào ngực Lý Ký, một đường giục ngựa đi tới Túc Dao sơn.

“Đến, cẩn thận.” Lý Ký xuống ngựa, vươn tay ý bảo Tần Tổ xuống.

Tần Tổ cẩn thận xoay người xuống ngựa.

“Thật nhiều hoa mai a.” Tần Tổ nhìn hồng mai bạch mai nở rộ khắp núi, nhoẻn miệng cười.

“Đúng vậy, khi còn bé thỉnh thoảng ta cũng sẽ chạy tới ngắm hoa mai. Nơi đây tuyết đọng rất dày, chú ý đừng để trượt chân.” Lý Ký nhắc nhở.

“Àn.” Tần Tổ gật gật đầu, xa xa tựa hồ có thân ảnh màu trắng chợt lóe lên, Tần Tổ dụi dụi mắt, không phải là nhìn lầm đi.

“Làm sao vậy?” Lý Ký còn tưởng hấn bị trận gió vừa rồi thổi bụi vào mắt, cúi đầu hỏi.

“Vừa rồi hình như có thứ gì màu trắng chạy qua.” Tần Tổ nhú mày nói.

“Có lẽ là hồ ly a, tương truyền ở Túc Dao sơn có không ít hồ ly, ha ha, có khi còn thành tinh.” Lý Ký cười nói.

“Hồ ly tinh?” Tần Tổ cũng cười. “Nơi đây khá thanh tịnh, có khi hồ yêu sống lâu còn có thể thành tiên.”

Vừa đi vừa trò chuyện, hướng trên sườn núi đi lên.

Khắp nơi đều là hoa mai, hồng mai, bạch mai.

“Cây này, là cốt hồng a!” Tần Tổ mừng rỡ reo lên, chỉ vào một cây hồng mai.

Lý Ký chăm chú quan sát, tầng tầng hoa mai, màu đỏ thắm, tản mát ra hương thơm nồng đượm khác biệt.

“Quả nhiên là cốt hồng, không ngờ trên Túc Dao sơn còn có danh phẩm như vậy.” Lý Ký cũng tấm tắc ngạc nhiên.

Tần Tổ còn nhớ một vài hoa mai danh phẩm: Lục ngọc, chiếu thủy, long du, cốt hồng....Không ngờ trên Túc Dao sơn hoang dã này, lại cũng có danh phẩm như vậy.

“Hiếm thấy, lâu năm, mảnh, hợp, không cái nào thiếu, chỉ sợ trong hoàng cung cũng không có a.” Tần Tổ khen.

Lý Ký gật gật đầu.

Ngắm thêm một lúc, rồi lại tiếp tục đi.

“Người thấy hồng mai đẹp hay là bạch mai đẹp hơn?”

“Cái này.....” Tần Tổ đứng dưới một tán cây không phải là mai, suy nghĩ hồi lâu.

“Là hoa đào a, bây giờ còn lâu mới đến mùa xuân.” Lý Ký đi lên trước nói.

“Hoa đào.....” Tần Tổ lẩm bẩm.

____[Thanh Thư thật hăng hái]

____[Tại sao không nói chuyện?]

____[Không, chỉ là hiện tại có điểm mất hứng.]

____[Thanh Thư chính là trách ta quấy rầy nhã hứng của người?]

____[.....Không dám.]

____[Thật đúng là trách ta.]

.....Thanh Thư là ai?

Vì sao trong đầu lại có thanh âm như vậy.

Tựa hồ thật lâu trước kia, hắn đứng dưới gốc hoa đào, một nam tử anh tuấn tươi cười phong lưu vô cùng đi tới, từ phía sau vòng tay ôm lấy hắn.

Người kia, không phải Lý Ký.

“Làm sao vậy?” Lý Ký thấy hắn thất thần, ân cần hỏi.

“Không....Không có gì. Chúng ta tiếp tục?”

“A, hảo, ta dẫn người đi xem tiểu trì trên núi.”

.....

Hình như hắn đã quên rất nhiều chuyện.

Những ký ức mơ hồ như thực như ảo...

Còn có....không hiểu vì sao lại cảm thấy không khỏe.

Nhất là, cái gì cũng không nhớ ra nổi..

40. Chương 40: Hoàng Hôn Tiệm Lạc

Trời đã sáng a.

Tần Tổ ưm một tiếng, từ từ tỉnh dậy.

Cảm giác có chút lạnh. Không có hơi ấm của Lý Ký, thân thể cũng rất nhanh sẽ lạnh xuống.

Nhìn xem sắc trời, hắn có lẽ đã sớm vào triều đi.

Chậm rãi ngồi dậy, mềm nhũn còn mang theo điểm mệt mỏi, chỗ kia ần ần truyền đến đau nhức, lại có chút lạnh lạnh của nhuyển cao. Xem ra là cả đời phải ăn ngủ với thuốc rồi.

Cái gì mà ‘xuân tiêu khổ đoản, nhật cao khởi, tông tử quân vương bất tảo triều’? Nhìn xem hắn một đêm xuân còn như cũ lâm triều đó thôi.

“Tiểu Lục.” Tần Tổ thấp giọng gọi.

“Công tử.” Tiểu Lục đã sớm chờ ngoài cửa.

“Giúp ta thay quần áo a.” Tần Tổ xuống giường, giơ tay lên.

Vạt áo rộng mở lộ ra da thịt nõn nà, còn có vài vết đỏ mới xuất hiện.

Hắn là hoàng thượng trước khi đi làm ra, Tiểu Lục thăm nghĩ.

Chủ tử của nàng giờ còn đang mơ màng, tựa hồ chưa ngủ đủ giấc, mắt hạnh xinh đẹp lộ vài phần mệt mỏi, thủy nhuận óng ánh, gương mặt vừa tỉnh ngủ nên có phần nhột nhột, làm Tiểu Lục đang nhìn lên bỗng nhiên đỏ mặt.

Chủ tử của nàng thật anh tuấn, tính tình cũng tốt, lại không khắt khe với hạ nhân. Khó trách Hoàng thượng đối hần tình thâm ý trọng.

Còn nghe nói Hoàng thượng mấy lần muốn sắc phong cho công tử, nói Tổ quân cũng được, Phượng quân cũng tốt, chỉ cần hần nói một câu.

Phượng quân, đây chính là địa vị tương đương với hoàng hậu a.

Thế nhưng công tử lại lắc đầu cự tuyệt.

Nàng từng thấy công tử lắc đầu, mi mắt rũ xuống, chậm rãi lắc đầu, mang theo mỏng manh bi thương, khiến người nhìn không khỏi cảm thấy thương tiếc.

Từ lâu về trước nàng đã nghe đồn đãi về công tử, nhưng khi đến hầu hạ hần mới hiểu được, công tử không phải người như vậy.

Hần a.....Chỉ là một người rất lương thiện, có vài phần không quả quyết, tính tình ôn hòa rồi lại quá cả tin, quật cường, rồi lại đa tình.

Tuy nhiên là một người tốt.

Là người thiện lương hiếm có trong nội cung này.

“Hôm nay là ngày mấy?” Tần Tổ nhìn cây cối đâm chồi ngoài cửa sổ, hỏi.

“Mười lăm.” Tiểu Lục đáp.

Xuân đã đến rồi a. Tần Tổ nhắm mắt lại, trầm nghĩ.

Không hiểu vì sao, lại cảm thấy có chút tưởng niệm, không có đối tượng, cũng không có nguyên nhân. Chỉ là khi nhắc tới mùa xuân, luôn có chút đau lòng cùng lưu luyến.

Lưu luyến cái gì?

Hần không nhớ được.

“Tổ Nhi.” Lý Ký đứng ở ngoài cửa, đối hần mỉm cười.

“Hôm nay lại dậy thật sớm.” Lý Ký bước vào, trêu chọc nói, “Hiếm khi thấy người dậy sớm a.”

Tần Tổ xấu hổ liếc mắt nhìn hần, không lên tiếng.

“Hôm nay ta rảnh rồi, chúng ta ra ngoài đi dạo được không?” Lý Ký cười hỏi.

Tần Tổ mỉm cười, “Hảo, đã lâu không ra ngoài, có điểm buồn chán.”

Lý Ký thay vị trí của Tiểu Lục, giúp hần cài đai lưng, còn một bên trêu chọc nói, “Eo Tổ Nhi thật nhỏ mà, quả nhiên là vừa đủ ôm chặt a.” Nói xong, còn làm bộ chùi nước miếng.

Tần Tổ tức giận trừng hần, cầm lấy đai lưng nói: “Ta tự làm.”

Lý Ký cũng không giận, cười dịu dàng nhìn hần tự mình hệ đai lưng, lại cầm lược lên nói: “Nào, ngồi xuống đi, ta giúp người chải đầu.”

Tần Tổ theo lời ngồi xuống, hần lặng lẽ ngồi trước gương đồng, điềm tĩnh như người trong bức họa, vươn tay tùy tiện vuốt gọn những sợi tóc rối, tay áo trễ xuống lộ ra một phần cổ tay trắng nõn, có điều, nơi đó lại có một vết sẹo dữ tợn, như tại nhắc nhở người này lúc trước có bao nhiêu quyết tuyệt, còn có....sợ hãi mất đi hần.

Lý Ký lập tức cầm lấy cổ tay Tần Tổ, giữ thật chặt.

Cổ tay Tần Tổ, mảnh khảnh, tuyết trắng, còn có mạch máu màu xanh xanh, lộ ra hơi thở yếu ớt.

Một vết cắt vừa sâu vừa dài, đập vào mắt hấn đau buốt.

Mỗi lần nhìn thấy nó, hấn sẽ không tìm được mà nhớ lại cái đêm kinh hồn đó.

Chỉ một chút nữa, sẽ cứ như vậy mất đi.

Tần Tổ giương mắt, thấy ánh mắt hấn tràn đầy đau lòng, mỉm cười: “Đã sớm không đau.”

Lý Ký vẫn cầm lấy cổ tay hấn không buông.

“Người cứ cầm thế thật sự sẽ đau.” Tần Tổ còn chưa dứt lời, chữ cuối đã bị hai đầu lưỡi quần quýt nuốt trọn.

Nụ hôn của Lý Ký, mang theo vài phần hoảng loạn không ngờ đến.

Tần Tổ có chút kinh ngạc, nhưng vẫn thuận theo hế môi ra, tiếp nhận.

“Tổ Nhi, ta thật sự rất sợ mất người.” Lý Ký lược lược hô hấp nhiều loạn, tại bên tai hấn khẽ nói.

Tần Tổ chỉ mỉm cười, thấp giọng nói: “Ta sẽ bên người cả đời.”

“Bất ly bất khí?”

“Bất ly bất khí.”

Bất ly bất khí.

Đó chính là lời hứa của bọn hấn, cả đời.

Dù cho hạnh phúc chưa từng trọn vẹn, ký ức không cách nào đầy đủ, chỉ ít, hạnh phúc vẫn là thật.

“Đi dạo hội chùa ở Tướng quốc tự đi, hôm nay là mười lăm a.” Tần Tổ thấy Lý Ký khôi phục bình tĩnh, vì vậy chuyển hướng chủ đề.

“Hảo.”

Thật sự là hoài niệm, tại hội chùa ở Tướng quốc tự gặp được Tần Tổ, sau đó ăn quà vặt bên đường, một đường đi dạo hội chùa, cảm nhận hạnh phúc của người bình thường.

Hạnh phúc đơn giản như vậy, hiện tại, rốt cục có thể dùng phương thức không đầy đủ tới tái hiện.

Không trọn vẹn, nhưng vẫn tươi đẹp.

Cuối cùng đi tới rừng hoa đào trong Tướng quốc tự.

“Tổ Nhi có còn nhớ rõ, có một lần người với mâu thuẫn, người còn nói cắt bào đoạn nghĩa với ta.” Lý Ký cười hỏi.

Tần Tổ nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát: “Có chút ấn tượng, nhưng vẫn không nhớ rõ lắm.”

Lý Ký mỉm cười, cũng không nói gì, đi theo Tần Tổ đi tiếp.

Hoa đào ngập tràn, điểm lệ vô song.

Nhưng mà, đến tốt cùng là thiếu cái gì?

Đào hoa a.....Đến tốt cùng mai một như thế nào trong ký ức của hấn...

____[Đang nghĩ cái gì?]

.....

____[Thanh Thư của ta đây là đang thương xuân sao?]

____[Đúng lúc làm thủ thơ?]

.....

____[Thơ này rất hay, rất hay. Xuân trứ lan san y, điểm túc khinh bộ khứ. Linh khí mười phần, lại rất sinh động, hiếm thấy hiếm thấy.]

.....

_____ [Hôm nay được Thanh Thư hai thủ hảo thơ, xem ra sau này thỉnh thoảng phải đòi người làm chút. Đến mùa hè, ao trong phủ nở đầy hoa sen, cảnh đó rất đẹp, đến lúc ấy nhất định phải bắt người làm vài thủ.]

.....

Người nói chuyện..

Người là ai?

_____ [Thanh Thư, làm người của ta..]

_____ [Ta đối người là bất đồng, Thanh Thư, ta thực sự thật lòng..]

_____ [Nhớ kỹ, chỉ có người có thể gọi như thế.]

_____ [Ta sẽ chờ, chờ đến khi người cam tâm tình nguyện làm người của ta..]

_____ [Thanh Thư, đừng khóc..]

_____ [Thanh Thư, đừng náo loạn. Từ nay về sau ta thật sự sẽ không để người có nửa phần ủy khuất...]

_____ [Ta đây nhân tiện phân phát bọn họ rồi, từ nay về sau tuyệt không ai dám khi dễ người..]

_____ [Chỉ cần có ta một ngày, tuyệt đối không có ngày này!]

_____ [Thôi, người tin cũng tốt, không tin cũng được, chờ khi chúng ta bên nhau đến đầu bạc, sắp chết, khi đó người không tin cũng phải tin.]

_____ [Thanh Thư của ta đơn thuần như vậy, ngây ngô như vậy, quật cường như vậy, sao có thể chịu được ủy khuất như thế.]

_____ [Thanh Thư, ta thật sự yêu người.]

.....Thanh Thư, người là ai?

Cái gì hần cũng không biết..

Chỉ là....

Trong ký ức mơ hồ, có một nam tử tươi cười sáng lạng như đào hoa.

Rực rỡ khi nở rộ..

Tịch mịch khi lụi tàn...

Kiệt ngạo, vô phép, phóng túng, bốc đồng, ích kỷ.....

Một tên tiểu nhân coi rẻ thế tục..

Một khắc kia, Tần Tổ giật mình ảo giác như hoa đào diễm lệ biến thành biển máu đỏ thẫm, nuốt chửng lấy hần.

Tội nghiệt như thế, dù cho chết đi cũng phải chịu vô tận tra tấn.

Ấm áp hần tham luyến, sớm đã không còn.

Tơ hồng của hần, bị hần tự tay cắt đứt.

“Tổ Nhi? Người khóc cái gì?” Lý Ký móc ra khăn lụa giúp hần lau nước mắt.

Tần Tổ mở to mắt, mờ mịt nhìn rừng hoa đào nở rộ, nước mắt rơi càng nhiều.

“Ta không biết.....”

Tần Tổ vươn tay vuốt nhẹ mặt mình, quả nhiên là một mảnh ướt đầm.

_____ [Thanh Thư, đừng khóc.]

Dường như đã từng có người nói như thế.

Dường như hẳn đã từng rất hay khóc, người kia luôn ở bên giúp hẳn lau khô lệ, một bên khẽ nói: Thanh Thư, đừng khóc.

Thế nhưng...

Hắn không thể nhớ được điều gì..

“Thủ thứ hoa từng lẫn hồi cổ, bán duyên tu đạo. . . Bán. . . Duyên. . . Quân.”

Tần Tổ thì thảo hai câu thơ..

Là lúc nào, là nơi nào đã từng gặp qua?

Vì cái gì, khi nhớ tới, trong lòng lại trống rỗng một mảng lớn.

Trống rỗng, trống rỗng...

Tần Tổ mở to mắt, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Bầu trời màu xanh sẫm, đã mang đi người nào? Đã đoạt mất người nào trong lòng hẳn? Khiến cho lòng hẳn trống rỗng đến vậy?

Đó là....Một người không thể nào quên, nhưng lại không thể không quên....

____[Đừng khóc, Thanh Thư, ta không muốn nhìn người rơi lệ, coi như là vì ta...]

Không muốn....Không muốn.....

Ta cũng không muốn a.....

Không muốn khi quay đầu nhìn lại, người đã không còn ở bên cạnh ta....

Không muốn một giấc mộng Nam Kha, để cuối cùng không thể nhớ nổi gương mặt người.

Người giống như vì sao xẹt qua bầu trời, sáng lạng trong khoảnh khắc rồi sau đó là tịch mịch, để ngay cả bi thương ta cũng không còn có thể kịp...

Ta muốn giữ lại, đến tận cùng là cái gì?

Có lẽ....Chỉ là nụ cười như phù dung sớm nở tối tàn của người.

Nhưng cuối cùng ta vẫn không có cách nào giữ lại..

Hoa nở hoa tàn, tất cả của người lại về với bụi đất.

Mà ta....Lại đem tất cả ký ức đau thương vứt bỏ trong đêm tối cô tịch băng lạnh, để từ nay về sau, chỉ nhìn được ánh bình minh ở phía đông xa xa kia.

Có lẽ, một ngày nào đó, trong giấc mơ tràn đầy ánh mặt trời, ta có thể sẽ gặp lại tàn ảnh của người, nghe được giọng nói của người, chạm vào hơi ấm của người...Đó, chẳng qua chỉ là chút ấm áp còn sót lại từ tình yêu của người...Rất cuộc không thể nào quay lại....

.....

“Tổ Nhi...” Lý Ký trầm thấp kinh hô một tiếng, mạnh ôm lấy hẳn.

“Lý Ký....Phải chăng ta đã làm sai chuyện gì?”

Những lời này, hẳn vẫn luôn muốn hỏi.

Có phải đã làm sai cái gì hay không?

Chính là, hẳn không nhớ được. Nhớ không được rốt cục hẳn đã làm gì, khiến mình thường xuyên bồi hồi trong giấc mộng.

“Người không sai, là lỗi của ta.” Lý Ký ôm chặt lấy hẳn, thấp giọng nói.

“Tổ Nhi, người cái gì cũng không sai.” Lời Lý Ký thật như muốn cho hẳn một lý do an tâm, làm hẳn dần dần bình tĩnh lại.

“Tổ Nhi, ta yêu người.”

Tần Tổ rơi lệ mỉm cười, nhẹ giọng nói một tiếng ân.

Giữa đầy trời hoa đào rụng rã..

Lòng của hẳn bị cái gì mang đi, lại bị cái gì để lại...

Tâm thiếu một mảnh, nhưng vẫn cảm nhận được hạnh phúc.

Đã từng yêu nhau, bên nhau, quên nhau, đều bị liên hương thoang thoảng lượn lờ trong ký ức ăn mòn, chỉ để lại một biển cát vô tận.

Tình yêu dành cho người, đều chôn vùi trong giấc mộng Nam Kha.

Mực ruộng dưới tầng tầng lớp lớp rêu xanh phủ kín.

Ta bị lạc trong nỗi nhớ Giang Nam, lạc trong hương sen thanh khiết như thực như ảo, lạc trong tiếng ca hái liên hoa phiêu phiêu thẳng vọng....

Lý Ký, ta yêu người.

Và cả....

Người ta đã lãng quên....

Ngã di khí liễu nhĩ tại giang nam đích cổ hương,

Đái trứ hồi ức khứ liễu bắc phương.

Na trầm tại thủy để đích liên hoa đích mộ táng,

Thấu xuất phồn hoa tẫn xử đích hình hương.

Ngã trạm tại thủy trung ương,

Thính nhất dạ yên vũ đích ưu thương.

Nhĩ đích ngôn ngữ,

Thị tự thủy như yên đích thương lương.

Trường tồn thị nhu,

Dịch chiết thị cương,

Vu thị nhĩ cốt hôi phần tẫn,

Chích dư không ái lưu hương.

Ngã ly khai hồi ức đích tù lung,

Đái trứ trù trưởng thiệp giang.

Bỉ thì tâm tự,

Bán bích thị yên vũ, bán bích thị tàn dương.

Ngã tương hoài bão liên hoa đích hình hương,

Tương hồi ức lưu tại mỹ lệ đích nam cương.

Xuân nhật đào chi yêu yêu đích dư hoan,

Chung để bắt quá nam kha nhất mộng đích thê lương.

(Ta vứt bỏ người tại Giang Nam cổ hương,

Mang theo ký ức đi về phương Bắc.
Đóa sen chìm sâu trong mộ nước,
Tản mát hương thơm nơi tận cùng.
Ta đứng ở trong nước,
Nghe tiếng mưa đêm thê lương không dứt.
Giọng nói của người,
Ưu thương như sương như khói,
Vĩnh viễn nhu hòa,
Ấm áp kiên định,
Nhưng rất nhanh đã tan biến trong biển lửa,
Chỉ còn lại một mảnh hương tàn.
Ta rời bỏ ***g giam ký ức,
Mang theo bi thương vượt qua sông lớn,
Nổi lòng khi đó,
Một nửa là yên vũ, một nửa là tà dương. (yên vũ: mưa bụi)
Ta mang theo hương sen thơm ngát,
Đem ký ức để lại phương Nam xa xôi,
Ngày xuân đào hoa rực rỡ,
Lại chẳng thể nào xóa bỏ nỗi thê lương của giấc mộng Nam Kha...
Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chieu-tuyet>